MAURA PETRUZZI

Primăvara în Sardinia

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABRIELA AGRĂPINEI

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Kathryn începu să aranjeze piesele expuse în vitrina magazinului. În efortul ei de a face ultimele două cliente să cumpere un cadou pentru o zi de naștere, deranjase toate obiectele expuse.

Acum, împinse colierele și cerceii de ceramică mai în față unde nu mai erau umbrite de cele două piese sculptate în lemn, iar boul de sticlă de culoarea ametistului îl plasă înaintea coșului din pai, în așa fel încât să iasă mai bine în evidență. În timp ce îndrepta două miniaturi în ulei, cineva bătu în geamul magazinului. O secundă mai târziu fratele ei, Hugh, intră în magazin.

– Mă bucur că ai venit mai devreme, îi apuse ea. Pot să plec înainte de închidere.

– Te întâlnești din nou în seara asta cu frumosul Vittorio? întrebă el.

Kathryn zâmbi.

– De ce nu? Îmi place de el. Mâine se reîntoarce în Italia, așa că destul de repede voi înceta *să mai ies,* așa cum ai spus.

– Distrusă și gata să intri la mănăstire?

– Deloc. Vittorio este o companie plăcută, dar asta este tot.

Hugh îl întâlnise pe fermecătorul italian, Vittorio Bertini, cu trei săptămâni în urmă, la o mică expoziție de artă și i-l prezentase Kathrynei. De atunci, Vittorio îi arătase o atenție deosebită, luând masa cu ea în oraș și mergând la dans, la operă sau la cinema, când rulau filme italiene, ba chiar și la un cocteil la ambasadă, unde în mod misterios reușise să obțină invitații. În seara asta era ultima dată când ieșeau în oraș, deoarece a doua zi urma să ia avionul spre casă.

Dar distracția nu fusese totul, pentru că Vittorio era interesat și de mica galerie pe care o conduceau Hugh și Kathryn Milward, situată într-o casă înaltă în colțul micii piețe Kensington în spatele gălăgiosului Cromwell Road.

Aici, expuneau picturile lui Hugh și pe cele ale prietenilor lui, iar Kathryn avusese ideea să adauge vase de lut, ornamente din sticlă și mici obiecte din piese din pânză.

Hugh și soția lui, Brenda, locuiau într-un apartament deasupra galeriei, iar Kathryn închiriase un mic apartament în apropiere.

O dată, când Vittorio fusese invitat la cină de Hugh, le povestise o mulțime de lucruri despre Sardinia.

– Cunosc bine insula, îi asigură el. Încântătoare pentru vacanțe și apoi, pentru că bunica mea locuiește acolo, merg destul de des.

El îi sugerase lui Hugh să se aprovizioneze cu obiecte produse de meșteșugarii din insulă.

– Produc vase de lut foarte frumoase, de asemenea coșuri de paie și superbe sculpturi în coral. Cusături, tapiserii și șaluri. Poate este o idee bună să fii primul care începe să expună produse provenite din Sardinia.

– Ar fi posibil, mormăi Hugh. Nu știu pe nimeni de aici specializat în astfel de articole și mai devreme sau mai târziu cineva va descoperi aceste produse.

– Atunci de ce nu? vru să știe Vittorio. Ați putea veni toți în Sardinia, să stați la bunica mea și să vedeți ce este mai bun de cumpărat. Casa ei este în cea mai frumoasă parte a insulei.

Kathryn realiză că Hugh era destul de încântat de ideea de a se lansa într-o nouă direcție. După ce cântări bine ideea, hotărî că el și Brenda vor petrece două sau trei săptămâni în Sardinia, cumpărând orice li se va părea interesant pentru a fi vândut. Kathryn va rămâne acasă pentru a avea grijă de galerie.

Vittorio nu-și ascunse întristarea când auzi că ea nu venea cu ei. În seara aceea își luau rămas bun și complimentele lui atinseseră cote înalte. Ca de obicei, îi trimisese flori, de data asta trandafiri roșii și o orhidee ca s-o prindă pe rochie. Își alesese o rochie din mătase verde și-și prinsese părul blond roșcat, într-un coc în vârful capului.

– Mă încânți, îi spuse el peste masă. Ești atât de adorabilă. Clătină trist din cap. Nu cred că o să suport să mă despart de tine, mâine.

Kathryn zâmbi dezarmant.

– Trebuie să iei avionul.

– Dacă ai veni cu mine, m-aș simți în rai. Nu poți să-l convingi pe fratele tău că ești mai importantă decât el?

– Mai târziu, poate la vară, s-ar putea să vin în Sardinia, dar nu acum.

După cină, au dansat și în brațele lui Vittorio, Kathryn se gândi că deși nu putea să creadă un cuvânt din extravagantele declarații, era plăcut să fie admirată, chiar de un tânăr și frumos italian pe care probabil că după aceea nu-l va mai vedea niciodată.

La douăzeci și unu de ani, nu se grăbea să se mărite și până atunci majoritatea tinerilor pe care-i întâlnise erau preocupați de cariera lor. Faptul că mulți dintre ei încercau să-și câștige existența trăind în mediul artistic îi făcea să fie destul de prudenți în ceea ce privea căsătoria.

În același timp, nu se lăsa prea impresionată de Vittorio. În taxi, în drum spre casă, reuși să reziste zelului lui, când vru s-o îmbrățișeze cu pasiune și s-o sărute.

Aparent, dăduse instrucțiuni șoferului să tot înconjoare parcul, dar Kathryn insistă până la urmă să fie condusă acasă.

– Este trecut de două, protestă ea.

– Ce contează? Aceste momente sunt foarte prețioase pentru mine. Te iubesc atât de mult. Nu suport să te părăsesc.

– Ai spus că vrei să vin cu tine, mâine, la aeroport, îi reaminti ea. Dacă nu mă lași să mă duc acum la culcare, mâine dimineață n-o să pot să mă scol la timp.

În sfârșit, era în apartamentul ei, deși Vittorio o implorase să mai stea.

Deși atenția pe care i-o dădea era copleșitoare, Kathryn trebui să recunoască faptul că o trezea la viață. În acel moment când ar fi trebuit să se simtă obosită, era trează de-a binelea. În timp ce se dezbrăca și se pregătea de culcare, hotărî că probabil era un avantaj că italieni atrăgători nu se întâlneau la tot pasul, ca s-o atragă în tot felul de distracții. De mâine se va ocupa din nou de galerie și fără îndoială că atunci când Hugh și Brenda, vor fi plecați în Sardinia, va avea multă treabă.

A doua zi la aeroport, Vittorio declară că refuză să se îmbarce în avion, dacă Hugh nu-i permite solemn că mai târziu în acel an, Kathryn va veni în Sardinia.

– Șantaj! exclamă Hugh. Foarte bine, va merge în Sardinia. Dacă obiectele aduse de acolo au succes, s-ar putea să vrem mai multe provizii și ea va putea să le facă.

– Ești un dur, Hugh, bombăni Vittorio. O faci pe Kathryn să lucreze pentru tine, chiar și în vacanță, când ar trebui să se distreze.

Hugh râse.

– N-am remarcat-o pe Kathryn lucrând din greu cât ai fost tu aici.

În holul aeroportului, unde despărțirile furtunoase erau în mod tacit ignorate, Vittorio o îmbrățișă cu putere pe Kathryn.

– O să-mi scrii des? o întrebă el.

– Câteodată, îi promise ea. Când voi avea ceva de povestit.

– În fiecare zi îți voi spune că te iubesc.

Până la urmă, fără nici o tragere de inimă Vittorio a trebuit să urmeze grupul la punctul de control al pașapoartelor și Hugh și Kathryn i-au făcut semn cu mâna când s-a urcat în avion.

Doar cu trei zile înainte de plecarea lui Hugh și a Brendei în Sardinia, Brenda s-a îmbolnăvit brusc. Doctorul a crezut că probabil nu era ceva foarte serios, dar a sfătuit-o să stea în pat câteva zile și în mod clar orice călătorie era imposibilă.

Hugh era dezamăgit, dar a acceptat situația.

– Ce-ar fi să mergi tu în locul nostru? îi spuse el brusc Kathrynei. Știu că mai este îngrozitor de puțin timp.

– Dar nu pot să sosesc în Sardinia așa dintr-o dată, obiectă ea.

– Sigur că nu, dar agenția ar putea transfera un bilet pe numele tău și eu aș primi banii înapoi pentru celălalt. Îl voi preveni pe Vittorio că vii tu. Apoi o va anunța pe bunica lui, signora Bertini, de schimbare. În orice caz, va fi încântat de schimbare. Mai degrabă se întâlnește cu tine, decât cu un cuplu ca noi. Până atunci, ai putea să stai la hotel în Cagliari, o noapte sau două.

Un minut sau două, Kathryn cântări în minte situația.

– În câteva zile, Brenda s-ar putea simți bine. Ai putea să schimbi data.

– Dacă Brenda este cu adevărat bolnavă, trebuie să renunțăm la tot și este prea târziu pentru liniile aeriene sardiniene. Și apoi, altcineva ne-ar putea fura ideea. La urma urmei, este mai mult o călătorie de afaceri, decât o vacanță oarecare.

– N-am nici o obiecție. De fapt, îmi place ideea foarte mult. Dar o să mă pricep la fel de bine ca tine la cumpărarea diferitelor produse sau să evaluez posibilitatea vinderii lor?

– La fel de bine, dacă nu mai bine, o asigură el, îmbrățișând-o cu dragoste. Tu știi ce se vinde. De fapt, știi mai multe despre vasele de lut și de sticlă și alte asemenea, decât știu eu.

– În afară de asta, nu sunt sigură că o să te descurci cu Brenda. Dacă se îmbolnăvește de-a binelea? Nu te-ai putea descurca și la galerie și cu slujba.

Hugh avea o jumătate de normă ca profesor la un colegiu de artă din apropiere.

– Am o vacanță de trei săptămâni, așa că pot să stau acasă, îi spuse. Dacă Brenda are nevoie de îngrijire, atunci cu siguranță mă vor ajuta mama și sora ei. Nu va fi neglijată.

Pentru câteva momente, Kathryn rămase tăcută.

– Ai pașaportul la îndemână? Mă voi ocupa de suma de bani pe care s-o iei cu tine, de cecurile de călătorie și așa mai departe.

– Mulțumesc, Hugh. Mă pregătesc și eu de plecare.

În weekend, în timp ce-și pregătea hainele și-și alegea accesoriile, fu uimită de faptul că era destul de reticentă față de neașteptata ocazie de a-și petrece luna următoare în Sardinia. Până atunci fusese ușor invidioasă pe Hugh și Brenda, dorindu-și în secret să li se poată alătura, deși acest lucru ar fi fost imposibil. Acum că se ivise ocazia, nu mai dorea cu atâta ardoare să plece.

Luni dimineață, în avion, examină din nou această stare curioasă, care o cuprinsese. Se datora faptului că nu dorea să-l întâlnească din nou pe Vittorio? Sau cel puțin nu atât de curând? Își reaminti că de fapt el nu locuia în Sardinia, ci doar își vizita bunica, din când în când. De asemenea, ea va fi mult prea ocupată să viziteze diferite ateliere de olărit și alte asemenea locuri.

Și totuși, simțea că în Sardinia va păși într-un loc necunoscut, că evenimente neașteptate o vor purta pe cărări neștiute, dar dacă va fi bine sau rău nu avea de unde să știe.

Așa cum Vittorio îi sugerase lui Hugh, a schimbat avionul la Milano și după ce mâncă ceva la repezeală, se sui în avionul de Cagliari. Hugh ceruse agenției de voiaj să-i rezerve o cameră pentru trei nopți la hotelul Modema.

– După aceea te hotărăşti dacă rămâi la hotel sau stai în altă parte, îi sugeră el. Până atunci, mai mult ca sigur că vei avea veşti de la Vittorio.

Camera cu baie era excelentă şi-şi desfăcu o valiză. În timp ce se îmbrăca pentru cină, se întreba ce fel de primire va avea din partea lui Vittorio. Una era să te împrieteneşti şi să-i faci avansuri amoroase unei fete la Londra şi alta era situaţia când apărea pe neaşteptate în Sardinia, aşteptându-se să fie cazată în casa signorei Bertini. Spera că nu se va gândi că aranjase o astfel de vizită.

A doua zi a pornit devreme, deoarece voia să profite de tot timpul pentru a vizita magazinele, notând ceea ce era de vânzare şi să-şi facă idee de obiectele potrivite pentru galerie.

Din Via Roma pătrunse pe o stradă lungă, Largo Carlo Felice, unde se părea că era zi de piaţă, pentru că erau instalate multe tarabe unde se vindeau tot felul de bunuri, mâncare, haine şi piese de mobilă.

Multe femei purtau pe cap coşuri imense, pline cu ceea ce cumpăraseră. Unii bărbaţi purtau două desagi legate cu o bandă lată şi trecute peste umăr. Îşi puneau cumpărăturile în desagi care le atârnau pe umăr, unul în faţă, altul în spate.

Kathryn s-a întrebat dacă puştii puşi pe şotii sau hoţii n-ar putea fura din desaga din spate. Tentaţia era puternică. În timp ce stătea şi privea cumpărătorii şi vânzătorii, un astfel de incident avu loc chiar în faţa ochilor ei. În timp ce un bărbat alegea nişte legume, un altul îi scotocea în desaga din spate, apoi scoase un colac de frânghie şi o cutie.

Kathryn zâmbi, dar era uşor necăjită. Ca martoră la acest furt ziua în amiaza mare, era bine să stea fără să facă nimic? Atunci, un al treilea bărbat veni în spatele celui de-al doilea şi începu să scotocească în desaga lui. Asta este de neconceput, îşi zise ea în gând, dar în acelaşi timp nici unul din cei doi nu fugea cu prada.

Făcu câţiva paşi spre ei, nesigură dacă va avea curajul să atragă atenţia victimei. Dacă scoteau cuţitele?

Apoi cei trei se întoarseră unul spre altul, cei doi hoţi arătându-i prada, proprietarul smulgându-le din mâinile lor şi ameninţându-i în glumă. Sigur, cei trei erau prieteni sau cel puţin cunoştinţe puse pe glume.

Pe tarabe erau expuse multe vase de lut, dar pe Kathryn n-au impresionat-o. Era mult mai interesată de covoare şi de tapiserii şi dacă astea erau specifice meşteşugarilor de aici, va vedea ce era de făcut.

La întoarcerea la hotel, găsi un mesaj de la Vittorio. Îi telefonase ca s-o anunțe că va sosi a doua zi dimineață în Cagliari și că se vor întâlni la hotel.

Asta însemna că urma să călătorească noaptea cu vaporul de la Civitavecchia. Pierduse ceva timp până să vină pe insulă, pentru că primise telegrama lui Hugh cu două sau trei zile în urmă.

Își petrecu restul zilei vizitând orașul, pentru că nu știa dacă va mai putea avea posibilitatea, o dată ce se va instala în casa bunicii lui Vittorio.

A doua zi, Vittorio o întâmpină mai mult decât entuziasmat.

– Este cea mai mare surpriză, îi spuse el. Sigur, îmi pare rău pentru cumnata ta, dar așa ai venit tu aici, și sunt foarte mulțumit.

– Ești sigur că pot să stau la bunica ta? I-ai spus?

– Oh, da. Am făcut toate aranjamentele necesare, o asigură el.

Kathryn și-ar fi dorit să cunoască aceste aranjamente.

– Cât de departe este situată casa? Vreau să spun de Cagliari? întrebă ea.

– Cam la o sută de kilometri.

– Cam șaizeci de mile și ceva, socoti ea repede.

Pe drum, Vittorio îi descrise toate locurile și excursiile pe care avea de gând să le facă împreună cu ea.

– Sunt atâtea evenimente, festivaluri folclorice și trebuie să mergem la munte și de asemenea să vezi nordul insulei.

Ea râse.

– Ai uitat că stau aici doar trei sau patru săptămâni cel mult și că trebuie să lucrez?

– Să muncești? Asta nu este important. Tot ce ai de făcut este să-i găsești pe cei ce vând vase de lut, șaluri sau altele. În rest, trebuie să te distrezi.

Spre coastă, drumul urca și Kathryn a putut să vadă în zare două insule învăluite într-o ceață mov închis, diferită de gri-albăstriul mării.

– Cea mică este San Pietro, o informă Vittorio. O poți vedea din casa noastră. Cealaltă este San Antioco.

Străbătu orășelul Iglesias, apoi întoarse mașina pătrunzând pe un drum mai îngust, care șerpuia coborând spre țărm. Două porți înalte de fier străjuiau intrarea într-o curte. Kathryn nu avu timp să studieze casa. Vittorio o prinse de braț și o conduse în casă.

– Signorina Katryna de la Londra, anunță el în timp ce o prezenta bunicii lui, signora Bertini, o femeie mică de statură, grasă, cu părul negru ușor înspicat cu fire albe.

– *Bienvenido,* o salută ea.

Italiana Kathrynei se limita la câteva cuvinte folosite de turiști, iar engleza signorei Bertini era la fel de săracă, dar Vittorio a jucat rolul de interpret în timp ce beau ceai și mâncau prăjiturele delicioase.

La momentul potrivit, o servitoare o conduse pe Kathryn într-o cameră luminoasă și spațioasă, cu vedere spre grădină.

– *Le chiavi?* ceru fata, întinzând mâna pentru cheile de la valize.

În timp ce ea despacheta, Kathryn făcu un duș, apoi își puse o rochie albă nouă și o eșarfă turcoaz de mătase. Trebuia să se prezinte cât mai bine având în vedere că era o înlocuitoare a Brendei și a lui Hugh.

La cină veniră doar signora Bertini și Vittorio.

– Verișoara mea Mirella a ieșit în seara asta, explică Vittorio. Dar o vei întâlni mâine.

După cină, signora Bertini, cu nepotul ei ca interpret, puse multe întrebări în legătură cu viața Kathrynei la Londra. Câteodată, Vittorio explica mai pe larg, adăugând și în engleză pentru ca și ea să înțeleagă.

– Mâine o să mergem în port, i-a promis el. Este un port mic, nu pentru vase mari, dar este interesant. Apoi, după-amiază te voi duce pe insula San Pietro.

Kathryn zâmbi cu blândețe. Se părea că a doua zi va avea o zi plină.

– Dar tu, Vittorio, când muncești? Nu poți să trândăvești la nesfârșit.

El rânji.

– Trebuie să traduc ceea ce ai spus pentru *la nonna,* signora. O să se încrunte la mine.

Un șuvoi de cuvinte salută comentariul Kathrynei, tradus de Vittorio.

Vittorio zâmbi.

– *La nonna* spune că n-am nici o scuză pentru trândăveală, iar atunci când este o fată drăguță prin jur, nu-mi stă capul la treabă. Mai spune că Guvernul este extrem de prost pentru că m-a angajat și că ar trebui să mă dea afară.

– Lucrezi pentru guvern? îl întrebă Kathryn, amintindu-și că la Londra nu-i spusese cu ce se ocupa sau unde lucra.

– Da. Inspectez clădirile care aparțin guvernului, să văd dacă sunt în ordine sau au nevoie de reparații, redecorări și altele. De aceea, pot să-mi iau câteva zile libere, din când în când. Apoi mă întorc la Roma și muncesc din greu.

Kathryn își zise în sinea ei că părea foarte tânăr pentru un post de o asemenea importanță, dar probabil că avea un șef.

A doua zi, după micul dejun, tocmai voiau să se îndrepte spre port, când Mirella apăru în grădină.

– Ea este verișoara mea Mirella Covallini, o prezentă Vittorio. Apoi le privi pe rând. Amândouă sunteți atât de drăguțe, remarcă el. Și atât de diferite.

Cele două fete schimbară un zâmbet, pentru că în vocea lui se simțea satisfacția.

– Ai noroc că nu ești înconjurat de fete care seamănă între ele, îl dojeni Mirella.

– Este adevărat. În Italia sunt atât de multe brunete, adăugă el cu șiretenie, privind-o pe Kathryn.

Mirella nu era doar drăguță, ci frumoasă, își zise în gând Kathryn. Pielea ei avea culoarea caldă a fildeșului, ochii căprui strălucitori și părul negru-albăstrui îi cădea pe umeri. Kathryn, cu pielea ei albă și părul blond și ochii de un cenușiu-verzui deschis părea insipidă lângă tânăra strălucitoare din fața ei.

– Îmi pare rău că n-am fost aseară acasă, se scuză Mirella. Am fost în oraș cu niște prieteni.

Vittorio râse.

– Prieteni? Sau un prieten? Minerul englez!

Mirella roși ușor.

– El și alții. Vine în seara asta la cină. Se întoarse spre Kathryn. Vezi, îi așteaptam pe fratele tău și soția lui, așa că m-am gândit că ar fi bine, dacă s-ar întâlni cu un englez aici.

– Kathryn nu este interesată de el, declară Vittorio. În Anglia, se întâlnește numai cu englezi.

– Dar, Vito, nu este politicos, protestă Mirella. Nu trebuie să hotărăști pentru Kathryn.

– S-ar putea să fim acasă sau nu, îi spuse Vittorio cu nepăsare. Acum trebuie să-i arăt Kathrynei portul și celelalte locuri.

În drum spre port, Kathryn nu-și putu înfrâna curiozitatea.

– Este miner de-adevăratelea?

Vittorio râse.

– Se presupune că a venit aici să caute zinc și plumb. Plictisitor. Dacă va descoperi smaralde sau diamante, mă alătur lui.

– Și probabil că mulți alții. A găsit metalele?

– Poate. Cui îi pasă?

Conduse încet pe o stradă în pantă și opri mașina pe chei.

– Îmi plac toate porturile, mărturisi Kathryn, în timp ce cobora din mașină.

Două sau trei bărci pescărești erau legate la chei, un mic vas era încărcat cu provizii, iar la o sută de metri de țărm era ancorat un iaht, care se legăna privind disprețuitor portul mic.

– Poate vrei să vizităm insula acum? o întrebă Vittorio.

– Da, dacă avem timp, răspunse ea. Este o legătură permanentă?

– Vara, mai ales, dar acum, primăvara... ah, iat-o, se întrerupse el, necăjit. Tocmai am pierdut-o.

Kathryn văzu șalupa mică îndreptându-se spre larg, la celălalt capăt al portului.

– Nu-i nimic, îl consolă ea. Vom mai avea ocazia.

Vittorio ridică din umeri.

– Vom vizita orașul, deși nu este foarte mare. Apoi vom lua masa la hotel și vom merge pe insulă, după-amiază.

– Cum vrei, fu de acord Kathryn.

O privi cu adorație, o luă de mână și se îndreptă spre o stradă îngustă ce urca printre două case albe cu acoperișuri multicolore. Treptele păreau din granit roz și străluceau în soare.

Brusc, Vittorio oftă.

– Ah! Dacă am fi reușit să luăm șalupa spre insulă. Atunci n-ar fi...

Un bărbat înalt cobora scările spre ei.

– *Buon giorno,* Vito! strigă el.

Avu impresia că Vittorio dorea să ocolească această cunoștință, care aproape că le bloca drumul, dar apoi se răzgândi și-l prezentă Kathrynei.

– Englezul, signor Ryan Carlyle. Signora Katrina de la Londra stă cu noi la Roscano, adăugă el aproape posesiv.

Celălalt salută din cap.

– Mă bucur, îi spuse el Kathrynei. Sper să te distrezi.

– Nu sunt aici doar pentru distracție, îi explică ea. Am destulă treabă de făcut.

– Te rog să ne ierți, interveni Vittorio înainte ca ea să mai poată spune ceva. O însoțesc pe Katrina prin oraș și apoi luăm masa. Din nefericire, am pierdut șalupa spre San Pietro.

– Ah, tocmai merg spre San Pietro, i-o întoarse Ryan. Am barca aici, la chei. Vă pot lua pe amândoi.

Ezitarea lui Vittorio fu evidentă.

– Gândește-te, adăugă Ryan fără să insiste și făcu un pas spre chei.

– Ce zici, Katrina?

Vittorio transferă hotărârea pe umerii ei, așa că singurul lucru pe care-l putea face era să rămână cu gazda ei.

– Poate ar fi bine să urmăm planul inițial și să mergem pe insulă după-amiază.

Ryan se încruntă, apoi zâmbi.

– Cum vreți. Ne vedem diseară. Sunt invitat la masă, la Roscano. *Ciao!*

Porni spre port cu pas sprinten și Kathryn privi după el, un bărbat înalt, suplu, îmbrăcat în pantaloni bej, cămașă crem și cu o jachetă neagră aruncată neglijent pe umăr.

Vittorio râse, plin de încredere.

– Ah, ai fost foarte șmecheră Katrina, ai scăpat de el atât de politicos. Sigur, n-ar fi trebuit să spun că am pierdut șalupa. Atunci nu s-ar fi oferit să ne ia cu el.

– El este minerul englez?

– Da și aș dori să stea numai în mină.

– Ce soartă! Să nu vadă niciodată lumina zilei? glumi ea.

– Am noroc că nu ne întâlnim prea des. Mirella este îndrăgostită de el până peste urechi, sau așa crede, dar el nu iubește pe nimeni decât propria lui persoană.

Biata Mirella, se gândi ea. Își aminti obrajii îmbujorați ai italiencei, când Vittorio o tachinase cu o seară înainte; Mirella nu negase că Ryan fusese cu ei la petrecere.

Când ajunseră în capul scărilor, se întoarseră să privească panorama portului. O șalupă mică tocmai ieșea din port. Fără să vrea Kathryn se întrebă dacă era Ryan.

Vittorio era o gazdă atentă, îi arătă țărmul orașului Portomarco, cu străzile lui pitorești și piațeta micuță cu magazine și cafenele. Într-unul din colțurile pieței îi arătă o casă mare bogat ornamentată.

– Odată, a fost palatul Roscano și a aparținut familiei mele, dar mai târziu, în urmă cu șaizeci sau șaptezeci de ani, au construit o casă nouă, cea în care locuim acum.

– De asemenea se numește Roscano, presupun. Nu este oarecum ciudat că sunt două case cu același nume atât de aproape una de alta?

– Nu, răspunse el. Toți știu că noi nu mai locuim aici în oraș. Și apoi, a fost folosită în alte scopuri de când n-am mai locuit aici: depozit de vinuri, magazin, școală și acum, după cum vezi, restaurant.

Kathryn observă firma împopoțonată *Trattoria Roscano.*

– Bănuiesc că are o istorie, comentă ea.

– Oh, da. Bunica mea știe toate legendele. Ar trebui s-o rogi să ți le povestească, atunci când este bine dispusă.

Vittorio insistă să ia prânzul mai devreme, dacă doreau să ia șalupa de după-amiază pentru San Pietro.

– Doar nu vrem s-o pierdem din nou.

O duse la un hotel modern, recent construit vizavi de port, cu o mică plajă de nisip alb în față. În timpul prânzului, compus din pește fript cu sos condimentat și brânză picantă de la producătorii locali, Kathryn regreta că n-a luat masa la Trattoria Roscano.

– Este bună mâncarea acolo? întrebă ea. La Trattoria?

El dădu hotărât din cap.

– Nu pentru doamne. Ah, mâncarea este bună, dar atmosfera este nepotrivită, mă înțelegi?

Kahryn își zise în sinea ei că, însoțită de Vittorio, puțină atmosferă nepotrivită ar fi fost mai interesantă, decât acest hotel cosmopolitan, unde chelnerii se mișcau cu pași de pisică pentru a nu deranja clienții.

Drumul până la insulă a durat mai puțin de o oră, iar Kathryn a fost încântată de culoarea stâncilor care se ridicau perpendicular din apa de culoarea opalului închis. Mov și roz, gri și purpuriu se mestecau în formele accidentate.

– Aș dori să pot lua o bucată acasă, spuse ea.

– Dar acasă nu le-ai putea vedea în aceeași lumină, remarcă el. La Londra ar fi lipsite de strălucire.

Ea oftă.

– Ai dreptate. Lumina mediteraneană are propria ei strălucire.

– La fel spun pictorii și artiștii.

Străzile din Carloforte, orașul port de pe insulă, au fost o sursă de încântare pentru Kathryn. Se părea că aici erau mai multe produse de artizanat specifice Sardiniei decât văzuse până atunci. Coșurile erau făcute dintr-o țesătură asemănătoare rogojinei, iar micile sculpturi în coral și-ar găsi imediat cumpărători, la Londra.

În timp ce se plimbau încet prin orășel, realiză că Vittorio trăgea de timp pentru a nu ajunge la cină, la Roscano.

– Știu un local foarte bun unde putem cina, îi spuse el.

– Dar mai este vreo șalupă mai târziu?

El dădu din cap.

– Este ușor. Hotelul are propriile lui șalupe, pentru întoarcerea celor întârziați. Altfel n-ar mai veni nimeni să ia masa aici.

– Bunica ta nu se va supăra că nu luăm masa cu ei? întrebă ea până la urmă.

– Deloc, răspunse el nepăsător. Știe că suntem independenți.

Kathryn părăsi subiectul. Vittorio nu pomenise de Ryan, așa că și ea făcu același lucru. În schimb, îi ceru lui Vittorio o listă cu locurile unde ar putea găsi produse de artizanat și alte obiecte asemănătoare.

– Știu, nu trebuie să pierd prea mult timp aici, îi spuse ea. Hugh mă va aștepta să mă întorc la data stabilită și aș vrea să vizitez cât mai multe locuri posibile.

Vittorio îi mărturisi că nu știa unde erau situate cele mai bune ateliere.

– I-am sugerat asta fratelui tău, deoarece am crezut că poate să vândă oricare din produsele noastre.

– Aș putea să întreb autoritățile locale din orașe, sugeră ea.

Oricum, nu era deloc încântată să-și piardă timpul cu aceste cercetări, mai ales că nu știa italiana. Dar, la urma urmei, nu se putea aștepta ca Vittorio să facă treaba ei. Poate că pentru moment era mai bine să se bucure de compania lui și apoi, când el se va întoarce la Roma sau Neapole, să-și înceapă cercetările.

Așa cum îi spusese, la miezul nopții o mică șalupă părăsi pontonul hotelului îndreptându-se spre insula principală. De pe țărm se auzi cântecul unei mandoline, care se îndepărta pe măsură ce apăreau luminile orășelului Portomarco.

De pe chei, unde Vittorio își lăsase mașina, până la Roscano, drumul a fost scurt. După ce opri în fața casei, o luă pe Kathryn în brațe și o sărută cu atâta pasiune, încât abia reuși să-și recapete respirația.

– Vito, te rog! spuse ea și el îi dădu drumul pentru un moment, doar ca să-i zâmbească și începu s-o sărute din nou.

– Destul, reuși ea să spună. Mă sufoci.

– Dar sunt atât de îndrăgostit de tine, încât aș putea...

Brusc, un fascicol de lumină întrerupse protestele lui Vittorio și o făcu pe Kathryn să se smulgă din îmbrățișare.

Ușa de la intrarea principală se deschisese și lumina cădea direct pe mașină, iar farurile altei mașini erau și ele îndreptate spre mașina lui Vittorio.

Kathryn coborî. Din cealaltă mașină se auzi un râs înfundat.

– Tu ești, Vito?

În timp ce Kathryn îl aștepta pe Vittorio, apăru și Mirella. Aproape imediat fu urmată de Ryan.

– Scuze, Vito, spuse el nepăsător. Nu mi-am dat seama că ai oprit chiar aici.

Kathryn simți că nu era sincer, mai ales că mașina lui Vittorio era deschisă la culoare și vizibilă chiar în întuneric, dar mai ales în lumina lunii.

– Ne pare rău că n-ați putut lua masa cu noi, spuse și Mirella și din nou Kathryn simți că nu era sinceră.

– Am avut alte planuri, i-o tăie Vittorio, care acum era lângă Kathryn. Am fost la San Pietro și am luat masa acolo.

– Ah, atunci ați prins șalupa de după-amiază? întrebă Ryan. Aș fi putut să vă aduc mai devreme, dacă mi-ai fi spus.

– Deci, v-ați întâlnit deja? îl întrebă Mirella.

– Da, azi dimineață în Portomarco, răspunse scurt Ryan, ca să prevină altă prezentare din partea Mirellei. Trebuie să plec. Noapte bună.

Mirella îl conduse până la mașină, iar Kathryn intră în casă.

La piciorul scării largi, Vittorio o prinse de mână.

– Ești supărată pe mine? o întrebă el neliniștit.

Kathryn ezită, apoi zâmbi.

– Nu, nu prea. Mulțumesc pentru ziua asta minunată.

– Vom mai petrece multe altele asemănătoare. Îi sărută mâna. Dar să sperăm că nu ne vom mai întâlni cu englezul când vom veni acasă.

– Las-o baltă, Vito.

Nu era sigură dacă Ryan era vinovat de aprinderea farurilor sau dacă nu cumva fusese o glumă de-a Mirellei. Rezultatul fusese același. Kathryn se simțea rușinată că fusese văzută în brațele lui Vittorio.

– Vito! Vito! Mirella traversă în fugă holul spre scări. Am un mesaj pentru tine. Telefonul. Au spus că trebuie să te întorci mâine la Neapole.

– Dar am trei zile libere, protestă el.

– Au spus... bărbatul de la telefon... că este urgent. Ai treabă la Neapole.

Vittorio oftă.

– Ah, este un dezastru. Se întoarse spre Kathryn care urcase câteva trepte. Înțelegi? Acum nu mai pot să te duc să vizitezi și alte locuri.

– Da, dar și eu am treabă și trebuie să încep imediat.

– Fără îndoială că o să te poți întoarce în weekend, Vito? întrebă Mirella.

Vittorio clătină din cap, neconsolat.

– Dar cel puțin pot să te duc mâine la Cagliari, de unde mă vei conduce la vapor, Katrina.

– Vorbim mâine. Noapte bună.

În camera ei, Kathryn revăzu în minte evenimentele zilei. Compania lui Vittorio era destul de plăcută, dar va fi nevoită să-i spună limpede că nu era îndrăgostită de el, oricâtă afecțiune i-ar dovedi. Și apoi, nu-și putea permite să-și petreacă timpul cu el, ca și cum ar fi în vacanță.

Se gândi că ar fi o idee bună să-și petreacă vreo două ore în Cagliari vizitând birourile locale de informații ca să afle unde erau situate atelierele de olărit și unde se făceau covoare și carpete.

Dezamăgirea lui Vittorio a fost de-a dreptul comică, atunci când i-a dezvăluit planurile ei.

– Ah, am crezut că vrei să vii pentru că nu suporți să te desparți de mine atât de curând, îi reproșă el.

– Păi, te conduc până la vapor, îți fac cu mâna, dar nu pot să profit de această excursie. Mă bucur că ești translatorul meu. Știi că nu vorbesc italiana, abia dacă știu vreo două cuvinte.

Se supuse, dar până au ajuns la Cagliari și au luat un prânz ușor, timpul a trecut. Fără tragere de inimă, a însoțit-o la o clădire ce se părea că era ceva asemănător primăriei, dar angjații de acolo i-au dat doar o adresă unde ar putea să obțină mai multe informații.

Apoi a fost timpul ca Vittorio să se grăbească să prindă vaporul și Kathryn a trebuit să-l însoțească, deși era conștientă că a pierdut o nouă zi.

Înainte de a se întoarce, Vittorio returnase mașina închiriată la garaj.

– N-are rost să-mi aduc mașina de fiecare dată când vin aici.

Kathryn știa că urma să ia autobuzul până la Iglesias, unde aranjase să primească o mașină.

Înainte de a se urca pe vapor, a sărutat-o și a îmbrățișat-o de nenumărate ori. De parcă urma să emigreze în America și-și lăsa în țară logodnica. În timp ce vasul se puse în mișcare și Vittorio strigă un ultim *Arrivederci,* Kathryn simți cum o cuprinde un sentiment de ușuare. Pentru cel puțin zece zile se va putea ocupa doar de treburile pentru care venise în Sardinia.

Pe când se îndepărta de chei, aproape că se ciocni cu un bărbat înalt, dar chiar când începu să-și ceară scuze îl recunoscu pe Ryan Carlyle.

– Păcat că Vittorio a trebuit să plece atât de repede, spuse el.

– Nu sunt chiar atât de necăjită, dacă asta vrei să insinuezi, replică ea. N-am venit aici în vacanță.

El ridică o sprânceană, mirat.

– Ah, eu așa am crezut.

– Am treabă, iar timpul este scurt. Vittorio mi-a fost de ajutor când a sugerat să stau la bunica lui, în Roscano.

– Sunt sigur.

Privirea lui spunea că Vittorio obișnuia să facă astfel de aranjamente.

Kathryn își privi ceasul.

– Mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc. Autobuzul pleacă la șase fix.

– Autobuzul te va duce doar până la Iglesias. Și de acolo?

– Am închiriat o mașină, îi răspunse.

El grăbi pasul și ea aproape că fu nevoită să alerge. În stație, autobuzul pentru Iglesias era aproape plin, ceea ce însemna că toate locurile erau ocupate, și încă mai veneau călători.

– La revedere, domnule Carlyle, zise ea disperată și se alătură celor ce se înghesuiau să se urce în autobuz.

O mână puternică o scoase din înghesuială.

– Nu este nevoie să faci pe martira, îi strigă la ureche. Mașina mea este parcată în apropiere și pot să te duc la Roscano. Ea ezită și el adăugă : nu fac drumul doar de dragul tău. În seara asta merg acasă, în Iglesias.

– Păi... îți mulțumesc pentru deranjul de a mă duce până la Roscano.

– Ți-am spus că nu este nici o problemă, repetă el iritat. Acum după ce am stabilit această problemă, hai să bem o cafea la o cafenea de pe Via Roma.

Realizând că nu mai avea nici un cuvânt de spus în această problemă, îl urmă supusă la cafenea. După ce chelnerul le aduse cafelele, Ryan își sprijini cotul de masă și-și prinse bărbia în palmă.

– Noroc că am fost pe chei în după-amiaza asta. Am fost să-mi iau un pachet. Ea remarcase micul pachet din mâna lui. Acum spune-mi ce treabă ai pe aici.

Tonul lui o deranjă puțin, totuși îi spuse:

– Pentru tine s-ar putea să nu pară important, dar pentru mine și fratele meu este, începu ea.

Îi relată pe scurt motivul vizitei în Sardinia și de ce era necesar pentru Galeria Comelian să fie prima în domeniu.

– Comelian? repetă el. De ce ați ales numele ăsta? Vreun motiv anume?

– Ah, da, îi răspunse repede Kathryn. Când am deschis, ne gândeam să-i spunem Milward Studio, dar părea atât de comun. Hugh a vândut o pictură în prima zi și a fost atât de încântat încât i-a cumpărat soției lui colierul de os pe care-l admirase într-un magazin din apropiere. Așa că am numit galeria Comelian, ca să ne poarte noroc. Întotdeauna încercăm să avem un astfel de colier expus în vitrină.

– Și ce ai făcut până acum... vreau să zic, ca să începi acest proiect Sardinia-Marea Britanie?

– Nu prea mult, recunoscu ea. În această după-amiază, am fost să văd niște oficiali care s-ar putea să-mi fie utili, dar n-am prea mult timp.

– Ai fost la Consulatul britanic? o întrebă el privind-o cu atenție.

– Nu încă, reuși ea să spună, deși această idee nu-i trecuse prin cap. Mă voi duce cât de curând. Am nevoie, de fapt, de ateliere care să ne aprovizioneze cu diverse bunuri care ne-ar interesa. Nu ne putem permite să mergem la magazine și să cumpărăm. Trimiterea lor în Anglia ar ridica prețul și mai mult.

El o aprobă.

– Vittorio ar fi putut să-ți facă rost de astfel de adrese. De ce n-a făcut-o?

– Presupun că nu s-a gândit. A crezut că o va face Hugh. Apoi, când Brenda s-a îmbolnăvit... ei bine, am venit eu în locul lui Hugh.

Ryan și-a terminat cafeaua și a trântit cana fără să arate nici un pic de respect pentru vesela cafenelei.

– Fără îndoială, sosirea ta ca înlocuitoare a fratelui tău l-a satisfăcut pe Vitto foarte mult.

Kathryn se stăpâni.

– Nu știu de ce spui așa ceva. Vittorio Bertini este un prieten pe care fratele meu l-a întâlnit la Londra. Am ieșit de câteva ori cu el la Londra, iar ieri mi-a arătat câteva locuri din vecinătatea orașului și apoi San Pietro.

El chicoti.

– Nu este nevoie să-mi spui nimic despre prieteniile lui Vittorio. Dacă protestezi prea mult, s-ar putea să încep să trag concluzii greșite.

Ea nu răspunse la această amenințare sau promisiune, pentru că obrajii ei roșii ar fi putut să fie un răspuns. Și care era treaba lui *să tragă concluzii greșite?*

– Dacă vrei, mai stăm aici ca să privești plimbarea de după-amiază pe *corso*, iar mai târziu mergem să cinăm.

Tonul lui implica o întrebare așa că ea aprobă din cap.

Deja soarele se lăsase spre apus dincolo de Golful Cagliari. Cerul își schimbase culoarea din mov în verde-pal și luminile începuseră să se aprindă în fiecare clădire. Aromele pinilor și magnoliilor se amestecau cu cele ale florilor din ronduri și parfumul femeilor și fetelor ce se plimbau pe stradă.

Kathryn era fascinată de plimbarea fără sfârșit a fetelor și a băieților. La plimbare luau parte și familii întregi, tineri căsătoriți cu copii mici, bătrâni îmbrăcați sobru în negru, muncitori. Se părea că întreaga populație din Cagliari ieșise din birouri, fabrici și case ca să ia parte la promenadă, să vadă și să fie văzuți.

– Dacă ești gata, mergem să luăm cina, spuse Ryan după un timp.

Kathryn a fost încântată să se alăture șirului de trecători, deoarece asta îi dădea sentimentul că face parte dintre ei și nu rămânea doar un simplu spectator.

Ryan o conduse pe o stradă îngustă, cu magazine elegante. În vitrine erau expuse sipete cu bijuterii strălucitoare, pantofi de calitate sau haine din bumbac sau mătase, toate de firmă.

– În fiecare oraș există un Bond Street, remarcă Ryan încet, iar asta este cea din Cagliari.

Dintr-o dată, străzile se goliră. Mulțimea de trecători dispăruse în case, pentru masa de seară, pentru a sta la taclale cu vecinii sau în sălile de biliard, foarte populare în Sardinia.

Kathryn fu nevoită să urce mai multe scări abrupte înainte de a ajunge la Scala di Ferro, un hotel destul de mare situat în partea de sus a orașului.

– Aici putem lua masa în grădină, spuse Ryan.

Mesele erau așezate sub bolți de viță, luminate de lămpi și o mică fântână arunca jeturi de apă prin ciocul a două lebede de piatră.

– Aici mâncarea este simplă, dar foarte bine pregătită, adăugă Ryan.

După ce au servit homari și friptură de vițel cu sos picant, Kathryn a considerat că nu mai avea nevoie de scuze.

Se uită la ceas și fu cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

– Este aproape zece, spuse ea neliniștită. Cred că ar fi trebuit s-o sun pe signora Bertini s-o anunț că întârzii.

– Dacă ai fi fost cu Vito, signora Bertini nu s-ar fi așteptat să fie anunțată. Ryan o privi amuzat.

– Problema este că nu sunt însoțită de Vito și signora Bertini știe acest lucru. Este normal să se aștepte să sosesc acasă înainte de miezul nopții.

– Nu vom sosi acasă cu mult după miezul nopții, o asigură el. Totuși, dacă asta te liniștește, îi voi telefona eu. Signora nu înțelege engleza și sunt sigur că nici italiana ta nu este grozavă, așa că nu vă veți înțelege prea bine.

Nu-i dădu timp să răspundă, ci murmură o scuză și ridicându-se de la masă, intră în restaurant.

Deși nu fusese prea politicos, se gândi ea, totuși îi făcea un serviciu așa că trebuia să-i fie recunoscătoare.

– Am vorbit cu Mirella și i-am transmis mesajul tău, așa că nu trebuie să-ți faci griji, îi spuse el degajat când se întoarse.

– Mulțumesc, murmură ea.

La fel de bine ar fi putut telefona și ea, deoarece Mirella vorbea engleza. Acum, pentru prima oară de când îl întâlnise pe Ryan, Kathryn

avu un sentiment de neliniște. Mirella știa acum că își petrecuse seara în compania englezului. Kathryn nu dorea să supere familia Bertini sau să-i lase să-și facă o falsă impresie despre ea. Cina la Cagliari în compania lui Ryan ar putea declanșa așa ceva?

Pe drum, îl întrebă dacă își petrece mult timp în mină și ce minereuri extrage.

– Este cumva cărbune?

Ryan râse.

– Știu că ei îmi spun *minerul englez* și în parte este adevărat. Dar nu extrag cărbune, deși am fost în astfel de mine, în diferite țări. Eu sunt angajat să fac prospecțiuni pentru plumb și zinc. Într-un timp, Sardinia era faimoasă pentru rezervele ei în aceste minerale. Apoi lucrările au devenit dificile, au apărut alte piețe și industria locală a decăzut. Dar acum este din nou profitabilă.

– Și tu cauți noi rezerve?

– Poți să spui și așa.

– Și ai găsit ceva? îl întrebă.

– Până acum, cantități rezonabile. Locuiesc în Iglesias deoarece este zona pe care o explorez. Tot acolo este și un colegiu unde predau.

– Atunci, nu faci prospecțiuni tot timpul?

El clătină din cap.

– Trebuie să aștept testele de laborator, analizele și mostre de minereuri. Asta ia timp și-mi pierd timpul așteptând.

Kathryn încerca să înțeleagă că Ryan ar putea fi un bărbat nerăbdător, nesuportând amânările, această descoperire făcând-o să-l vadă într-o nouă lumină. Nu părea potrivit să fie profesor. Totuși, trebuia să recunoască faptul că-l cunoștea prea puțin.

Când trecu prin porțile de la Roscano, își aminti de incidentul din noaptea trecută, când el sau Mirella aprinseseră farurile de la mașină, surprinzându-i când Vito o îmbrățișa.

Îi mulțumi că a adus-o acasă și pentru seara plăcută petrecută în Cagliari.

– Noapte bună Katrina, zise el încet.

– De fapt mă numesc Kathryn. Katrina este doar traducerea lui Vittorio.

– Sigur. Nu te lega prea tare de el, o sfătui Ryan.

– Nu stau aici mai mult de o lună, îi răspunse ea, cu o ușoară asprime în voce. Ți-am spus că trebuie să muncesc din greu, așa că n-am de gând să mă încurc cu nimeni.

– Grozav. Mă aștept să obțin rezultate excelente. Admir oamenii hotărâți.

Ea deja coborâse din mașină, iar el porni mașina fără să mai aștepte răspunsul ei.

O slujnică, Abelina, o aștepta în hol. Kathryn murmură o scuză pentru că s-a întors târziu. Femeia îi zâmbi slab și-i ură *buona notte.*

Când ajunse în camera ei, Kathryn o auzi pe Mirella vorbind cu Abelina, fără îndoială spunându-i femeii că oaspetele se întorsese și deci putea să se ducă la culcare.

Kathryn hotărî că era mai bine să nu intervină și să se scuze. Deja bănuia că o supărase pe Mirella.

Capitolul 2

A doua zi, Kathryn s-a trezit devreme, pentru că era conștientă că nu-și putea permite să piardă timpul și că trebuia să obțină cât mai multe informații posibile despre meșteșugari, centre unde putea găsi ceea ce o interesa și de unde se putea aproviziona.

În timp ce lua micul dejun în camera ei, se gândi la dezavangajul de a fi acceptat oferta lui Vittorio de a locui la rudele lui la Roscano. Într-adevăr, casa era minunată, putea fi considerată un mic palat, nu la fel de impozant ca cel din piața din Portomarco. Din balconul ei putea vedea grădinile cu aleile străjuite de oleandri și mușcate în culori strălucitoare, magnolii și din loc în loc palmieri. Printre doi chiparoși înalți, se vedea marea de culoare turcoaz și cerul albastru.

Pentru o vacanță fără griji, ar fi fost un loc întântător, dar pentru drumurile pe care trebuia să le facă, ar fi fost mai bine să stea într-un mic hotel în Cagliari.

Ar fi putut să închirieze o mașină, dar deplasarea în afara orașului, pe drumuri de țară, i se părea riscantă.

Oricum, trebuia să se supună, pentru că nu putea să refuze acum ospitalitatea familiei Bertini.

Când o văzu pe Mirella în grădină, Kathryn hotărî să nu se refere la ieșirea cu Ryan din seara trecută, decât dacă ea atingea acest subiect.

– Este vreun autobuz de la Portomarco la Iglesias? o întrebă pe Mirella.

– Vrei să mergi la Iglesias? Te pot duce eu acolo.

Kathryn ezită.

– Am crezut că de la Iglesias s-ar putea să fie un autobuz spre Cagliari.

Mirella zâmbi.

– Atunci, vrei să mergi la Cagliari. Perfect.

– Vreau să văd de unde pot cumpăra bunurile de care am nevoie să le trimit acasă, îi explică ea.

– Sigur. Dar Vito ar fi trebuit să facă asta pentru tine.

Kathryn zâmbi.

– Ieri a fost timpul scurt până la plecarea vaporului.

Mirella se strâmbă, lucru ce indica încrederea pe care o avea în metodele lui Vito de utilizare a timpului.

În timp ce conducea spre Cagliari, Mirella o întrebă pe Kathryn despre viața ei la Londra. Când îi vorbi despre galeria pe care o conducea împreună cu fratele ei, Mirella dădu din cap aprobator.

– Fratele tău este căsătorit și are viața lui. Tu ești mulțumită doar cu galeria? Sau ai pe cineva cu care vrei să te măriți?

– Nu-ți pot răspunde la ambele întrebări deodată, protestă Kathryn râzând. Nu, nu cred că doresc să-mi petrec restul vieții vânzând oale de lut și coșuri de răchită. Dar în prezent n-am pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

Mirella o privi ușor surprinsă.

– Este ciudat, pentru că ești foarte drăguță, foarte englezoaică. Ai un ten deschis și pielea albă, pe care noi italiencele o invidiem.

Kathryn se gândea la Jeffrey, artistul care închiriase mansarda de la galerie. El și Hugh erau prieteni din școala de arte. Acum, Hugh expunea tablourile lui Jeffrey și le vindea.

Din punctul de vedere al Kathrynei, era o nefericire că era îndrăgostit de ea. El nu recunoștea, dar era conștientă de sentimentele lui și nu mai putea fi vorba de sentimentul de prietenie care existase cândva între ei.

Jeffrey suportase greu, ceea ce ea considerase un amestec, prietenia ei cu Vittorio, mai ales că se bucurase de restaurantele scumpe unde luaseră masa împreună și de discotecile selecte unde dansaseră, ceea ce el nu-și putea permite din câștigurile puține pe care le obținea.

– Ah, te-ai înroșit! exclamă Mirella, trezind-o din visare. Probabil că te gândești la un bărbat din Anglia. Sunt bucuroasă.

Kathryn nu fusese conștientă că roșise, dar nu-și contrazise însoțitoarea. Timp de câțiva kilometri nu mai discută cu ea, se gândi mai

mult la unele aspecte ale vizitei ei la Roscano. Având în vedere că Mirella era atrasă de Ryan, voia probabil să se convingă că ea avea pe altcineva.

Kathryn realiză dintr-o dată, că brusca ei apariție în Sardinia ca înlocuitoare a fratelui ei și a soției lui, schimbase complet situația pentru Mirella. O fată singură înrăutățea situația, fiind o posibilă amenințare.

Prima vizită a Kathrynei a fost la Consulatul Britanic de pe Via San Lucifero și acolo a avut o surpriză. Cum și-a arătat pașaportul, funcționarul de la birou s-a scuzat și a dispărut pentru câteva minute. Apoi s-a întors cu un teanc de hârtii și broșuri.

– Azi dimineață, am primit instrucțiuni prin telefon să vă pregătim astea, domnișoară Milward, îi zise el. Dacă aveți nevoie de ajutor, vă rugăm să veniți la noi și o să încercăm să vă ajutăm.

– Mulțumesc foarte mult, dar nu înțeleg... începu ea.

– Sau, mai bine, dacă-i spuneți domnului Carlyle ce doriți de la noi, el ne va transmite doleanțele.

Kathryn luă teancul de hârtii. Sigur! Ar fi trebuit să ghicească. Ryan Carlyle se amestecase, doar pentru că era englezoaică.

Îi explică pe scurt Mirellei că cei de la Consulat pregătiseră informații pentru ea, dar Mirella prinsese referirea la domnul Carlyle și voia să știe ce amestec avea Ryan.

– Trebuie că a telefonat azi dimineață. Kathryn a repetat ceea ce aflase.

– Fără îndoială, dorește să-și ajute o conațională, fu comentariul scurt al Mirellei, dar vocea ei sugera că era bine ca Ryan să nu fie implicat prea mult în această problemă.

Mirella sugeră să mănânce ceva ușor într-o cafenea. În timpul mesei, Kathryn frunzări hârtiile primite și găsi alături de adrese a numeroase ateliere, și informații despre depozite de unde se putea aproviziona. Tot ce avea de făcut era să dea un telefon și să fixeze o întâlnire. Simți un sentiment de recunoștință pentru Ryan.

În timpul amiezii, vizitară și alte birouri din oraș și fu bucuroasă că fata o însoțea folosind-o ca traducător, deși mulți funcționari vorbeau engleza. Și aici primi repede informațiile necesare și-l bănui tot pe Ryan că se implicase.

– O să fii foarte ocupată, remarcă Mirella când erau la o cafea pe Via Roma.

Kathryn era ocupată să facă un plan al vizitelor. Cel mai important era să aibă un mijloc de transport, dar nu voia să-i spună Mirellei, deoarece asta ar sugera ca ea să-i fie șofer.

– Da, trebuie să-mi fac un plan, ca să nu vizitez de două ori același loc. Se uita pe hartă. Probabil mâine voi fi în Iglesias, murmură ea. Apoi un mic sătuc situat pe drumul spre Oristano. Mă îndoiesc că pot face mai mult într-o zi.

– Iglesias! repetă Mirella. Aș putea să te duc acolo, dimineața, dar trebuie să fim la Cagliari mai târziu, să-l întâmpin pe tatăl meu vitreg. Va petrece o lună sau două la Roscano.

– Tatăl tău vitreg? Kathryn se grăbi să afle relațiile dintre Mirella și familia Bertini. Nu știa decât că era vara lui Vito și să signora Bertini se presupunea că era bunica ei.

– Da. Mama a fost căsătorită de două ori și eu sunt fiica primului soț, așa că numele meu este Cavallini. Apoi tatăl meu a murit și câțiva ani mai târziu s-a recăsătorit cu Alessandro Bertini. Mama mea, Lucia, a murit acum doi ani, când locuiam în Neapole.

– Ah, îmi pare rău, murmură Kathryn cu simpatie.

– A fost o mare durere pentru mine, continuă Mirella, dar mai mult pentru Alessandro. A fost atât de supărat încât după un timp a vândut vila noastră din Neapole, deoarece nu putea să stea fără mama. A sugerat să vin aici și să locuiesc cu mama lui, signora Bertini, să fiu o companie mai tânără pentru ea. Ea n-are nevoie de mine, desigur. Are o grămadă de servitori, dar este plăcut și ne înțelegem foarte bine.

– Și tatăl tău vitreg? El locuiește în altă parte? întrebă Kathryn.

– A vândut cea mai mare parte din mobilă și a depozitat restul. Apoi s-a dus în port, la Neapole și a luat primul vas spre America de Sud. Când era tânăr, a lucrat în marină și este obișnuit cu voiajele.

– Și acum?

– Acum se reîntoarce la Neapole și vine să ne vadă pe mine și pe mama lui.

– Deci nu ești vara dreaptă a lui Vito – ci prin căsătorie? întrebă Kathryn, încercând să stabilească legăturile de rudenie în minte, pentru că știa cât de numeroase sunt familiile italiene.

– El este fiul fratelui mai mare a lui Alessandro, Pietro, care a murit cu mulți ani în urmă. De asemenea, și mama lui Vittorio a murit. Așa că de aceea Vittorio consideră că asta este casa lui. În Roma și Neapole stă la hotel, câteodată la Milano și Genova.

Kathryn asimilă informațiile primite. În felul acesta ar putea evita să facă gafe, dacă știa situația și poziția diferiților membri ai familiei.

Pe drum, Mirella hotărî ca ea și Kathryn să oprească la Iglesias.

– Am putea lua masa acolo sau dacă preferi o putem lua mai târziu la Roscano.

– Cum crezi că este mai bine, fu de acord Kathryn. Tu cunoști orașele și distanțele. Te las pe tine să hotărăști.

Mirella aprobă din cap, dar Kathryn fu surprinsă când nu opri în Iglesias, ci se îndreptă spre drumul ce ducea spre Carbonia. Când ajunse la intersecția ce ducea spre Roscano și Portomarco, zise scurt.

– Știi că am trecut prin Iglesias?

– Da, recunoscu Kathryn, deja familiarizată cu orașul.

– N-am vrut să opresc, continuă ea. Trebuie să mergem acasă și să-i ținem companie bunicii.

Kathryn nu se supără câtuși de puțin, dar bănui că motivul pentru care nu oprise în oraș era cu totul altul și n-avea nici o legătură cu signora Bertini.

Când sosi la Roscano, Kathryn găsi o scrisoare de la Hugh și o citi, dorind să afle vești despre Brenda. Hugh îi scria că Brenda urma să se interneze câteva zile în spital pentru a fi ținută sub observație, dar se părea că nu era ceva grav.

– Ai primit vești de acasă? întrebă Mirella.

– Da, destul de bune, răspunse Kathryn. Nimic îngrijorător, așa scrie fratele meu.

– El și soția lui vin aici? Mirella o privea plină de speranță. Poate o vacanță le-ar prinde bine.

– Mi-e teamă că încă nu pot veni. În orice caz, nu putem fi plecați amândoi în același timp, eu și Hugh. Dacă vine el, eu trebuie să plec.

În acel moment Kathryn nu se uita la Mirella, dar când se întoarse, prinse pe chipul frumos al fetei ceva ce sugera că i-ar fi spus bucuroasă adio lui Kathryn și i-ar fi urat bun venit lui Hugh și soției lui.

Kathryn era intrigată de atitudinea Mirellei pentru că n-avea de ce să-și facă griji din pricina ei în legătură cu Ryan.

Ținându-se de promisiune, Mirella o conduse pe Kathryn la Iglesias, a doua zi dimineață. Kathryn deja telefonase la o firmă ce făcea coșuri de nuiele. Mai târziu, va încerca să ia legătura cu un atelier de olărie, ce se afla în afara orașului.

– O zi bună! îi ură Mirella, când Kathryn coborî în piață. Nu pot să-ți promit că vin să te iau în seara asta, dar poți să iei un taxi până acasă.

– Și ție la fel! îi strigă Kathryn privind-o cum se îndepărtează.

Înarmată cu hârtii, urcă scările de pe străduța îngustă, căutând adresa. Privi nehotărâtă intrarea întunecoasă, dintre două case înalte, apoi intră. Acum era singură, fără ajutorul Mirellei, al lui Ryan sau Vito. Trebuia să dovedească faptul că știa ce voia, că cei de la Comelian puteau vinde și că nu era un turist în căutare de suveniruri din Sardinia.

Brusc, se trezi în semiîntuneric, înconjurată de o duzină de bărbați și băieți, ce vorbeau într-un dialect ce nu-l înțelegea. Aproape că strigă numele bărbatului pe care-l căuta.

– Signor Tanotti! repetă de câteva ori.

Un bărbat mic de statură și energic se apropie și ceilalți bărbați dispărură brusc în alte direcții.

– *Signorina!* o salută el. Sunt bucuros să vă văd, spuse el în engleză și o conduse prin curtea slab luminată spre atelierul din spate. Aici, mai mulți bărbați și băieți stăteau pe jos sau pe scăunele și lucrau la împletitul coșurilor.

– Vezi, signorina, facem coșuri, dar acum o să-ți arăt minunatele noastre... ăă... articole.

O conduse într-o cameră mai mică unde erau produse finite puse pe mese, pe scaune sau direct pe podea.

Niciodată Kathryn nu văzuse coșuri atât de minunate, în culori atât de vii și cu modele atât de frumoase.

Să pui cumpărăturile în astfel de coșuri era aproape un sacrilegiu; coșuri de toate formele și mărimile, flexibile sau rigide având în vedere la ce erau folosite; poșete montate într-un cadru de lemn sculptat și chiar o pereche de cercei atât de fini încât la prima vedere păreau făcuți din sârme aurite.

Signor Tanotti arătă cu mâinile grăsuțe spre mese scoțând în evidență diferite modele. Își trecu degetele pe suprafața netedă. Nici o așchie, nici o cusătură nu era vizibilă. Iar culorile erau fermecătoare: galbene și maro în diferite nuanțe, de la maro-roșcat până la castaniu-deschis, dar decorate cu verdele profund al mării sau miteriosul albastru-purpuriu.

– *Bellissima?* întrebă signor Tanotti, cu ochii sclipitori.

– *Bellissima veramente,* răspunse ea încet.

Coșurile erau atât de frumoase, încât se întrebă dacă-și poate permite mai mult decât unul sau două bucăți.

Și totuși, prețurile păreau surprinzător de modeste, considerând că toate erau făcute manual. Alese o duzină de modele și ceru să fie împachetate pentru transport în Anglia.

Signor Tanotti scrise comanda ei, apoi se îndreptă spre un dulap de unde scoase o cutiuță mică.

– *Uno dono,* signorina. Cu un zâmbet larg îi prezentă darul, o pereche superbă de cercei în formă de mici lanterne.

– *Grazie, signore,* îi mulțumi ea.

Când trecu prin atelier, bărbații își ridicară privirea și murmurară zâmbind, *Buon giorno* sau *Ciao,* când trecea pe lângă ei.

– Femeile nu lucrează pentru dumneavoastră? îl întrebă ea pe patron.

Signor Tanotti clătină din cap cu vehemență.

– *Si, si.* Dar acasă, înțelegeți? De asemenea, trebuie să aibă grijă de *bambinis.*

Kathryn a înțeles perfect și-și imagină soțiile și mamele stând acasă și lucrând coșuri și poșete, la fel de îngrijit și elaborat făcute, precum păpușile din paie de grâu din Anglia.

Se îndreptă spre piața centrală, remarcând că acest oraș vechi era ridicat pe coasta unui deal. Înainte de a lua un taxi spre atelierul de olărie, se gândi să mănânce ceva.

Aproape imediat ce se așeză la masă la cafeneaua din piață, o siluetă înaltă se trânti pe scaun la masa ei.

– Trebuie că ai găsit atelierul de coșuri interesant. Te aștept de ceva timp.

Tonul lui Ryan era acuzator.

– Îmi pare rău că te-am ținut din treabă, răspunse ea cu răceală.

– Ai nevoie de un traducător, unde te duci după-amiază.

– Cum de ești la curent cu planurile mele? S-ar putea să las totul baltă și să colind magazinele.

– Sau să privești mașinile deplasându-ne pe strada principală? Îi zâmbi prietenește, dorind să ascundă ironia din voce. Nu, te cred un om cu bun-simț. M-am gândit că dacă vii în Iglesias pentru coșuri, în mod sigur vei merge și la atelierul de olărie, care nu este prea departe. Cred că ai adresa?

Roși, amintindu-și că, probabil cu o zi înainte, el depusese ceva efort pentru a obține informații pentru ea.

– Mulțumesc pentru ajutorul dat ieri, zise ea încet. Dar am impresia că-mi urmărești cu atenție toate mișcările.

– Deloc. Signor Tanotti mi-a telefonat să-mi spună că azi mergi la el, așa că am venit să te aștept.

– Probabil că ai o privire ageră, dacă ai văzut la ce cafenea am venit sau când.

O privi amuzat.

– Din ușa cafenelei de alături, puteam să supraveghez celelalte cafenele din piață.

Kathryn mâncă ravioli, o mâncare specifică Sardiniei cu sos de roșii și brânză.

– Ai cumpărat ceva de la atelierul de împletituri? o întrebă el.

– Da, câteva. Într-adevăr, mi-au plăcut foarte mult.

– Știi, ți-ai plănuit greșit vizita în Sardinia, îi spuse el. Ar fi trebuit să vii mai devreme anul acesta. Așa ai fi putut vizita târgul internațional din Cagliari. Este în martie.

– S-ar putea să ai dreptate, dar mi s-a spus că este o expoziție specială de produse manuale din Sardinia, în mai, la Sassari. Poate aș putea să merg acolo?

– Dacă mai ești aici când se deschide. O să vedem data.

– Nu pot să fiu aici pentru toate expozițiile. Eu și Hugh nu ne-am gândit la produsele din Sardinia până când nu ne-a vorbit Vito despre ele.

Ryan o privi gânditor.

– Ah, desigur, Vito. Mă rog, este o scuză la fel de bună ca altele ca să te aducă aici.

Îi aruncă un zâmbet triumfător.

– Vito n-are de-a face cu asta. Ai uitat că fratele meu și soția lui trebuia să vină aici. Eu am venit doar pentru că Brenda s-a îmbolnăvit.

– Sigur, fu el de acord imediat. Dacă ai terminat de mâncat și de băut cafeaua, mergem?

Mașina lui era parcată la colțul pieței și în timp ce conducea îi povesti despre celelalte părți ale insulei.

– Nu trebuie să judeci Sardinia doar după partea pe care ai văzut-o. Din nefericire, casa lui Vito – sau mai degrabă a bunicii lui – este așa de apropiată de zona minieră. Sus, în nord, peisajul este magnific.

– Dar acum este zonă turistică.

– Ah, da, coasta de nord-est este plină de hoteluri și desigur Alghero a devenit foarte cunoscut, dar în interior sunt zone la fel de sălbatice ca în Evul Mediu. Doar oieri și din când în când mici colibe din lut.

– Mai sunt tâlhari, sus în munți? îl întrebă ea cu indiferență.

– Se poate. De ce? Dorești să fii răpită de un bandit cu ochii de vultur?

– Nu prea. Pur și simplu m-am gândit că este mai bine să fii prevenită, râse ea.

Părăsiseră drumul principal și acum se hurducau pe un drum de țară plin de gropi și bolovani.

– Drumul ăsta nu este prea bun pentru mașina ta, comentă ea. Ar fi trebuit să închiriem una.

– Nu prea cred că dacă i-ai fi spus șoferului unde vrei să ajungi, și-ar fi riscat amortizoarele.

Ea tăcu, întrebându-se dacă dorea cu adevărat s-o ajute sau doar să-i arate unde greșea. Înainte de a se hotărî, mașina făcu o curbă și se opri în fața unor colibe din lut.

– Nu te aștepta la standarde prea înalte, șopti Ryan în timp ce intrau în prima colibă prin ușa larg deschisă.

La început, era mai mult preocupată să nu calce în băltoace și noroi. Normal că turul a început cu procesul de fabricare, dar era interesată mai mult de produsele finite decât de procesul de producție.

Ryan o luă înainte, neținând seama de noroi și ea se gândi că ar fi trebuit să se îmbrace mai potrivit, nu cu pantofi albi.

Între timp au ajuns în camera unde erau expuse produsele, dar avusese posibilitatea să-și formeze o impresie. Cam toate erau produse obișnuite. Ryan o prinse de braț.

– Giacomo spune că trebuie să-l urmăm în altă cameră.

Într-o cameră mai mică, pe mese și pe bănci, erau expuse produse de calitate – animale din ceramică, farfurii pictate pentru masă sau pentru atârnat pe perete. În special i-au plăcut farfuriile pe care erau pictate păsări în zbor, rațe, păuni, pitpalaci și potârnichi.

– Poți să afli prețurile? îl întrebă pe Ryan.

Când îi spuse prețul, a fost surprinsă că erau atât de ieftine.

– Giacomo spune că ți le va da la preț special, deoarece ești foarte drăguță și ai ochi minunați.

– Asta este afacere, declară ea repede. Prețurile speciale nu-și au rostul pe un lot de încercare, dacă mai târziu va trebui să iau mai mult dacă nu-mi va vedea fața sau ochii.

Ryan râse.

– Eu doar îți traduc ce mi-a spus omul. Părerea mea n-are valoare.

– Mai mult ca sigur, îl asigură ea.

– Ai grijă să nu mă faci să-ți dezvălui exact care sunt acele păreri, replică el. S-ar putea să nu fii atât de flatată.

Se întoarse să examineze niște ulcioare cu forme mai deosebite.

– De ce nu ne-a arătat aceste lucruri în prima cameră? îl întrebă pe Ryan.

– Giacomo mi-a spus că ceea ce ai văzut sunt produsele care se vând în fiecare zi la piață, lucruri pe care sardinezii le folosesc în bucătăriile lor. Aici se găsesc produsele mai deosebite.

Kathryn a ales câteva produse și l-a întrebat pe Ryan care era cea mai bună cale de a le trimite în Anglia.

– Este clar că nu le pot lua cu mine în avion. Și nu știu cât de mult m-ar costa să le trimit cu avionul.

Ryan se gândi câteva clipe.

– Pentru moment să le trimită la Roscano, o sfătui el. În magazie este destul loc pentru ele. O să-i spun lui Giacomo să le împacheteze pentru a fi expediate mai departe cu vaporul, iar mai târziu, după ce faci toate cumpărăturile, vom discuta despre transport.

– Mulțumesc. Poate putem să luăm cu noi aceste farfurii și căni, la Roscano, dacă ai loc în mașină. Brusc, realiză că cerea prea mult. Asta, desigur, presupunând că mă duci înapoi la Roscano.

– Nu pot să te las la Iglesias. Autobuzul va fi plin cu minerii care ies din schimb.

În timp ce produsele erau împachetate, Kathryn și Ryan au ieșit din colibă. Tăpșanul era o mică deschidere între două stânci înalte de granit și o pantă cu arbori pitici întreruptă de o terasă cu vii. În față se ridicau munții gri-albăstrui.

– Aici este centrul original al olăritului, îi spuse Ryan. Întâi au făcut vase primitive la un cuptor afară până când acum câțiva ani, întreprinzătorul Giacomo a construit aceste colibe și a instalat un cuptor mai bun.

– Dar mi se pare că sunt așezate la mare distanță de sate, remarcă ea. Cum ajung aici?

– Cei mai mulți pe jos. Câțiva au biciclete și cel puțin unul are măgar. Ryan râse când îi văzu chipul mirat. Ești prea obișnuită cu autobuzele sau taxiurile. Aici nimeni nu este deranjat dacă merge pe jos trei-patru kilometri.

– Totuși, Giacomo n-ar fi putut construi colibele și cuptorul mai aproape de sat?

– Ar fi putut, fu de acord Ryan. Dar poate că a avut un motiv să stea aici, unde oamenii știau de el. Și apoi, este mai ferit aici.

După ce cutiile cu vase au fost puse în mașina lui Ryan, Kathryn și-a pus cu grijă facturile în poșetă. Uitase să le ceară în trei exemplare, dar Giacomo și Ryan au avut grijă de asta. Kathryn își dădu seama că era nouă în domeniul comercial și că trebuia să știe toate amănuntele pentru viitoarele tranzacții.

Când Ryan se pregătea să plece, Giacomo veni în fugă spre ei.

– *Aspetta,* strigă el. Așteptară până veni pe partea Kathrynei. Îi întinse un pachet mic. Pentru dumneata, *signorina,* îi spuse el în engleză.

– *Grazie, signore,* îi mulțumi ea.

– Un cadou, fără îndoială, observă Ryan, pornind mașina. Kathryn desfăcu hârtia.

– Da. Oh, uită-te ! Nu este extraordinar ? Ridică micul ornament pentru a i-l arăta lui Ryan – o pasăre multicoloră într-o colivie cu bare subțiri din ceramică, nu mai mare de zece centimetri. Apoi, am primit numai cadouri. Patronul atelierului de coșuri mi-a dat o minunată pereche de cercei.

– Sigur, speră că vei deveni un client pentru ei.

Când au ajuns în Iglesias, Ryan a oprit mașina pe o străduță aproape de piață.

– Mi s-a spus că tatăl vitreg al Mirellei sosește astăzi și că în seara asta sunt invitat la masă la Roscano, așa că nu te deranjează dacă mă aștepți să-mi schimb hainele? Bântuind prin olărie, nu m-a făcut prea prezentabil.

A oprit în fața unei case cu obloane la ferestre, dar cu zidăria căzută în unele porțiuni de zid. Deci, aici locuia. Probabil, își zise în gând, închiriase două sau trei camere și lua masa la vreun birt din apropiere.

Se uită jalnic la pantofii ei albi. Pe pantofi și pe ciorapi avea pete de noroi, dar astea se puteau curăța. Din fericire, se va schimba când va ajunge la Roscano.

Ușor amuzată, se gândi că Ryan nu-i dezvăluise intenția de a merge la Roscano. Se părea că-și făcuse un obicei s-o conducă până acasă și în felul ăsta să evite autobuzul aglomerat.

Evident că Mirella îi ceruse să vină special în seara asta, ca să-l întâlnească pe tatăl ei. Oare dorea să primească aprobarea lui în legătură cu Ryan? Sau Ryan dorea să fie recunoscut ca viitor soț al Mirellei?

Când urcă în mașină, Kathryn nu comentă nimic, dar era clar că în seara asta era o ocazie. Ryan purta un costum închis la culoare, cămașă crem și cravată neagră, era proaspăt ras și părul castaniu îngrijit pietănat. Nu prea semăna cu *minerul englez;* arăta mai degrabă ca un profesor și nu ca unul care lucrează cu minereuri.

Când ajunseră la Roscano, Mirella era în grădină. Aruncă o privire întrebătoare spre Kathryn.

– Ah, văd că l-ai așteptat pe Ryan să te aducă acasă, zise ea. Dar de unde ai știut cum să-l găsești?

Ryan începu să-i explice că își petrecuseră după-amiaza împreună, iar Kathryn îl lăsase să răspundă întrebărilor după cum dorea. Ea se grăbi în camera ei să se schimbe pentru cină.

Își puse cea mai bună rochie a ei, cea croșetată de culoare verde-pal, cu un lanț aurit în talie. Nu mai avea timp să-și aranjeze părul, așa că-l lăsă liber pe umeri.

Tatăl vitreg al Mirellei, Alessandro, avea puțin peste cincizeci de ani. Era un bărbat de înălțime medie, cu un chip neașteptat de alb pentru o

persoană care a petrecut mult timp pe mare. Părul negru începuse să încărunțească ușor la tâmple, iar mustața mică încerca să fie o compensare la trăsăturile feței.

Din fericire pentru Kathryn, vorbea destul de bine engleza. Signora Bertini, care până atunci părea o femeie în vârstă mulțumită să ducă o viață liniștită și pașnică, o dată cu venirea fiului revenise la viață.

La masă, conversația a fost veselă, punctată de hohote de râs, Alessandro și Ryan traducând pe rând pentru Kathryn ce spunea signora Bertini.

Kathryn era conștientă de slabele ei cunoștințe de italiană. Adusese cu ea câteva dicționare frazeologice, dar în comparație cu Ryan care vorbea fluent italiana, având în vedere că preda la școală, cu Mirella, care vorbea și franceza și cu Alessandro, care era obișnuit cu limbajul aspru marinăresc, ea se simțea destul de insulară. Trebuia să învețe măcar italiana de bază și asta foarte repede.

După masă, au stat în salonul spațios, ale cărui ferestre dau spre grădină.

După un timp Mirella nu mai avu stare și sugeră ca ea și Ryan să facă o plimbare în grădină.

– Dar tu, Kathryn, vii? o invită Ryan.

Kathryn era la mijloc. Mirella nu dorea ca o a treia persoană să se alăture lor, când era clar că dorea să discute dosar cu Ryan, pe de altă parte era mai mult decât evident că Alessandro și mama lui aveau subiecte importante de dezbătut și ar fi dorit să fie singuri.

– Da, vin, hotărî ea.

Fără îndoială că se va putea despărți de ei după câteva minute, dar Mirella nu crezu acest lucru.

– Fii atentă, Kahryn. Afară este destul de rece.

Kathryn abia zâmbi și nu răspunse. Poate că pentru prima oară de când îl întâlnise, s-ar fi bucurat de compania lui Vittorio. El ar fi însoțit-o în grădină fără prea multe fasoane.

Acum, situația părea mai mult o farsă, cu Ryan la mijloc, încercând să discute cu amândouă. Părea mai degrabă un joc în trei. Dacă asta era ideea lui Ryan de a se păzi, deoarece nu dorea să rămână singur cu Mirella, atunci trebuia să-și revadă tehnica, își zise Kathryn.

– Cred că mi-a intrat o pietricică în pantof, zise Kathryn când au ajuns lângă o bancă din piatră. Se așeză, își scoase pantoful și-l scutură pentru a scoate pietricica imaginară, sperând că cei doi își vor continua drumul singuri. Cu coada ochiului, o văzu pe Mirella luându-l de braț pe Ryan, încercând să-l facă să-și continue drumul, dar în același moment se auzi vocea lui Alessandro.

– Mirella!

Fata se încruntă. Tatăl ei o strigă din nou și fără prea multă tragere de inimă se întoarse înspre el.

– *Un momento!* Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îndepărtându-se grăbită pe alee.

Imediat, Ryan se așeză pe bancă lângă ea.

– O mișcare bine gândită, zise el.

– Ce mișcare? Kathryn tocmai își punea pantoful pe picior.

– Truc vechi, dar eficient.

Se uită atentă la el, dar chipul lui era în umbră.

– Vrei să spui că am inventat pietricica din pantof, pentru ca să pot sta cu tine, aici?

– Nu-i așa?

Pentru moment, rămase fără grai în fața acestei enormități. Apoi trase cu putere aer în piept.

– Ar fi trebuit să fiu ghicitoare, ca să prevăd că tocmai atunci ar apărea și signor Bertini.

El râse ușor.

– Niciodată nu poți fi sigur de intuiția unei femei. Adesea, sunt foarte surprins.

– Atunci, poate vei fi surprins să afli că încercam să mă despart de tine și de Mirella, cât mai politicos posibil.

– Ah? Eu îmi imaginam că vrei să mă salvezi de ea.

– Ești așa de ușor de prins? îl întrebă cu dispreț. Dacă aș fi în locul Mirellei, m-aș simți insultată.

– Ah, Mirella nu este așa sensibilă ca tine, Kathryn.

Tăcu câteva clipe.

– Cutiile mele cu vase... mai sunt în mașina ta? îl întrebă.

– Nu. Le-am descărcat înainte de masă. O să le găsești într-unul din chioșcurile din grădină.

– Mulțumesc.

Vocea îi era rece și distantă. Voia să-i mulțumească pentru ajutorul dat în ultimele două zile, dar acum nu putea s-o facă în fața unei persoane care considera că orice acțiune a ei avea un scop ascuns.

Nu mai avea nici un rost să rămână cu el.

Se ridică repede în picioare.

– Așa cum m-a prevenit Mirella, aerul nopții este destul de rece. Așa că voi intra în casă.

– În Sardinia și în general în Italia vremea se poate schimba foarte repede, de la însorită la noroasă și răcoroasă, o asigură el cu ironie.

O însoți spre casă, dar când mai aveau câtiva pași, Mirella ieși grăbită și veni spre ei.

– Vino, Ryan! exclamă ea. Trebuie să-ți spun ceva. Îl înșfăcă de braț și-l trase după ea în grădină.

– *Ciao!* le strigă peste umăr Kathryn.

Ei bine, acum o putea însoți pe Mirella spre banca de piatră. Râse în sinea ei de felul în care italianca reușise să-l salveze pe Ryan din ghearele ei.

Când intră în casă, Alessandro se îndreptă spre ea.

– Vino, signorina, aș vrea să-ți vorbesc.

Uimită, îl urmă în salon. Se părea că mama lui se retrăsese în camera ei.

Când se așezară în casă, Alessandro se îndreptă spre ea.

– Tânărul, englezul, îl cunoști de mult?

Kathryn clătină din cap.

– Nu. L-am întâlnit recent. Înțelegi, sunt aici cu probleme de afaceri și-l cunosc doar de câteva zile pe Ryan.

– Este bogat?

Întrebarea directă a lui Alessandro o uimi.

– Habar n-am. Este inginer topograf și profesor la colegiul minier din Iglesias. În afară de asta, nu știu nimic despre situația lui financiară.

Gânditor, Alessandro își mângâia mustața.

– Poate că nu este bun pentru Mirella, declară el după câteva minute de gândire. Este posibil să știe că are mulți bani?

Lui Kathryn nu-i trecuse prin cap să evalueze averea Mirellei. Fără îndoială, fata avea avere destul de mare, dar având în vedere timpul scurt

de când se cunoșteau nu putea să știe dacă Ryan era atras sau nu de Mirella. În același timp, Kathryn se simți nevoită să-și apere conaționalul de părerea că ar fi vânător de averi.

– Nu cred că este important pentru Ryan dacă nevasta lui este săracă sau bogată, zise ea încet, sperând că este adevărat, pentru binele Mirellei.

– Nu vorbesc de ce o să-i las după moartea mea, continuă Alessandro. Este vorba despre banii lăsați de tatăl ei și acum că Lucia, mama ei a murit și ea... Se opri și Kathryn realiză că încă suferea după moartea Luciei. Averea ei este în testament, la biroul de avocatură... cum se spune?

– Un fond?

– Da. Un fond, până când va împlini douăzeci și cinci de ani. Dar acum, eu am un control. O iubesc pe Mirella ca și cum ar fi propriul meu copil. O iubesc pe Mirella pentru că este fiica Luciei și nu vreau ca inima ei s-o conducă spre o viață de mizerie și durere.

Vorbise încet, dar cu sinceritate și Kathryn nu se îndoi de grija lui pentru Mirella.

– Sunt sigură că Mirella va ține cont de părerea dumitale, murmură ea, neștiind ce să spună.

Brusc, el îi zâmbi plin de încredere.

– Nu, bănuiesc că nu va face vreo prostie. Dacă-l iubește cu adevărat pe englez, atunci poate într-un an-doi, s-ar putea să-mi dau consimțământul. Dar nu cred că va fi fericită. Asta ți-o spun confidențial, pentru că știu că n-o să vorbești. Printre prietenii noștri din Neapole, se numără și familia Montefranco și unul dintre fii, Enrico, ține foarte mult la Mirella. Ar dori foarte mult să se însoare cu Mirella.

Kathryn răsuflă ușurată. Era o situație încurcată. Mirella nu trebuia să se încurce cu un englez oarecare, având în vedere că avea o partidă bună la îndemână.

– Sigur că nu voi aminti despre această discuție, îl asigură ea pe Alessandro. Dar poate că nu este serioasă în privința englezului. Este tânără și poate că el este mai diferit decât tinerii italieni pe care-i întâlnește.

– Ah, da, este diferit, fu de acord Alessandro și Kathryn avu impresia că *diferit* înseamnă *inferior* în ochii lui Bertini.

Alessandro se ridică plin de vioiciune.

– Așa că am vorbit cu tine pentru că ești englezoaică și înțelegi ce-ți spun. Nu-ți cer să creezi probleme între Mirella și englez, dar poate reușești să-i atragi atenția, ar fi foarte bine pentru Mirella.

Kathryn se abținu să nu izbucnească în râs. S-o însărcineze pe ea să-i despartă pe Ryan și Mirella i se părea un proiect ridicol. Realiza că orice apropiere a ei de Ryan ar fi crescut și mai mult hotărârea Mirellei.

– Dar eu voi sta în Sardinia numai o lună, obiectă ea. Trebuie să-mi rezolv problemele pentru care am venit aici. Apoi, mă întorc în Anglia.

Alessandro nu încetă să zâmbească.

– Dar cât stai aici, vei face tot ce poți?

Kathryn dădu din cap și hotărî în sinea ei că nu va mișca un deget pentru a interveni între Mirella și Ryan nici acum, nici în viitor.

În camera ei, după despărțirea de Alessandro, Kathryn își zise că era surprinzător să încredințezi astfel de probleme de familie unui străin, fără să-l cunoști foarte bine. Oare problema devenise atât de urgentă?

Bunica Mirellei își dăduse seama de prietenia fetei pentru Ryan, dar probabil că sfatul ei fusese ignorat și acum îl rugase pe Alessandro să-și folosească puterea.

Kathryn considera că dacă Mirella avea nevoie să fie apărată de vânătorii de zestre, Ryan trebuia să se apere singur. Dacă pierdea în legătură cu italianca, era treaba lui. Kathryn nu avea nici o intenție să se amestece. Considera că o lovitură sau două i-ar mai reduce din aroganță. Singurul ei regret era că nu va mai fi în Sardinia să vadă ce se va întâmpla.

Capitolul 3

În ultima săptămână din aprilie, Kathryn a vizitat mai multe ateliere. Un mic atelier lucra minunate șaluri brodate și fețe de masă, mersese și la un atelier de sticlărie destul de departe de Cagliari și la un olar care lucra pe cont propriu și care nu se gândea la vânzări în stil mare. În ambele cazuri, cumpărase produse și le trimisese la Roscano.

Îi scrisese lui Hugh că găsise foarte multe produse interesante în mai multe localități din Sardinia și că-i trebuia mai mulți bani.

– Încă n-am ajuns în nordul insulei, i-a scris, unde am aflat că se va deschide o expoziție. În regiunea montană se lucrează covoare superbe și tapiserii, dar dacă voi putea ajunge în acea regiune este o altă problemă.

Aproape în ultima zi din aprilie, a descoperit că în Cagliari va avea loc un festival, care urma să dureze între întâi și patru mai.

– Patru zile? repetă ea când Mirella îi spusese. Ce naiba fac oamenii, timp de patru zile?

Mirella râse.

– Procesiuni, dansează, jocuri de artificii și se distrează.

– Și atelierele vor fi închise?

– Sigur. Lumea este în vacanță.

– Pâine și circ, mormăi Kathryn, regretând că nu aflase până atunci.

– Mâine vine Vito, continuă Mirella.

– Vito? Ah, da, zise Kathryn cu indiferență.

– Dar ar trebui să fii mulțumită și emoționată pentru că vine, protestă Mirella. Este foarte îndrăgostit de tine și pentru el este foarte greu să plece la Neapole sau Roma, unde lucrează, și să te lase aici.

Kathryn o privi uimită.

– Mă îndoiesc că este foarte îndrăgostit de mine, zise ea calmă. Mă consideră atrăgătoare, dar asta până când va găsi o altă fată care să-i placă mai mult.

Mirella îi aruncă o privire fulgerătoare.

– Ah, este așa cum i s-a povestit. Englezoaicele sunt reci și nu pot înțelege ce înseamnă dragostea pentru italieni.

– Ooo, înțeleg prea bine, Vito nu crede nici jumătate din ceea ce spune. Aș fi o proastă să cred minunile pe care le spune.

Mirella își țuguie buzele.

– Asta pentru că ai un iubit la Londra, replică ea.

Kathryn râse.

– Nu chiar. Vreau să spun că n-am pe nimeni special acasă, adăugă ea repede.

– Dar mi-ai spus... începu Mirella. Apoi se lumină la față. Ah, într-adevăr, înțeleg. Nu vrei ca toată lumea să știe. Este un secret.

Kathryn oftă, dar lăsă lucrurile așa. Ce importanță avea când peste două săptămâni va pleca și nu va mai da ochii cu Mirella? Și, desigur, Ryan. Plecarea nu-i cauza nici durere, nici regrete, deși încercase să-i fie folositor. Orice englez apropiat de familia Bertini, unde ea era oaspete, ar fi făcut la fel.

Brusc, realiză că Mirella se tot fâțâia de colo-colo, neliniștită. Fata se întoarse spre ea.

– Trebuie să mă ajuți, Katrina, zise ea, cu o asemenea intonație în voce, încât se neliniști.

– Cum pot să te ajut?

– Și eu am secretul meu, declară Mirella. Și este unul plăcut, dar îmi creează dificultăți. Vezi, nu sunt sigură că Ryan... se opri, apoi continuă. Sunt sigură că-l iubesc, dar câteodată mă întreb... oh, dar cred că ne vom căsători. Totul ar fi diferit, dacă n-ar fi Enrico.

– Cine este Enrico? întrebă Kathryn, amintindu-și că Alessandro o rugase să fie discretă.

– Este un prieten de familie. Ne cunoaștem de foarte mulți ani și este într-adevăr foarte frumos. Poate când eram mai mică am considerat că mă voi căsători cu el, dar acum... de când l-am întâlnit pe Ryan, nu mă pot gândi la Enrico, mă rog, ca la un soț.

– Dar Mirella, ești așa de tânără! N-ai nici douăzeci și unu de ani. N-ai de ce să te grăbești să te măriți.

– Nu, dar când ai întâlnit bărbatul pe care-l dorești, nu te mai gândești la vârstă, la bani sau la orice altceva.

Kathryn realiză că această opinie se putea aplica atât unei pasiuni tinerești cât și dragostei profunde și de durată.

– Așa că trebuie să mă ajuți, Katrina, vorbindu-l de bine pe Ryan în fața bunicii și a lui Alessandro. Cum ești englezoaică, poți să știi cum este un englez. Când îi spun nonnei, nu mă crede, iar acum Alessandro râde de mine și crede că sunt prea mică. Dar este și un pericol. Lui îi place Enrico și crede că ar fi bine ca familiile noastre să se unească.

– Sunt sigură că tatăl tău ar bănui imediat că încerc să-l laud pe Ryan și asta ar face mai mult rău, decât bine.

– Dar o să încerci? insistă Mirella.

– Dacă o să am posibilitatea... a fost tot comentariul Kathrynei.

Mirella zâmbi.

– Sunt bucuroasă, declară ea. Se sprijini de o coloană ce susținea o statuie în colțul terasei. Știi, Katrina, la început am fost geloasă pe tine.

– De ce? o întrebă Kathryn calmă.

– Din cauza lui Ryan. Amândoi sunteți englezi și am crezut că se va îndrăgosti de tine.

– Este atât de nestatornic?

– Nestatornic? Nu înțeleg cuvântul.

– Schimbător... ca vremea, poate. O fată azi, alta mâine?

Mirella dădu din cap.

– Nestatornic... Trebuie să-mi amintesc acest cuvânt. O să-l folosesc când Ryan mă va tachina.

– De ce nu faci ceva, Mirella? o întrebă Kathryn după un timp.

Știa că fata s-ar putea supăra, dar adevărul era că italianca se plictisea și era normal că englezul era o schimbare în viața ei.

– Adică să muncesc? se încruntă Mirella.

– Nu muncă grea sau ceva ce necesită studii, dar ceva ce te-ar putea interesa...

Cu greu ar fi putut Kathryn să se exprime mai clar.

– Și ce aș putea găsi să fac aici, la Roscano? *Nonna* are servitori și grădinari și pe Luigi care are grijă de mașina mea și de reparațiile din casă. Nu le-ar plăcea să mă amestec în treburile lor. *Nonna* supraveghează bucătarul și-i spune ce dorește să mănânce. Așa că n-am ce să fac.

– Nu, presupun că nu, fu de acord Kathryn.

– Și ce să fac în Portomarco sau chiar în Iglesias? continuă Mirella. Nu pot să fiu vânzătoare sau să lucrez în mină.

– Ah, nu te mai gândi, zise repede Kathryn. A fost doar o sugestie. Las-o baltă.

Își aminti că Mirella fusese crescută nu doar într-o familie bogată, ci și în ideea unei căsătorii cu un bărbat bogat.

După prânz, Kathryn se duse în port la Portomarco. Cheiul era aproape gol, toropit de soarele amiezii. Bărcile pescarilor se legănau leneșe la chei și Kathryn remarcă faptul că toate erau vopsite în galben și că aveau desenat câte un ochi mare și negru de fiecare parte a provei. Un bărbat aduna și împăturea niște năvoade.

La orizont, insula San Pietro părea învăluită într-o ceață mov și se întrebă dacă nu cumva ar putea s-o viziteze fără să fie însoțită de Vito.

Se întoarse și tocmai se îndrepta spre una din străduțele în trepte care duceau spre piață, când vocile unor bărbați care se salutau o făcu să se întoarcă și să privească peste umăr. Ryan tocmai coborâse din mașină și vorbea cu câțiva bărbați.

Realiză că o văzuse, pentru că ridică mâna în chip de salut. Având în vedere că era singura femeie prezentă în portul mic, îi era greu să creadă că n-o va observa, mai ales că era îmbrăcată într-o rochie bleu.

– *Ciao!* strigă ea, nesigură dacă să continue drumul sau să stea pe loc. Era hotărâtă să nu se grăbească spre el.

Se întoarse încet cu spatele, dar în câteva clipe el traversase cheiul și era în spatele ei.

– Ocupată sau la plimbare? o întrebă.

– Nici una, nici alta. Tocmai mă îndreptam spre piață.

– Atunci, la plimbare. Tocmai voiam să mă duc la San Pietro. Vrei să vii?

În alte împrejurări ar fi acceptat imediat, dar recenta discuție cu Mirella și amintirea nopții în care el o acuzase că găsise un motiv să rămână cu el în grădină, o făcură să hotărască altceva.

– Mă îndoiesc că am timp, îi zise. Am venit aici doar pentru o scurtă plimbare.

– Îmbufnată? o întrebă, cu o privire amuzată în ochii cenușii.

– Nu cred. De ce aș fi îmbufnată?

– Ah, cred că sunt o mulțime de motive pentru care o fată ar putea fi îmbufnată. Iartă-mă că te-am tachinat seara trecută în legătură cu pietricica din pantof.

Știa că roșise în obraji, dar spera ca el să nu observe, pentru că-i răspunse cu un ton sfidător.

– Ah! Pur și simplu uitasem.

– Bine. Dacă aș fi ținut minte, aș fi bănuit că era un grăunte de adevăr în acuza mea.

Ea nu-i răspunse.

– Mă duc pe insulă să caut jasp roșu, deoarece am auzit că se găsește acolo, continuă el.

Ea râse.

– Jasp roșu! Parcă este numele unui personaj de melodramă. Sau al unui revoluționar?

El clătină trist din cap.

– Câtă ignoranță, având în vedere că știi că sunt miner. Jaspul roșu este un cuarț, tehnic vorbind un cuarț compact, necristalizat și s-au găsit rezerve destul de mari în San Pietro. Vreau să cercetez o altă zonă în apropierea coastei.

– În acest caz, nu vreau să te încurc. Ai nevoie de timp pentru cercetări, iar eu am promis să mă întorc la timp la Roscano, pentru cină. Era cel mai simplu mod de a scăpa, își zise în sinea ei.

– Foarte bine, zise cu răceală. Știu când sunt refuzat. Voi încerca să nu te mai plictisesc cu cereri idioate.

Se îndreptă spre chei, iar ea rămase să-l privească. Cum ar fi putut să-i explice adevăratul motiv pentru care refuzase o încântătoare excursie pe insulă?

În timp ce-l privea pe Ryan dezlegând barca și pregătindu-se să se urce, îl văzu pe Vittorio venind pe chei. Primul gând a fost să fugă sau să se ascundă, dar ar fi fost stupid, pentru că deja o văzuse.

– Ah, aici ești! strigă el când era la câțiva metri depărtare.

Îl văzu pe Ryan ridicând brusc capul și zâmbind sardonic la vocea lui Vito.

Vito făcu în fugă cei câțiva pași care îi despărțeau și o îmbrățișă cu pasiune pe Kathryn.

– Sigur! se auzi vocea lui Ryan de pe chei. O întâlnire mai importantă! Ar fi trebuit să ghicesc! Porni motorul și întoarse spatele spre portul Portomarco și către cei care erau acolo.

Vito nu l-a văzut pe Ryan îndepărtându-se cu șalupa.

– Nu știai că vin astăzi? întrebă el cu tristețe.

– Ba da, dar nu știam ora. Trebuia să te aștept la poartă cu flori?

El zâmbi.

– Ar fi fost frumos. Ah, abia așteptam să te strâng în brațe.

– Te rog Vito, nu aici și nu acum.

Era îngrozită că o va săruta acolo, deși bănuia că mai mult ca sigur pescarii abia ar fi zâmbit și ar fi aplaudat.

– Știi că am venit aici pentru festivalul din mai? Ah, ce ne vom distra. Brusc, entuziasmul lui se risipi când zări barca lui Ryan ieșind din port.

– Ce făcea aici englezul? întrebă el.

– Nimic, doar pleca în barca lui.

– Ah, sunt încântat că n-ai plecat cu el. În vocea lui Vito se simțea ușurarea.

– M-a invitat, dar nu m-am dus, zise ea imprudentă.

A fost o greșeală, realiză Kathryn. N-ar fi trebuit să admită că refuzase invitația lui Ryan, deoarece Vito era deosebit de încântat. Aproape că țopăi de fericire.

– Ah, *carissima,* ce drăguț din partea ta. Acum știu că mă iubești puțin, nu-i așa?

– Vito, îți închipui prea multe, zise ea. Cum ar fi să-ți fac și eu atâtea complimente?

– Ar fi nemaipomenit, răspunse el cu promptitudine.

Și asta a fost o greșeală, gândi în sinea ei.

– Ah, Vito, pur și simplu, nu-mi poți pune în gură ceea ce vrei să auzi.

Din fericire, el a fost atât de uimit de această replică, încât n-a răspuns și ea a sugerat să se întoarcă la Roscano.

– Nu încă, obiectă el. Mai trebuie să sosească unii de la Neapole și Roma și n-am chef să te împart cu nimeni.

– Cine mai vine?

– Jumătate din familia Montefranco și este de-ajuns. Și desigur, Enrico. Dacă nu pot suferi pe cineva, atunci este Enrico Montefranco.

– De ce? vru să știe Kathryn.

Vito ridică din umeri.

– Nu știu. Întotdeauna este atât de corect, de manierat, dar nu știe să se distreze.

– Și asta este o greșeală în ochii lui Vito Bertini?

– Normal. Ce ar fi viața dacă nu te-ai putea distra ori de câte ori ai posibilitatea?

– Adevărat? zise Kathryn, înăbușindu-și râsul la început, dar apoi nu se mai putu stăpâni.

El râse împreună cu ea, o prinse de braț și o trase după el îndreptându-se spre piață.

S-au așezat la măsuță la o cafenea în piață, au băut un campari și au privit plimbarea de seară pe corso.

– Mi-ai spus că sunt legende legate de vechiul palat Roscano, îi reaminti ea. Povestește-mi câte ceva legat de el.

Fu intrigată de privirea neliniștită pe care o aruncă vechii construcții de piatră, neglijată și aproape în ruină, statuile rococo sparte sau furate.

– Nu porți un șirag de coral, sau o brățară? șopti el. Când ea clătină din cap, el adăugă:

– Când vorbești de Roscano trebuie să atingi un coral.

– Are o poveste teribilă, nu? îl întrebă cu nepăsare. Arată ca și cum aici ar fi avut loc evenimente plăcute, baluri, serate dansante, recepții, jocuri de artificii.

– Ah, da, multe astfel de petreceri. Dar nu, trebuie s-o întrebi pe *nonna* despre legende.

Vito schimbă repede subiectul, dar acum Kathryn dorea și mai mult să afle câte ceva din istoria vechiului palat.

Așa cum o prevenise el, noul Roscano părea plin de lume. Unii se plimbau în grădină și Vito o prezentă unui amestec de Montgefranco, Bertini și alții. Era clar că seara era un eveniment și imediat ce putu, Kathryn se refugie în camera ei sub pretextul pregătirii pentru cina de gală.

Era evident că Ryan nu urma să fie prezent având în vedere că se întorcea târziu de la San Pietro. Avea vreo importanță? se întrebă privindu-se în oglindă. Sigur că nu, răspunse imaginii îmbrăcate într-o rochie lungă de mătase în culori pastel. Își ridicase părul într-un coc în vârful capului, își dăduse cu o umbră de fard verde pe pleoape și la tâmple și încheieturi cu un parfum pe care-l cumpărase în Cagliari.

Pe când cobora scările, Vito întinse brațele spre ea într-un gest exasperat de romantic.

– Ah, arăți ca un înger pășind pe nori, îi spuse.

– Prea umed, replică ea cu asprime. El se strâmbă.

În salon erau cel puțin douăzeci de persoane și deși a fost prezentată fiecăruia, nu reuși să rețină care era Bernarda sau Stefano, Giovani sau Martina. Era foarte atentă să prindă numele Enrico. Poate că nu era în salon.

La masa plină de sfeșnice, flori și pahare strălucitoare din cristal, privi pe furiș oaspeții. Mirella era așezată între un unchi și o mătușă, așa că nu era Enrico lângă ea. Atunci, unde? Bărbatul cu obraji bucălați și mustăcioară? Sau cel cu față tristă și ochi lăcrimoși? Kathryn se lăsă păgubașă. Fără îndoială, va fi prezentată tânărului care era considerat o partidă potrivită pentru Mirella, dar pe care Vittorio nu-l plăcea.

– Te gândești la alți bărbați, o acuză Vito, care stătea lângă ea. Tu trebuie să ai grijă de mine.

Se întoarse spre el râzând.

– Nu prea am altă șansă, având în vedere că stai lângă mine! Tocmai vru să-l întrebe de Enrico, când el se adresă, brusc Mirellei.

– Katrina n-ar fi fost în seara asta cu noi, dacă s-ar fi dus cu englezul cu barca la San Pietro, în după-amiaza asta.

Lui Vito îi plăcea s-o tachineze pe Mirella în legătură cu Ryan, dar nu era nici locul, nici timpul s-o facă, își zise ea în gând.

Mirella o privi mânioasă.

– Dar ea a refuzat invitația, continuă repede Vito, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească. A spus că mai bine mă așteaptă pe mine.

– Ba deloc! se revoltă Kathryn.

– Ah, dar când m-ai văzut în port, ai fost foarte bucuroasă, nu-i așa?

– Abia sosisem acolo și atunci ai venit și tu, insistă ea.

Deja Mirella se întorsese să discute cu unul dintre comeseni, dar Kathryn era conștientă de ostilitatea fetei.

După masă, când avu posibilitatea, discută serios cu Vito.

– N-o mai tachina pe Mirella în legătură cu Ryan. O superi.

– Ah, nu-i nimic, zise el cu nepăsare. Și ea mă tachinează de multe ori în legătură cu prietenele mele, adăugă el.

– Și ele sunt prea multe.

– Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. În orice caz, tu ești singura, Katrina. Te iubesc așa de mult, încât le-am uitat pe toate celelalte.

– Așa cum voi fi și eu uitată peste o lună.

– Niciodată, *carissima,* niciodată, jură el.

– Fii cinstit, Vito. Eu sunt englezoaică și ești atras de mine pentru că sunt diferită de prietenele tale, italience. La fel este și pentru Mirella. Ryan este englez, este diferit de italieni.

– Atunci, ar trebui să fii atrasă de mine, zise el, sesizând șansa de a întoarce logica ei în favoarea lui. Sunt diferit. Tu ai spus-o. Ryan – ce ai vedea la el? Este la fel ca orice englez pe care-l vezi în Anglia. Dar eu, Vito, sunt un străin fermecător. Recunoaște.

Ea râse.

– Ești deștept, Vito, în răstălmăcirea vorbelor. Asta arată cât de mult ai exersat în acești ani.

Mai târziu, când musafirii se împărțiră în mici grupuri, unii discutând cu signora Bertini, alții plimbându-se prin grădină sau pe terasă, Alessandro îi prezentă Kathrynei un tânăr de înălțime medie, bine legat, cu ochi negri strălucitori, care păreau că apreciau ceea ce vedeau.

– Enrico Montefranco, anunță Alessandro.

Privirea pe care i-o adresă Kathrynei îi arăta că el era tânărul destinat să fie soț Mirellei, dacă ea ar fi fost rațională.

Kathryn murmură formulele de politețe potrivite momentului, în timp ce el se apleca să-i sărute mâna. Vito vorbea cu cineva din familie, așa că fu scutită de curentul de ostilitate dintre ei.

Aproape imediat un grup de musafiri se apropiară de Alessandro și începură o discuție animată, având ca subiect cel mai bun loc de unde se putea vedea procesiunea ce urma să se desfășoare a doua zi în Cagliari.

– Înțelegi, Katrina? o întrebă Vito. Vrem să vedem totul, dar nu vrem să ne amestecăm cu oamenii de rând.

– Ce se întâmplă de fapt? îl întrebă, în timp ce ceilalți continuau discuția animată.

– Mâine are loc o lungă procesiune, în prima zi de mai, în onoarea sfântului patron al Sardiniei, Sfântul Efisio. Toți cei care participă poartă costume populare, specifice locului, care sunt bogat colorate și cu modele superbe.

– Dar patru zile? Doar nu merg și noaptea?

Vito râse.

– Nu, sigur că nu. Dar n-are loc doar în Cagliari. Merg mai mulți kilometri până la localitatea Pola și sosesc a doua zi dimineață. Are loc un serviciu religios, apoi procesiunea se îndreaptă spre Nora, un mic sat de pescari, unde bărcile sunt stropite cu aghiasmă și apoi aprinse lumânări toată noaptea. Au loc jocuri de artificii și toate celelalte. Apoi toți se întorc la Cagliari pentru ultima noapte. Multă veselie și serbări extraordinare; artificii, dans, mă rog, de toate. Ah, te vei distra.

– Mi se pare obositor. Trebuie să mergem pe jos până la Pola și înapoi?

Vito izbucni în râs.

– Uită-te la unii dintre membrii familiei noastre. Îi vezi pe bătrâni târâindu-se pe drum?

Kathryn recunoscu și abia se abținu să nu râdă și ea. Dar între timp se luase o hotărâre și toți cei ce voiau să vadă prima procesiune, puteau s-o facă din balconul unei case de pe Via Roma.

Când privi lungul șir de căruțe decorate, trase de boi, polițiști în frumoasele lor uniforme, costumele superbe ale femeilor, fu nemulțumită de modul patrician de a asista la procesiune. Voia să fie în mulțime, mișcându-se de colo-colo, fel încât să vadă cât mai mult. Să fie împinsă de oameni făcea parte din distracție și într-o doară se întrebă dacă Ryan era undeva în mulțime.

De la balconul situat la etajul trei al casei, nu putea observa culorile exotice ale acestui festival folcloric. Când privea în jos vedea doar capetele împodobite cu pene multicolore ale boilor, coviltirelor ornate cu steaguri, ale căruțelor și căștile rotunde ale soldaților. Ea voia să privească începutul căruțelor, chipurile vizitiilor.

Dar n-avea nici un rost să-i ceară lui Vito s-o ducă în mulțime. Când privi în jurul ei, văzu că ceilalți nu priveau procesiunea. Sigur că o mai văzuseră de atâtea ori și de fapt considerau festivalul din mai ca pe o posibilitate de a se întâlni și a sta la taclale. Abia acum observă absența

Mirellei. Și nici Enrico nu era. Se putea ca Mirella să fie împreună cu Ryan, se gândi ea. Îndepărtă acest gând, spunându-și că nu era treaba ei și totuși gândul nu-i dădu pace.

Ultimul detașament de călăreți trecu încet pe Via Roma, urmat de o mulțime de spectatori, mulți îmbrăcați în minunatele lor costume.

Vito râse încet.

– Conduc procesiunea doar până la ieșirea din oraș. Nu merg mai departe.

Kathryn aprobă din cap, abia auzindu-l. Era atentă la priveliștea din fața ei. Dincolo de Via Roma, în port, bărcile se înșirau cuminți, macaralele se odihneau, grămezile de sare străluceau în soare. Digurile care protejau portul lăsau vederii marea și la orizont munții purpurii de la Capul Sportivento. Din capul străduțelor strâmte, care urcau spre oraș din port, văzuse puțin din această priveliște, dar niciodată atât de bine ca acum.

– Superbă priveliște, murmură ea.

– Nu la fel de frumoasă ca cea de la Neapole, îi replică Vito. Trebuie să vii cât mai repede și o să-ți arăt cele mai frumoase priveliști. Vom urca pe Vezuviu, vom vizita Pompei și opera San Carlo.

Vraja dispăru.

– Când crezi că voi avea timp să vizitez orațele italiene?

– Face parte din educație, replică el. Eu am venit la Londra să văd capitala țării tale și am avut norocul să te întâlnesc pe tine. De ce să nu-ți faci timp să vizitezi aceste locuri superbe din țara mea?

– Ai dreptate, Vito, recunoscu ea. Singura problemă este că nu sunt în vacanță. După cum știi, am treabă. Aceste patru zile mă țin pe loc, deși recunosc, este foarte interesant.

– Poate într-o zi, *carissima,* vei vedea toate comorile Italiei, iar eu voi fi ghidul tău, prezise el.

Toți invitații părăsiseră balconul și beau ciocolată sau cafea și serveau mici prăjituri, cărora după cum află Kathryn, li se spunea *carta di musica,* hârtie de muzică, un aluat atât de fin și fraged, nu mai gros decât o hârtie.

– Hai să stăm aici pentru cină, sugeră Vito, când ceilalți se îndreptară spre mașini. Am putea merge la plaja Peto și acolo este un hotel foarte bun, adăugă el foarte convingător.

Fără să știe din ce motiv, Kathryn nu fu de acord. Cu cât era mai mult în compania lui Vito în prezența rudelor lui și a prietenilor, cu atât mai mult va fi etichetată ca „ultima cucerire a lui Vito”.

– Cred că mai bine ne întoarcem la Roscano, zise ea într-un târziu. Ar fi o lipsă de respect față de bunica ta, dacă am lua masa în oraș.

Vito se întoarse, cu o expresie îmbufnată pe chip.

– Ești foarte dificilă, Katrina. Pot să fiu atât de puțin cu tine.

Kathryn își zise supărată că de asta se temea. Nu, nu era teamă, dar nici nu dorea să-l încurajeze prea mult.

În timpul mesei la Roscano se discutară planurile pentru a doua zi și a înțeles că cei care voiau să vadă mai multe din serbările de a doua zi, puteau să plece dimineața cu mașina, spre sud prin Carbonia și apoi să întâlnească procesiunea la Pola.

Evident că familia Montefranco avea o vilă la Santa Margherita, unde musafirii puteau rămâne peste noapte și să se întoarcă a doua zi.

Kathryn nu știa sigur dacă era invitată sau nu, dar dintr-o dată apăru Alessandro și insistă să vină.

– Sunt atâtea lucruri de văzut și te vei distra.

În această seară era vesel. Probabil, își zise în sinea ei, pentru că nici Mirella și nici Enrico nu erau prezenți. Dacă el interpreta asta ca un semn bun, spera din tot sufletul să nu se înșele.

După masă, se retrase repede, spunându-i lui Vito că trebuia să se culce devreme pentru ca a doua zi să fie în formă.

A doua zi, când micul convoi porni, Kathryn se trezi așezată lângă Alessandro pe bancheta din spate a mașinii lui Vito. Lângă Vito stătea o bătrânică micuță, cu ochii ca mărgelele, una dintre numeroasele mătuși Montefanco. Signora Sofia a declarat că-i place să stea lângă șofer, dar îi porunci lui Vito să nu meargă prea repede și să ia curbele cu atenție.

Kathryn se amuză. Într-un fel, era mulțumită de acest aranjament, pentru că altfel Vito și-ar fi împărțit atenția între ea și volan.

– Ai văzut-o pe Mirella în dimineața asta? întrebă încet Alessandro, când mașina porni.

– Nu, nu încă. Vine cu noi astăzi?

Alessandro ridică din umeri cu bucurie.

– Nu știu, dar ieri probabil că a fost cu Enrico. Sper ca în aceste zile să se apropie mai mult.

Kathryn era surprinsă să observe că Mirella avea atât de multă libertate. În timp ce în Anglia o fată n-ar fi avut probleme să-și petreacă zilele de vacanță împreună cu un prieten, în Italia tinerele trebuia însoțite de o persoană mai în vârstă. Presupunea că în cazul Mirellei faptul că fusese crescută de tatăl vitreg contribuise la o atitudine mult mai modernă. Sau poate ea era demodată și nu realiza că italiencele se modernizaseră...

La Pola, Kathryn a avut posibilitatea să examineze câteva costume și să facă numeroase fotografii. Câteva ornamente din aur filigranat ce atârnau de un rozariu și apoi toate femeile și fetele purtau coliere de coral cu mici pandantive.

Pentru festivalul din Cagliari veniseră oameni din aproape toată insula și Kathryn vru să știe din ce regiuni ale insulei.

O tânără din Tonara purta un ilic roșu cu o bluză albă cu mâneci lungi și încheiată până în gât cu nasturi din aur ce arătau ca niște globulețe. Fusta era tivită cu verde, iar pe cap avea o pălărie ce se lega sub bărbie cu două panglici negre. O alta purta o fustă de un albastru închis cu dungi roșii, iar când mergea, cele două culori se îmbinau ca într-un caleidoscop.

Bărbații erau gătiți ca niște păuni, unii purtau cămăși în carouri și brâuri roșii, alții pantaloni de catifea aurie. Kathryn era interesată de modul diferit în care bărbații purtau bonetele lungi în general de culoare neagră. Atârnând până la brâu sau înfășurată de trei ori, întoarsă pe dos cu un moț în vârful capului – fiecare bărbat o purta în felul lui personal.

În afară de fotografii, Kathryn își notă diferite detalii, în special la bijuterii, în caz că ar găsi ceva surse pentru Galeria Comelian.

Spre seară, mulțimea se îndreptă spre golful Nora, pentru spectacol.

– Cea mai bună parte vine abia mai târziu, o informă Vito pe Kathryn. Mai bine mergem acolo, după ce cinăm.

Mirella se întorsese cu o parte din Bertini, dar fără Enrico. Kathryn observă că italianca era destul de surescitată, dar nu avu ocazia să stea de vorbă cu ea. Tocmai când se urcau în mașini ca să se îndrepte spre Nora, Mirella o anunță că se gândise la sugestia ei, de a se apuca de lucru.

– Ai avut dreptate Katrina. Nu este bine pentru mine să pierd timpul și să aștept până o să mă căsătoresc și o să mă ocup de casă. Așa că m-am hotărât să te ajut în munca ta.

– Munca mea? Cum? Kathryn era uimită nu numai de această declarație, ci și de locul unde a fost făcută. Apoi realiză că Alessandro era deja în mașină așa că trebuia s-o audă.

– Ah, am început să știu ce fel de lucruri cauți, declară Mirella. Ar fi foarte folositor – pentru tine și pentru fratele tău – ca atunci când te întorci în Anglia să aveți pe cineva aici, care să știe ce vă trebuie. Pot să merg la ateliere și să cumpăr ceea ce veți solicita. Apoi pot să mă îngrijesc și de transport. Dacă vor exista întârzieri, o să pot să iau măsuri ca lucrurile să se îndrepte și să primiți toate articolele cerute.

– Vrei să spui că dorești să fii reprezentantul nostru în Sardinia? o întrebă Kathryn cu blândețe, când Mirella se opri să-și tragă sufletul.

– Reprezentant? Sună prea oficial. O să fac același lucru pe care-l faci tu acum, dar știu că nu poți să mai stai mult aici.

Kathryn hotărî că nu trebuie să mai dezbată pe seama cuvântului reprezentant, oficial sau nu. În schimb, se strădui să găsească un mod elegant de a-i spune Mirellei că nu-și puteau permite să plătească pe cineva ca să le reprezinte interesele.

– Înțelegi că nu putem plăti decât sume mici drept comision pentru serviciile tale? îi zise în cele din urmă Kathryn.

Mirella făcu un gest de refuz.

– Pentru mine, banii nu sunt importanți. Ci plăcerea de a ști că te pot ajuta. Nu doresc să fiu plătită.

Kathryn își aminti ce-i spusese Alessandro cu privire la situația financiară a Mirellei și apoi fata continua să stea cu bunica ei. Și totuși, această propunere mărinimoasă o uimi pe Kathryn.

– Poate că o să putem discuta propunerea ta mâine? spuse ea, nedorind să ia o decizie rapidă în mijlocul festivităților de carnaval.

– Sigur, fu de acord Mirella. Probabil că trebuie să-i scrii fratelui tău?

– Da, sigur. Trebuie să mă consult cu Hugh.

În timpul discuției, ajunseseră la Nora, un vechi oraș roman, unde exista un șantier arheologic. Pe malul golfului era adunată multă lume și câteva bărci erau deja luminate.

– În curând vor fi focuri de artificii și jocuri de lumini colorate, îi șopti la ureche Vito. După aceea urmează dansul, aici pe țărm.

În timp ce vorbea, pe mai multe bărci se aprinsese lumina, așa că marea era luminată.

Focurile de artificii au fost spectaculoase. N-au fost doar rachete și stele diferit colorate ci și artificii în formă de fântână, colorate în verde și auriu, apoi comete care explodau în toate direcțiile.

Kathryn bătu din palme, entuziasmată.

– Un spectacol roman? întrebă o voce lângă ea. Se întoarse ușor și-l văzu pe Ryan, chipul lui fiind scăldat într-o lumină verde, ce-i dădea aerul unui tâlhar.

– Arăți ca fantoma de la Gange! îi spuse ea uitând că probabil și ea arăta la fel.

În timp ce vorbea, cerul fu luminat de artificii de culoare roșie.

– Acum arătăm ca Mefistofele – și sora lui fără îndoială, comentă el. Mai bine ne întoarcem cu spatele, în caz că lumina devine albastră și o să arătăm ca fantasmele. Doar că atunci când lumina era verde arătai ca o făptură ce trăiește în apă, o naiadă care atrăgea oamenii în peșterile din adâncuri.

– Nu-mi pot imagina ca cineva să te păcălească pe tine, naiadă, sirenă sau altă creatură a mării, replică ea. Imperceptibil, o luase de braț trăgând-o de-a lungul țărmului.

– Mmm. Poate că nu. Sunt pământean get-beget, dar am explorat și fundul mării. De exemplu, aici, în Nora. Cele mai multe monumente sunt sub apă. Ar trebui să vezi o parte din cele mai vechi orașe din Sardinia, asta desigur dacă te interesează ruinele.

– Sigur că mă interesează, protestă ea repede. Vreau să văd cât mai multe cât timp sunt aici.

– Atunci, de ce n-ai venit cu mine la San Pietro, alaltăieri? o întrebă el.

– Păi... eu... îți dai seama că atunci au sosit cea mai mare parte dintre Bertini și cum sunt oaspetele lor, nu puteam lipsi.

El râse batjocoritor.

– Draga mea Kathryn, chiar crezi că ți-ar fi simțit lipsa în grămada aceea de rude ale Mirellei? Cred că mai degrabă trebuia să sosească Vito.

– Ah, nu, greșești. M-am dus în port ca să mă distrez puțin. Faptul că el a a venit acolo a fost o coincidență.

– Probabil că are presimțiri în ceea ce te privește, zise Ryan cu vioiciune. N-o să te doară, când o să se plictisească, nu-i așa?

– Nu. De ce aș face-o? Și de unde știi că o să se plictisească? adăugă ea pe un ton de glumă.

– Este un lingușitor fără pereche, de fapt ca toți conaționalii lui, dar nu trebuie luat în serios.

– Asta o știu foarte bine. Până acum n-am luat nici un bărbat în serios.

– Bine! Începusem să cred că ești complet vrăjită de Vito.

Ar fi vrut să spună „La fel cum este Mirella, de tine?”, dar se abținu.

– Dacă mâine mai stai în Santa Margherita, am putea merge să vizităm locurile istorice din Nora.

Sugestia lui o luă prin surprindere.

– Nu sunt prea sigură, zise ea încercând să câștige timp. Nu știu când ne întoarcem la Roscano.

– O să am grijă să nu mergi pe jos la întoarcere, o asigură el cu răceală. În orice caz, ne întoarcem la Cagliari după-amiază sau seara pentru a vedea festivitățile de acolo.

Spre uimirea ei, Kathryn realiză că dorea să-și petreacă ziua alături de Ryan. Își zise că în ultimele două-trei zile îndurase destul compania lui Vito. Dar gândul la Mirella o făcu să caute o scuză.

– O să te anunț, zise ea cu un aer defensiv.

– Ce vrei să spui? Trebuie să-l consulți pe Vito? Am crezut că ești o persoană independentă.

– Încă sunt oaspetele familiei Bertini și nu pot fi lipsită de politețe.

El strâmbă din nas.

– Este o scuză după care te ascunzi! Cum ea nu răspunse, el continuă: așadar, Vito te joacă pe degete!

– Nu-i adevărat! declară ea furioasă.

– Nu poți să negi. Cineva te invită să faci o excursie la mine – destul de nevinovat – și tu trebuie să-i ceri permisiunea lui Vito, zise el batjocoritor.

Când el rostise ultimele cuvinte pe un ton afectat, ea deja se hotărâse. Mirella era însoțită de Enrico, iar Vito va fi înconjurat de o grămadă de rude. Iar printre cei din familia Montefranco existau destule fete drăguțe.

Kathryn îi va demonstra lui Ryan că într-adevăr era o persoană independentă. La urma urmei, n-avea ce să piardă, pentru că în mai puțin de două săptămâni urma să părăsească Sardinia și se îndoia că se va mai întâlni vreodată cu acest bărbat enervant.

– Păi sigur că voi veni mâine, îi zise ea mieros, având în vedere că insiști atâta. Mi-ar părea foarte rău ca absența mea să-ți strice ziua.

– Păstrează-ți sarcasmul pentru cei ce-l merită efectiv, o sfătui el. În întuneric nu-i putea vedea chipul, dar știa că râdea.

– Sunt surprinsă că nu te descurci cu micile mele înțepături, îi replică ea.

– Îl văd pe Vito venind în căutarea ta. Mâine la nouă? Ciao!

Se topi în întuneric și chiar în lumina portocalie care lumină țărmul, nu-i mai distinse silueta. Dar îl văzu pe Vito care venea în căutarea ei.

– Ah, *carissima,* am crezut că te-am pierdut în mulțime. Iartă-mă, dar m-am întors să vorbesc cu unul din verii mei și când m-am uitat nu mai erai lângă mine.

– O, sunt bine. Nu-ți mai face griji, Vito. Pur și simplu m-am plimbat de-a lungul țărmului.

Era amuzată de plecarea grăbită a lui Ryan la apropierea lui Vito și acum avea chef să-i spună că nu se plimbase singură. Din fericire, Vito nici nu se gândea la această posibilitate.

Totuși, când s-au întors la vilă, îi păru rău că a acceptat invitația lui Ryan. A doua zi nu se va duce la întâlnire. Avea și o scuză perfectă, îi spusese ora, dar nu și locul. Doar nu se aștepta să meargă pe jos de la Santa Margherita până la Nora, cam zece kilometri?

Rămase împreună cu alți invitați pe terasă, privind marea.

Statuile din colțurile balustradei de piatră, țineau lămpi în mâini, luminând cărarea spre grădină. Pe această cărare veneau acum Enrico și Mirella.

După un minut sau două, Kathryn murmură un vag noapte bună și intră în vilă.

Aparent, Enrico făcea progrese în relația cu Mirella, așa că avea conștiința împăcată.

Dar nu se va duce a doua zi la Nora.

Era sigură că Vito era un lingușitor, dar în același timp putea ține piept aroganței lui Ryan.

Capitolul 4

A doua zi, Kathryn găsi pe tava cu micul dejun un bilet, sprijinit de mica vază cu un trandafir.

Recunoscu scrisul lui Vito și așteptă până când ieși camerista.

Ea citi:

Katrina, carissima,

Din nefericire sunt obligat să plec împreună cu o parte din bărbații care stau aici. Vom urca pe munte și probabil vom vâna câteva capre, dacă vom zări vreuna. Sunt dezolat că nu pot sta cu tine astăzi, dar diseară mă întorc și vom fi împreună.

Cu dragoste mereu, Vito.

Kathryn dădu tava la o parte, sări din pat și se grăbi să privească pe fereastră.

Minunată ca și ziua de ieri, soarele strălucea pe cerul senin, iar marea era de un turcoaz deschis.

În timp ce lua micul dejun, se întrebă de ce să nu încerce această senzație nouă de libertate. Putea să petreacă ziua așa cum dorea, cu sau fără Ryan. Dar brusc, se trezi la realitate. Nu știa unde o aștepta Ryan.

Se îmbrăcă încet. Avea destul timp, deoarece abia era trecut de ora opt. Își încălță sandalele, apoi se gândi că acest gen de încălțăminte nu era potrivită pentru explorarea minelor. Chicoti. Deci, subconștient, se hotărâse. Își zise că n-ar mai avea posibilitatea să exploreze vechiul oraș Nora în compania cuiva, care știa mai multe despre acest oraș decât un

turist oarecare. Ca oaspete în această casă, era de datoria ei să stea cu restul femeilor când bărbații erau plecați în excursie. Și totuși, știa că ziua va fi pierdută, dacă n-o va petrece în compania lui Ryan.

Când ajunse în hol, fu surprinsă să afle că Enrico, Alessandro și alți câțiva bărbați rămăseseră acasă. Kathryn zâmbi. Nu-și mai făcu probleme. Dacă Mirella dorea, Enrico era la dispoziția ei.

Dacă se va îndrepta spre țărmul mării pentru plimbarea de dimineață, nimeni n-o va bănui de alte intenții.

De-a lungul țărmului adia o briză ușoară, care-i spulberă și ultima îndoială. Nu-și dorea decât să se bucure de prezent, care să se transforme într-o amintire frumoasă, când se va întoarce la Londra.

Pe plajă erau câțiva copii care se jucau în nisip, și nu dădu atenție strigătului pe care-l auzi. Dar a doua oară când strigătul se repetă, se întoarse.

Ryan se îndrepta spre ea cu pași mari.

– Unde te duci? Spre Nora? o întrebă el.

Îl privi cu nevinovăție.

– Nu. Pur și simplu făceam sport.

El îi aruncă o privire exasperată.

– Nu ți-ai dat seama că te așteptam pe drum? Sau te așteptai să parchez în fața vilei, ca să se holbeze la noi o grămadă de unchi și mătuși?

– Doar nu te așteptai să-ți cunosc intențiile, mai ales dacă sunt atât de secrete? replică ea, gustând pe ascuns dublul înțeles al celor spuse.

– Ei bine, mergem la Nora? N-ai nici o obligație?

– Așa cum ți-am spus și aseară, dacă insiști, voi merge cu tine.

În timp ce se îndreptau spre mașina parcată pe șosea, Kathryn realiză că cedase. Acum nu mai putea să zică nimic.

– Ce-ai făcut cu Vito? întrebă el, când erau în mașină. Sau nu-i place să se plimbe dimineața, pe plajă?

Aproape era să-i spună că era plecat, dar își dădu seama că această mărturisire îi va slăbi poziția câștigată. Ryan va considera că-l acceptase pe el doar pentru că Vito își făcuse alt program.

– Poate că sunt în permisie, spuse ea calmă.

– Din nebunia aia, cu toți Bertini, Montefranco și ceilalți, m-am gândit că ai fi mulțumită să stai departe de ei, măcar o zi.

– Oh, dar sunt. Îți sunt profund îndatorată că m-ai salvat.

Întoarse capul și o privi încruntat, dar imediat fu obligat să se concentreze asupra drumului, deoarece o căruță mergea aproape pe mijlocul drumului.

În Pola opriră să cumpere mâncare și vin pentru picnic. Se simți stânjenită, deși dacă i-ar fi propus să ia masa la restaurant n-ar fi avut probleme.

– Ar fi trebuit să-mi spui și aduceam ceva de mâncare.

În timp ce punea coșul în mașină, îi aruncă o privire rapidă.

– Înțeleg. Când te plimbi pe plajă dimineața, iei un coș cu mâncare pentru picnic?

Ea râse, încercând să-și ascundă stânjeneala.

– Vrei să vizitezi minele acum sau după-amiază? întrebă el în timp ce ieșeau din oraș.

– Tu hotărăști. Tu știi mai multe despre acest loc, decât știu eu.

– Perfect. Le vizităm acum. Apoi ne vom putea petrece restul timpului cum vom dori.

Cu o seară înainte, la lumina artificiilor și a luminilor de pe vase, Kathryn deslușise vag malurile golfului. Acum văzu clar cele două promontorii masive, fiecare având pe vârf ruinele turnurilor de apărare. Între ele se întindea marea, de un albastru închis în larg și un verde pal la mal, întrerupt ici și colo de spuma albă a valurilor.

– Povestește-mi despre cele două turnuri, îi ceru ea. Ce vechime au?

– S-au construit ca măsură de apărare contra arabilor. Cu multe secole înainte de Cristos. Insula asta a fost jefuită de nenumărate ori. Era un lucru obișnuit pentru cei mai mulți pirați, care cutreierau Mediterana, pentru invadatori, tâlhari, pentru toți.

Șantierul arheologic era bine protejat prin diguri care ascundeau minele și prin garduri groase de lemn.

Din vârful unui dig, Ryan îi arătă locurile unde se făceau săpături. Paznicul, înarmat cu o armă modernă, privi cu atenție legitimația pe care i-o prezentă Ryan, apoi îi deschise poarta.

– Acum, poți să vezi ceea ce o dată a fost un oraș important, îi spuse Ryan. Întâi fermierii, apoi romanii, au văzut importanța și posibilitățile pe care le avea acest loc. Apoi au construit aici case, temple și băi, ba chiar și un teatru.

Kathryn văzu un oraș bine conturat, multe fundații fiind scoase la iveală de săpături, ba mai mult înțesat de antichități. Fragmente de vase, mozaicuri romane și busturi de statui, blocuri de marmură, semăna cu magazia din subsolul unui muzeu.

Amfiteatrul era orientat cu fața spre mare, în așa fel încât privitorul să poată admira atât frumusețile naturii, cât și jocul actorilor. Kathryn se așeză pe unul din scaunele de piatră și-și puse brațele pe lăcașele de piatră.

– Este un sentiment minunat să poți să-și sprijini brațele de piatra caldă și să te gândești la cei ce acum două mii de ani au făcut același gest.

Ryan o privi aprobator.

– Mă bucur foarte mult că apreciezi istoria în felul ăsta. Aș fi fost dezamăgit, dacă te-ai fi plâns că aceste locuri sunt pline de praf și-ți murdărești rochia dacă te așezi sau că pe aici mișună șopârle și păianjeni.

– Nu sunt chiar așa de pretențioasă, când vizitez un șantier arheologic. Privi o șopârlă verde ce-și părăsise ascunzișul și se grăbea să-și găsească altul. Vorbești de parcă ai mai fi fost aici cu persoane nepotrivite adăugă ea cu răceală, dar era conștientă că s-ar putea ca el să privească remarca ei ca pe o înțepătură.

Ryan stătea cu două rânduri mai jos și-și ridică privirea spre ea.

– Drăguț! Aprecierea ruinelor ar putea fi o mică parte din ceea ce face plăcută o companie. Doar nu-ți alegi prietenii prin această prismă.

Ea acceptă răbufnirea și după un moment schimbă subiectul.

– Pe aici am văzut mai multă marmură roșie sau este amicul tău rebel Jasper cel Roșu?

El râse zeflemitor.

– Dacă una din aceste bucăți ar fi jasp de orice fel, ar valora o avere. Nu, aceste bucăți provin din Algeria. Făcu o pauză. De fapt, am găsit o mică bucată de jasp roșu în San Pietro. O să ți-l arăt odată.

Când au ajuns pe țărm, Kathryn privi încântată columnele și ruinele de case acoperite de apa limpede a mării.

– Un oraș scufundat! murmură ea.

– Și mai grozav este dacă poți să te scufunzi și să-l vezi de aproape. Eu nu sunt destul de îndemânatic la filmări subacvatice, dar am văzut niște documentare extraordinare făcute de experți. Se pare că aici apa a păstrat mai bine casele, față de cele de pe țărm. Cele mai multe orașe romane antice sunt sub apă.

– De ce construiau așa de aproape de malul mării?

– Nu cred că făceau așa, dar de-a lungul secolelor, când năvăleau invadatorii, distrugeau totul în cale, la fel și apărarea contra mării era distrusă, digurile, zidurile, mă rog, totul. Așa că, în timp, marea a înaintat și a acoperit columnele sparte, statuile, casele.

– Se pare că nimeni nu lucrează astăzi, remarcă ea.

– Sunt în vacanță, ca toți ceilalți. Ăsta este motivul pentru care am vrut să venim azi aici, când este liniște.

Ryan așeză o față de masă la umbra unei pietre mari, ce părea că a făcut parte din fundația unei case sau unui templu. Picnicul era ceva mai consistent, deoarece el adăugase și homar, la plăcintele cu brânză, carne și roșii. De asemenea, desfăcu o sticlă de Nuragus, un vin alb local, și două pahare mai solide.

– Nu sunt de cristal, recunosc, dar au suportat bine drumul și nu-mi place să beau, chiar și un vin ieftin, din pahare de plastic.

– Și totuși, anticii foloseau tot felul de căni pentru a bea vin, remarcă ea.

– Este o diferență. O cupă din lut sau o cană este bună pentru că răcește vinul.

Au terminat masa cu portocale și struguri. Ryan se rezemă cu spatele de piatră. Kathryn privea marea bleu-mat ce se întindea între cele două promotorii, dar în același timp era conștientă de prezența și de privirea lui Ryan. Nu dorea să tulbure tăcerea, cu vreo remarcă banală.

– Când pleci acasă? o întrebă el după un timp.

– De ce? Abia aștepți să plec?

– Ar schimba ceva dacă sunt îngrijorat sau nu?

Ea râse.

– Nu cred. Mai sunt zece zile până atunci.

– Zece zile? Se îndreptă brusc. Atunci vei rata expoziția de la Sassari. Se ține o dată la doi ani și ai noroc că se ține anul ăsta.

– Când se deschide, exact?

– Sigur în ultima săptămână din mai. Ce rost are să străbați atâta drum și să n-o poți vizita?

– O să-i scriu fratelui meu și să-l întreb dacă pot să mai stau.

– S-ar putea să merite efortul. Și apoi, trebuie să mergi la Sassari și în alte locuri din nordul insulei. Cum să-ți faci o părere despre Sardinia, dacă nu vizitezi și alte localități și meșteșugari?

– Și așa am impresia că am petrecut prea mult timp în sudul insulei și că ar fi trebuit să merg spre Alghero și în împrejurimi, dar vezi și tu ce s-a întâmplat, recunoscu ea.

– Știu. Pur și simplu, Vito, sau mai degrabă bunica lui, locuiește în această zonă. Așa că te-a convins să vii aici.

– N-are rost să mă cert cu tine, i-o reteză ea scurt. Întotdeauna ai ideile și părerile tale în legătură cu o problemă. Nu ți-a trecut prin minte să asculți și alt punct de vedere. S-ar putea să devină primejdios să nu accepți și altă părere.

Se opri brusc, uimită de ceea ce spusese și neliniștită de reacția lui. După câteva momente, se întoarse și-l privi. Își acoperise fața cu mâinile și se cutremura de râs.

Își descoperi fața.

– Drept la țintă! Oare de ce nimeni nu mi-a spus că am prejudecăți, că sunt părtinitor și un încăpățânat?

Era gata să se scuze pentru ieșirea ei, dar tonul lui ironic, o făcu să-și schimbe gândul.

– Probabil au considerat că este mai bine să te ferească de lovituri.

El o prinse de încheietura mâinii și se trase mai aproape de ea.

– Kathrin, trebuie să mai rămâi aici, ca să-mi faci educație. Să-mi arăți cum să-mi îndrept comportamentul.

– De parcă aș putea s-o fac, i-o întoarse ea.

– Sigur că poți. Dacă-ți pui mintea, poți face minuni cu mine.

Faptul că refuzase să se simtă ofensat o făcu să realizeze că apropierea lui era în același timp reconfortantă și periculoasă.

Râse ușor.

– Nu mă las flatată de complimente ușoare. În acest sens, Vito este un as.

– Ah, dar diferența constă în sinceritate. Îl crezi sincer?

– Nu. Nici pe tine.

Ryan oftă resemnat.

– Femeile! Toate sunt la fel. Spune-le o grămadă de minciuni și le vor crede pe toate. Spune-le adevărul și se vor îndoi.

– Și vrei să fim credule?

– Hm. Câteodată. Unele. Viața ar fi mai ușoară.

Ryan se ridică în picioare și-i întinse mâna s-o ajute. După un moment de ezitare, acceptă ajutorul, dar imediat ce fu în picioare dădu drumul mâinii lui. Știa destul de bine că un astfel de gest era de multe ori preludiul unei îmbrățișări.

Când îl privi, realiză că el îi ghicise gândul. Roși și se întoarse.

În timp ce se îndreptau spre șosea, el se aplecă și luă o bucățică mică de marmură.

– Ia acasă o bucățică dintr-un oraș antic, zise el moale. Când o vei privi, vei vedea străzi și case, temple și teatre așa cum erau când romanii se înfășurau în togi în zilele ploioase și centurionii dădeau ordine soldaților.

Ea luă mica bucată de marmură roșie, șlefuită de vânturi și ploi.

– Bănuiesc că toată lumea face așa... ia amintiri, când pleacă. Nu va mai rămâne nimic de cercetat.

– Câteva sute de generații au tot luat materiale și și-au construit case. Ori de câte ori o veche casă romană se prăbușea sau era distrusă de invadatori, oamenii luau pietrele sau marmura, dale, ca și cum ar fi fost o carieră. Dacă acest mic fragment se dovedește a fi o parte dintr-o columnă sau dintr-un fronton, atunci ții în mâini o avere.

Ea puse piatra în poșetă.

– Când iei o cochilie de scoică de pe plajă și o pui la ureche, auzi zgomotul valurilor. Această bucată de marmură îmi va aminti de acest loc melancolic.

– De ce *melancolic?* o întrebă el. Eu îl consider un loc liniștit, mulțumit că a înfruntat secolele, dar și răsplătitor cu cei ce-i descoperă frumusețea.

Fu surprinsă de profunzimea sentimentelor pe care le exprima. Deși își aminti că era un căutător, își imaginase că aprecia ceea ce găsea doar din punct de vedere comercial.

– Odată, am venit aici în timpul unei furtuni, îi povesti el în drum spre Cagliari. Cele două promontorii erau negre, iar marea era întunecată ca țiglele de pe acoperiș. Turna cu găleata și când un fulger a luminat șantierul, am avut ciudata senzație că unele dintre case erau în picioare.

– Câteodată, în profesiunea ta nu te deranjează faptul că scotocești în măruntaiele pământului după bogății, care ar putea să se găsească la suprafață? îl întrebă ea.

– Nu prea. În zilele noastre, se caută atâtea materii. Petrol, de exemplu, pentru mașini. Cărbune și alte minerale, plumb, zinc. Și astea nu sunt chiar la suprafață. În același timp, peștele se pescuiește din mare.

– Da, dar peștii se reproduc. Dar mineralele, nu. Într-o zi se vor termina și n-o să le putem reproduce.

– Rezervele minerale vor mai exista mult timp. Până atunci, se va descoperi altceva probabil.

– Indestructibilul plastic, bănuiesc, murmură ea.

Se întoarse spre ea, privind-o admirativ.

– Întotdeauna ești așa de pesimistă?

Ea râse.

– Nu. Probabil că vizitarea acestor ruine m-a făcut să mă gândesc la asta. Tocmai treceau printr-o pădure de pini și eucalipți. Aroma de pin și eucalipt, care înmiresma aerul, îi dădu Kathrynei o senzație de eternitate. Tocmai se întreba dacă acest lucru îi făcea plăcere sau nu, când drumul ajunse în vârful dealului, iar de acolo se vedea Cagliari și golful.

Acum drumul era mai aglomerat, căruțe trase de boi se îndreptau încet spre oraș, oameni îmbrăcați în superbe costume populare și călăreți ce se deplasau pe cărări întortocheate.

– Am luat-o pe vechiul drum roman, crezând că o să fie mai liber, remarcă Ryan în timp ce depășea un biciclist. Dar se pare că am nimerit în perioada de vârf. Ce vrei să vezi în această *Primavera Sarda?* Curse de cai sau de care? Sunt standuri de legume și de flori. De asemenea, meșteșugarii expun, dar probabil că i-ai vizitat pe toți. Și inevitabil, seara vor fi artificii și dans.

– N-am văzut până acum o cursă de care, îi spuse ea. Unde are loc?

– Nu sunt sigur, dar pot întreba.

Întâi trebuia să parcheze mașina. Apoi se vor putea plimba la fel ca ceilalți. Găsi un loc lângă amfiteatrul roman, situat sus, la marginea orașului.

– Ăsta este locul meu preferat de unde privesc orașul Cagliari, îi spuse Ryan privind spre străzile înguste și întortocheate, cu clădiri medievale, arcade și turnuri. De aici, totul pare de jucărie, vasele din port, mașinile.

– Și punctele alea mici sunt oameni, adăugă ea. Orașul, conștient de trecutul său și de prezentul industrial, avea un farmec căruia nu-i puteai rezista. Niciodată n-o să uit Cagliari, murmură ea. Întotdeauna mi-l voi aminti cu plăcere.

Era surprinsă că-și exprimase gândurile cu voce tare și-i aruncă o privire stânjenită lui Ryan. Acesta se întorsese spre ea și zâmbetul lui arăta că-i împărtășea impresiile. Era o licărire în ochii lui pe care n-o putea deslusi, pe jumătate blândă pe jumătate amuzată, dar oricum tulburătoare. Încercă să-și spună că expresia lui fusese doar o părere, datorată luminii.

Acum străbăteau Via Fra Seguazio da Laconi, îndreptându-se spre Via Roma, unde, după spusele lui Ryan va avea loc cursele de care.

Era multă lume. Avea impresia că toate muzicalurile își masaseră acolo toți muzicanții îmbrăcați în cele mai vesele și colorate costume.

Ryan o prinse de mână și o conduse spre scările unei clădiri impozante din Piappo Mateotti. Oamenii deja își ocupaseră locurile, dar Ryan găsi un loc pe o cornișă pe care o părăsise un băiat și o postă pe Kathryn acolo. Se putea ca acea cornișă să fi fost potrivită pentru un băiat, dar Kathryn o găsi îngustă și neconfortabilă. Când alunecă pentru a doua oară, Ryan o prinse de umeri, apoi de mijloc, trăgând-o spre el în așa fel încât să se sprijine.

– Confortabil? o întrebă.

Ea aprobă din cap și fu mulțumită că atenția ei se îndreptă spre cursa de care. În curând apăru și primul car; participau tot felul de atelaje: landouri, trăsuri, șarete și altele pe care Kathryn nu le cunoștea. Cei mai mulți participanți, conducători și pasageri, purtau costume locale. Fiecare atelaj era decorat cu flori, care săreau în viteza cursei și erau repede culese de spectatori.

– O mare varietate de vehicule, murmură Kathryn când văzu o cutie pe două roți mari. Presupun că cei cu bani își cumpără mașini și-și țin vechile trăsuri special pentru aceste curse.

– Nu toți, îi replică Ryan. Mai sunt unii, care deși sunt destul de bogați, preferă să-și păstreze caii și să folosească trăsurile, mai ales dacă locuiesc în zona dealurilor.

După cursă, urmă o paradă, iar femeile își învârteau umbrelutele și aruncau flori.

După aceea, la sfârșit urmă o cursă de măgari, și Kathryn declară că micile animale îi câștigară simpatia.

– Nicăieri n-am văzut măgari atât de mici și cu cât animalul era mai mic, cu atât mai mare era călărețul.

Ryan râse de indignarea ei.

– Mai mult ca sigur că nu sunt atât de rău tratați, după cum pare.

– Zilele trecute am văzut un măgăruș cărând o mare greutate pe spate. Era imensă și animalul se lupta să urce o stradă în pantă.

Mulțimea se distra, deoarece un tânăr gras călare pe un măgar, încerca să-l facă să meargă în direcția bună, în timp ce urecheatul se încăpățâna să se întoarcă spre linia de start.

– Dacă pune picioarele pe pământ, va fi descalificat, îi explică Ryan.

– Măgarul are mai multă minte decât călărețul, reluă Kathryn. Ah, bine! Bărbatul a descălecat și a ieșit din cursă.

– Se presupune că ar trebui să fii interesată de curse, nu să începi să critici călăreții! replică Ryan.

Cursele luară sfârșit și mulțimea începu să se împrăștie în toate direcțiile. Ryan și Kathryn se îndreptară spre Via Roma. Apoi o luară pe o stradă îngustă, trecură pe lângă biserică și ajunseră într-o piațetă unde erau două cafenele ce-și așteptau clienții.

– Hai să bem o cafea, înainte să năvălească clienții, sugeră Ryan. Ce vrei să mai vezi?

– Doresc să petrec o seară liniștită și apoi să văd jocurile de artificii, îi răspunse ea.

După un timp, Ryan o conduse la mașină și se îndreptă spre unul din noile hoteluri situate de-a lungul plajei Poetto.

– Ai mai fost pe această plajă? o întrebă el.

– O singură dată. De câte ori am fost în Cagliari, n-am avut timp.

– S-a dezvoltat mult în ultimii ani. Cabine de baie, cafenele, chioșc de înghețată, toate necesitățile. În general, turismul se dezvoltă în Sardinia și se depun eforturi susținute să recupereze timpul pierdut. Abia după război a fost eradicată malaria. Romanii cunoșteau acest lucru, dar nimeni n-a încercat să sece mlaștinile sau să îmbunătățească situația.

Se întoarse brusc spre ea.

– Scuze! Îți țin o predică de parcă ai fi unul dintre studenții mei.

– Nu. Continuă, spune-mi mai multe, îl încurajă ea.

– Secole la rând, insula a fost neglijată, dar acum guvernul a ajuns la concluzia că această zonă este de viitor. Au fost construite hoteluri noi, mai sunt plaje nemodernizate superbe, se pot face scufundări subacvatice și excelente partide de pescuit.

– Acum semeni cu un entuziast agent de la o agenție de turism, îl tachină ea.

Au luat masa la un hotel elegant, pe o terasă înconjurată din trei părți de palmieri. Din toate părțile se auzeau sunete de chitară și mandolină.

– Când termini cursurile? vru ea să știe.

– Deja le-am terminat... săptămâna trecută. Încep din nou în septembrie... asta în cazul în care doresc să rămân sau firma pentru care lucrez are nevoie de mine aici, încă un an.

– Nu-ți place să stai mai mult într-un loc?

– Bănuiesc că m-am născut hoinar. Îmi plac provocările, să depășesc obstacolele. O dată ce lucrul devine ușor, îl las pe seama altuia, nu mă mai interesează.

Kathryn înțelegea această filozofie. Se întreba dacă aplica aceeași terorie și relațiilor personale. Ar face bine să țină minte aceste cuvinte.

Când se apropie ora pentru focurile de artificii, Ryan alese grădina unui alt hotel situat de-a lungul țărmului. Aici erau scaune și bănci special puse pentru a putea avea o vedere mai bună.

Spectacolul a fost mai variat și mai colorat decât cel de la Nora și Kathryn a savurat din plin fiecare joc de artificii.

Brațul lui Ryan se odihnea pe spătarul băncii și când unul dintre forurile de artificii produse o explozie puternică, aproape că ea sări de pe bancă. El o prinse de umăr... un gest natural fără îndoială, dar ea nu arătă nici un semn de plăcere sau dezgust.

– Te-ai gândit la cât de părăsit s-a simțit Vito în seara asta? o întrebă el.

– Sunt sigură că se distrează pe undeva.

– Sau cu altcineva?

– Foarte posibil, îi răspunse.

– Cred că ai o atitudine foarte degajată în ceea ce-l privește, zise el cu asprime Poate pentru că ai un prieten în Anglia?

– Cine spune că am?

– Mirella. Se pare că i-ai destăinuit despre... indiferent cine este... din Anglia.

Kathryn râse ușor.

– Mirella a înțeles greșit. Pur și simplu vrea să se asigure că n-o să fim rivale.

– Rivale? Și la cine se gândește ea?

Kathryn ezită. Oare cum ar primi un direct „Tu”?

– Mirella este o fată drăguță. Nu mă îndoiesc că sunt mulți bărbați, care ar dori compania ei.

– Și ea crede că ai de gând să-i furi unul dintre ei?

– N-aș spune asta. Ea știe – ca și tine – că stau puțin aici. Răul pe care i l-aș putea face ar fi infim.

– Deloc, replică el repede. Răul ar putea fi ireparabil.

– Păi, imediat ce voi părăsi Sardinia, mă va uita, declară ea.

– Ar fi trebuit să ghicesc. Nu este vorba de Vito... sau este?

– Nu. Nu este. Vito este liber. Îmi face plăcere compania lui, dar este vărul Mirellei – sau mă rog, văr vitreg.

– Hm. Acum l-ai întâlnit și pe Enrico, dar el n-are ochi pentru nimeni, când Mirella este prezentă. Așa că-l eliminam.

Făcu o pauză.

– Cine mai este pe listă? întrebă Ryan.

– Întreabă-te pe tine. Cunoști prietenii Mirellei mai bine ca mine.

Își dori să nu fi deschis discuția asta. Fără îndoială, îi va pune întrebări destul de dificile.

Strânsoarea de pe umărul ei deveni mai puternică.

– Mă întreb cât de bine te cunosc. Nu cred că este genul tău să furi iubitul Mirellei. Mă rog, o poți face fără să fii conștientă de asta! Dar nu cu bună știință.

– Mulțumesc, îi spuse ea cu răceală.

Pentru câteva minute, el rămase tăcut. Stătea cu capul ridicat spre cer, ca și cum îl interesau doar focurile de artificii, profilul fiindu-i luminat de exploziile de lumină.

– Vrei să încercăm să ne prefacem? sugeră ea. Nu este treaba mea, știu, dar Mirella este tânără și impresionabilă. Nu merită să fie rănită.

– Este tânără, dar mult mai puternică, decât îți închipui. Apoi, insinuezi că eu sunt cel care rănesc?

Kathryn ridică din umeri și imediat dădu drumul umărului ei, ca și cum s-ar fi ars.

– S-ar putea să nu-i faci rău conștient, dar ea crede...

– Da? Continuă. Crede că este îndrăgostită de mine... și eu de ea?

Kathryn își plecă privirea.

– Ce tâmpenie! exclamă el. Mirella știe exact cum stă cu mine. Eu sunt prietenul englez, printre alții, cu care se distrează.

– Alessandro nu este de aceeași părere.

Vorbele îi scăpară fără să vrea.

– Și care este părerea lui? Evident, ați avut o discuție foarte interesantă în legătură cu mine și Mirella.

Kathryn își alese cu grijă vorbele. Era clar. Nu putea dezvălui că Alessandro nu aproba prietenia lui cu Mirella.

– În mod evident, Alessandro se gândește la viitorul Mirellei, zise ea într-un târziu. Este posibil să nu-i placă un străin sau un bărbat ce nu locuiește în Sardinia sau Italia.

– Poate să stea liniștit, zise Ryan cu răceală. N-am făcut decât să ies de câteva ori cu Mirella când a fost aici, în Sardinia. Am petrecut ziua de 1 Mai cu ea, deoarece nu dorea să stea prea mult cu Enrico, dar probabil că nu ți-a spus asta.

Această propoziție banală, a fost ca un duș rece pentru Kathryn. Așadar, Ryan și nu Enrico, a fost partenerul Mirellei în ziua procesiunii din Cagliari. Astăzi a fost rândul lui Kathryn. Ryan își distribuia favorurile în mod egal.

Această zi fusese cea mai fericită zi petrecută de când sosise în Sardinia.

Privi explozia de artificii și urmă cu privirea cum dispăreau în mare.

Un lucru era clar acum pentru ea, și anume că n-avea un tratament special din partea lui Ryan. Dacă ieșea cu o fată, asta nu implica nimic.

De fapt, nu era cu nimic mai bun ca Vito, care în mod evident avea o colecție de prietene la Roma și Neapole, în Sardinia și peste tot. Totuși, Ryan nu jura dragoste eternă fiecărei fete. Kathryn clătină din cap. De unde știa ea? De unde știa ce-i spusese Mirellei, de-i aprinsese acesteia speranțele? Nu știa decât ce-i spusese ei – sau nu-i spusese.

Când a sosit vremea să plece, Ryan o întrebă unde dorea s-o conducă, la Villa Margherita sau la Roscano.

– Nu știu, mărturisi ea. Am fost plecată toată ziua și nu știu ce au făcut. Unele dintre lucrurile mele sunt la vilă, așa că mai bine mă întorc la Santa Margherita.

– Vrei să spui că ai plecat fără să întrebi unde trebuie să te întorci seara?

– N-am știut că voi fi plecată toată ziua, zise ea apărându-se.

– Și dacă restul a plecat, ce faci?

– Presupun că va trebui să mă întorc la Roscano.

– Destul de departe, mormăi el.

– Nu mă învinui pe mine, se răsti ea. Când mi-ai propus să merg la Nora, n-am crezut că o să întârzii atât de mult.

– Îmi cer scuze că te-am ținut atât de târziu, îi răspunse el și trânti ușa mașinii.

– Și eu îmi cer scuze că te deranjezi să mă conduci acasă. Dacă dorești să stai în noaptea asta în Cagliari, spune-mi.

Dacă se aștepta ca vila de la Santa Margherita să fie întunecată, ar fi trebuit să ghicească faptul că prietenii ei italieni puteau sta treji până în zori. Acum, la două dimineața, toate luminile din vilă și din grădină erau aprinse și din casă răzbătea zgomotul discuțiilor și râsete lor.

– Se pare că n-ai fost încuiată pe dinafară, mârâi Ryan în timp ce Kathryn răsuflă ușurată. Nu ți-ai dat seama că atunci când membrii familiei se întorc din excursii sau diverse călătorii, își povestesc toate bucuriile și supărările de peste zi.

Ea dădu din cap, în timp ce el se aplecă peste geamul portierei.

– Mulțumesc că m-ai adus acasă – și pentru excursie.

– Plăcerea a fost de partea mea! Dar mai bine grăbește-te să te împaci cu Vito! o avertiză el.

Dorind să-i răspundă la această remarcă răutăcioasă, Kathryn fu surprinsă de Mirella, care apăru ca din pământ la auzul vocii lui Ryan. Așa cum sta la volan, chipul lui era perfect luminat de lampa de la intrare. Îi făcu semn cu mâna Mirellei și porni mașina.

– Am fost foarte îngrijorați din cauza ta, zise Mirella în timp ce intra împreună cu Kathryn în vilă.

– Îmi pare rău că n-am lăsat un mesaj unde mă duc, dar totul s-a întâmplat foarte repede.

Mirella o privi pe Kathryn, așteptând explicații.

– Ai fost cu Ryan toată ziua? o întebă ea.

– Da. N-avea rost să nege. M-a dus la Nora să văd șantierul. Apoi am fost la Cagliari să privim cursele.

Mirella o luă de braț cu blândețe, dar destul de hotărât.

– Hai să mergem pe terasă. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Acum? Nu poate aștepta până mâine? Zău că sunt foarte obosită.

– Nu. Mai bine acum. Vom găsi un colț liniștit în grădină. Este posibil să mă cert cu tine și nu pot s-o fac în casa unde amândouă suntem invitate.

Kathryn aprecie atitudinea Mirellei și o urmă în grădină.

Cel puțin pe terasă nu era nimeni și lămpile ornamentale erau stinse.

– Știu ce vrei să spui, Mirella, începu Kathryn cu voce înceată. Că n-ar fi trebuit să accept invitația lui Ryan.

– Invitație! o imită Mirella cu voce indignată. Ryan nu te-ar fi invitat. Tu l-ai forțat să te însoțească. A trebuit să meargă cu tine.

– Ah, nu. Mă plimbam pe țărm și el m-a văzut.

– Exact. Ryan este bun și, când te-a văzut singură, te-a invitat, deoarece i s-a făcut milă de tine.

– Dar faptul că eu am ieșit cu Ryan, nu ți-a stricat planurile, nu-i așa? Sigur, Vito a fost ocupat. Mi-a scris un bilet că pleca la vânătoare în munți împreună cu alți invitați.

– S-a așteptat să te găsească aici, când s-a întors, zise Mirella cu încăpățânare.

În întuneric, Kathryn își permise să zâmbească fără să fie văzută.

– Vito nu trebuia să se aștepte să-l întâmpin la venire, de parcă i-aș fi soție.

– Dacă te măriți cu el, îți va porunci să fii acasă și să-l întâmpini.

– Posibil. Dar nu suntem căsătoriți și mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată.

Kathryn a vorbit cât mai hotărât posibil. Voia să evite ca Vito sau Mirella să creadă că așa ceva ar putea fi posibil.

Mirella plângea.

– Îl preferi pe englez. Înainte să vii aici, eram așa de fericită. Ryan era vesel și mergea cu mine în diverse locuri. Acum, mi l-ai furat!

Kathryn o luă pe Mirella de umeri.

– Nu, Mirella, nu este adevărat. Ryan nu este genul de bărbat care să dorească să-și concentreze atenția asupra unei singure fete. Noi toți am crezut că ți-ai petrecut prima zi a festivalului cu Enrico, dar de fapt ai fost cu Ryan.

– De unde știi? întrebă Mirella, răsucindu-se și îndepărtându-se de Kathryn.

– Ryan mi-a spus. După o pauză Kathryn continuă. Nu-ți dai seama că suntem prietene de ocazie pentru Ryan? Zău, că nu este foarte diferit de Vito. Câte prietene are într-un an?

Mirella oftă.

– Când te vei întoarce în Anglia, va fi mai bine pentru mine. Ryan se va întoarce la mine și vom fi la fel de fericiți, cum eram înainte de venirea ta.

Kathryn simți simpatie pentru această fată cucerită de un bărbat, ce n-avea decât un sentiment de prietenie față de ea. Oare era bine să-i permită Mirellei să-și închipuie un viitor alături de Ryan? Hotărî că timpul – și Enrico – ar putea arăta fetei adevărul. Și orice încercare a Kathrynei de a-i arăta adevărul, ar însemna încă o acuzare că încearcă să-l „fure" pe Ryan.

– După ce ne întoarcem la Roscano, voi încerca să plec cât mai repede posibil spre nordul insulei, zise Kathryn. Am multe afaceri de rezolvat acolo. După aceea mă întorc în Anglia. Atunci vei scăpa de mine.

În timp ce se descălța, simți o ușoară mustrare de conștiință. Când discutase cu Mirella, nu-i spusese că se întâlnise cu Ryan, cu o seară înainte în timpul focului de artificii. Nu-i spusese că atunci îi făcuse invitația.

Kathryn n-a dorit să creeze probleme și de aceea ținuse acest secret pentru ea. Și apoi, nici Ryan nu dorise să vină până la poartă ca să fie văzut de invitații familiei.

Kathryn zâmbi imaginii din oglindă. Nu-i va mai permite lui Ryan s-o înșele din nou. În orice caz, nu va mai avea posibilitatea. Restul timpului pe care-l va mai petrece în Sardinia va fi foarte ocupată.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, musafirii de la vila Santa Margarita începură să plece luându-și la revedere unul de la altul și făcându-și nesfârșite promisiuni. În învălmășeala creată, Kathryn spera să-l poată evita pe Vito și reproșurile lui, dar când a crezut că a reușit, el o prinse între două mașini.

– Am fost foarte trist că m-ai părăsit, începu el.

Ea îi zâmbi prietenos.

– Ai petrecut bine, la vânătoare, ieri? îl întrebă ea, încercând să-l facă să creadă că el a părăsit-o primul.

– Ah, da, dar nu m-am distrat. M-am gândit doar la tine și când m-am întors la vilă mi s-a spus că ai ieșit, dar nu se știa unde.

– Nu cred că te-ai gândit la mine, îi răspunse ea.

Vito ridică din umeri.

– Poate că tu n-ai făcut-o, pentru că erai împreună cu englezul, cred.

Sigur, Mirella l-a informat imediat, nu putea pierde ocazia.

– Da, am fost cu Ryan, recunoscu ea. Dar a fost o întâlnire întâmplătoare, nimic aranjat.

Vito mârâi.

– Englezul ăsta este un vrăjitor. Știe exact când unul dintre noi lipsește, așa că pune mâna pe prietenele noastre.

– N-o lua prea în serios, Vito, îi atrase ea atenția. Și în orice caz, nu sunt iubita ta, nu-i așa?

– Dar eu îți sunt credincios, protestă el. Nu mă gândesc decât la tine.

Ea îl luă de braț.

– Doar când nu ești cu Maria la Neapole sau cu Luisa la Roma, ori Gina în altă parte.

– Cine ți-a spus de Gina? întrebă el.

Kathryn râse.

– Am ghicit una dintre iubitele tale, nu-i așa? Pur și simplu așa mi-a venit, dar recunoaște, Vito, că inima ta nu este dăruită doar unei singure fete. Nu ești încă gata să te însori... la fel cum nici eu nu vreau încă să mă mărit. Ne-am bucurat că am ieșit împreună și că suntem prieteni buni, dar numai atât.

Totuși, el oftă din greu și o luă de mână.

– Englezoaicele sunt dure. Sunt prea cu picioarele pe pământ.

– Doar câteodată, replică ea. Tu încerci să te convingi că ții la mine. Peste două săptămâni voi pleca acasă. Iar tu ce vei face? Vei dansa sau vei ieși cu o altă fată. Te vei mai gândi la trista Kathryn, singură în Anglia? Sigur că nu!

Vito râse.

– Dar zău că te plac, Kathryn, foarte mult. Însemni foarte mult pentru mine. Acum trebuie să plec, deoarece după-amiază iau vaporul de la Cagliari. Voi veni din nou la Roscano înainte de plecarea ta în Anglia.

Alessandro le conduse pe mama lui, signora Bertini și pe Kathryn înapoi la Roscano, dar nu și pe Mirella, care dispăruse.

– Probabil că vine cu Enrico, sugeră Alessandro.

Kathryn se întrebă dacă este adevărat. Poate că este împreună cu Ryan? Brusc, alungă din gând această posibilitate, apoi încercă să dezbată această posibilitate. Ce importanță avea dacă Ryan petrecea această dimineață în compania Mirellei sau a alteia? Alegerea zilei! Dacă era Mirella, aceasta va fi încântată, Ryan s-ar putea să nu-și dea seama și în orice caz va fi bine pentru amândoi; Kathryn refuză să recunoască faptul că s-ar putea să fie gelozie.

Mai târziu în ziua aceea, Mirella sosi împreună cu Enrico, așa cum prezisese Alessandro. În sinea ei, Kathryn râse. Teama ei nu fusese fondată. Totuși, era îngrozită de reacția ei. Dacă o singură zi împreună cu Ryan avea acest efect asupra ei, atunci era mai bine să-și vadă de treburile pentru care venise în Sardinia.

A doua zi a petrecut-o făcând socotelile și revăzând cumpărăturile, apoi îi scrise un scurt raport fratelui ei. Îi sugeră s-o mai lase încă două săptămâni să stea în Sardinia pentru a putea vizita mai multe regiuni din insulă și târgul de la Sassari.

O întrebă pe Mirella dacă are un mers al trenurilor.

– Vrei să călătorești cu trenul?

Kathryn dădu din cap.

– M-am gândit să-mi fac un itinerar, așa încât să ajung în zona centrală a insulei și apoi în nord, spre Sassari și Alghero.

– Și o să dormi în gări? o întrebă Mirella, cu ochii strălucind.

– Ah, nu. Sper să găsesc un mic hotel în orașul respectiv, unde să stau câteva zile, apoi să plec mai departe.

– Trenurile nu sunt confortabile deloc, declară cu hotărâre Mirella. Sunt pline de mineri și oieri și de țărănci cu copiii în brațe și coșuri cu găini vii.

Kathryn zâmbi.

– Nici nu credeam că voi călători în lux. În orice caz, trebuie să aștept răspuns de la fratele meu, Hugh, și atunci voi ști dacă îmi continuu călătoria sau mă întorc în Anglia doar cu ce am cumpărat până acum.

Mirella o privi gânditoare.

– Dacă aștepți câteva zile poate putem aranja ceva pentru tine. O să vorbesc cu Alessandro.

– Dar nu vreau nimic aranjat, protestă Kathryn. M-am gândit să merg de una singură, fără să mai deranjez pe cineva.

– Dar și noi ne-am bucura de excursia asta, zise Mirella. Familia lui Enrico are o casă lângă Alghero și o să putem sta acolo cât dorim. Și apoi, dacă mergem cu mașina, poți să vezi și munții. Muntele Gennargentu – cum se traduce în engleză?

– Poarta de Argint, traduse Kathryn.

– Oh, zona centrală a insulei este o zonă sălbatică. Se spune că acolo încă locuiesc tâlhari care nu fac altceva decât să răpească și să jefuiască.

– Atunci, trebuie să fim atenți. Bănuiesc totuși că acești așa-numiți tâlhari sunt oieri ce trăiesc în sălbăticie.

Kathryn deja începuse să cedeze. Având în vedere că Mirella îi propusese să fie un fel de agent, ar fi fost înțelept să coopereze cu ea și să-i arate ce ar interesa pe englezi și între ce limite să cumpere.

Kathryn se simțea frustrată de întârziere, deși viața la Roscano era destul de plăcută. Nu-l mai văzuse pe Ryan, dar nu voia să recunoască faptul că absența lui o deranja. În orice caz, ar fi preferat să meargă cu trenul până la Oristano, cel puțin să vadă oferta de acolo.

Se hotărî să-i telefoneze imediat lui Hugh pentru instrucțiuni. Scrisoarea nu era destul de rapidă. Dacă Hugh hotăra că avea nevoie imediată de ea, asta era, hotărârea era luată de altcineva, nu de ea.

Dar Hugh răspunse imediat, că în următoarele trei-patru săptămâni n-avea nevoie de ea, dar adăugă un sfat cu privire la cheltuirea atentă a banilor.

– Fă economii, acolo unde este posibil.

Mirella fu încântată și imediat începu să facă planuri cu privire la o excursie de trei-patru zile în nordul insulei. Kathryn nu era prea încântată. Se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă acasă și să-i lase pe Hugh și Brenda să meargă la Sassari și Alghero. Încerca să fugă de Ryan? se întrebă în sinea ei, dar îndepărtă imediat acest gând ridicol. Fie că rămânea în Sardinia, fie că se întorcea acasă, pentru el n-avea nici o importanță.

Alessandro fu încântat să le însoțească pe fete.

– Nu este corect nici pentru Mirella, nici pentru tine să traversați singure munții, zise el. Kathryn înțelese că prin „corect” Alessandro voia să zică „în siguranță”. Oare zona muntoasă din centrul insulei era chiar atât de sălbatică încât se întâmplau lucruri ciudate acolo? Era încântată de perspectivă.

Aparent, signora Bertini n-a fost supărată că urma să fie lăsată singură; de fapt, nu rămânea singură, pentru că mai multe rude rămâneau să urmărească festivalul din Cagliari.

Kathryn se duse în magazia unde depozitase pachetele cu vase de lut, sticlărie și articole din paie pregătite pentru a fi expediate. Într-o scrisoare Hugh o sfătui să trimită acasă ceea ce cumpărase până atunci. Ryan sugerase că cea mai bună cale era pe vas până la Neapole și de acolo cu avionul la Londra.

– După aceea o să vezi dacă găsești o cale mai ieftină de expediere, îi explicase el.

După ce verifică pachetele și scrise adresa, îi dădu instrucțiuni lui Luigi, un bărbat subțirel, mic de statură, cu ochi negri și pătrunzători,

ceva între majordom și administrator în casa Bertini, sau așa credea Kathryn. Soția lui era bucătăreasa familiei Bertini, iar unul dintre fii era grădinar la vilă.

– *Si, si, signorina.* Luigi îi spuse că a înțeles perfect ce are de făcut și adăugă că el personal va duce pachetele în port și le va duce la bordul vasului.

Nemaiavând ce face toată ziua, Kathryn se hotărî să facă o plimbare în Portomarco. Dorea să mai vadă o dată vechiul Palazzo Roscano.

Cheiurile erau aproape goale, cu excepția câtorva pescari ce dormeau. Centrul era mai animat.

Trattoria Roscano ocupa parterul unei case, iar pe terasa din față erau scoase șase mese. Kathryn se strecură pe lângă o masă și aruncă o privire peste zidul jos ce străjuia o grădină năpădită de flori de toate culorile. Văzu o parte dintr-o sculptură ce părea a fi fost parte dintr-o fântână, acum acoperită de iederă.

Apăru un chelner, iar ea se așeză la masă și ceru o cafea. Când îi aduse cafeaua, îl întrebă de ce grădina era așa de neîngrijită.

– Aranjată, ar fi foarte bine pentru restaurant, sugeră ea.

Tânărul se înclină repede și mormăi ceva ce Kathryn nu înțelese. Fără îndoială, dorea să îndepărteze răul. Totuși, își zise ea în gând, puterea acestui palat, bună sau rea, era încă extraordinară și după șaizeci de ani.

Când ajunse din nou în port, activitatea era în toi, pescarii pregătindu-și uneltele pentru a ieși în larg să pescuiască noaptea. Fără să vrea, se uită în lungul cheiului, căutând cu privirea mica șalupă cochetă, dar nu văzu decât bărcile pescărești vopsite în galben cu nelipsitul ochi păzitor. Supărată pe ea, pentru că se gândise chiar și inconștient la Ryan, părăsi cheiul și se îndreptă spre vila Roscano.

Alessandro ar fi dorit să plece a doua zi dis-de-dimineață, dar Mirella insistă că nu putea să fie gata înainte de unsprezece. Kathryn n-avea nici o părere, dar neliniștea Mirellei o surprinse, deoarece de obicei fata era gata de plecare imediat ce planul era stabilit.

Signora Bertini și celelalte rude îi dădură o mulțime de sfaturi lui Alessandro cum să conducă, deoarece cele două domnișoare erau pasagere prețioase. Au urmat mesaje pentru Enrico și alte rude care ar fi fost la Montefranco, dar Kathryn înțelegând destul de puțin italiana, nu prinse toate glumele și insinuările ce zburau dintr-o parte în alta. Faptul

că Mirella roșise puțin și mormăia un „vom vedea" sau „nu fiți prea siguri", fu destul pentru Kathryn să înțeleagă că Enrico era subiectul preferat al insinuărilor.

Pe drum, au continuat discuțiile între Alessandro și fiica lui vitregă în legătură cu faptul de a merge la Oristano și să rămână peste noapte acolo sau s-o ia spre Guspini spre Sanluri.

Când au întrebat-o, Kathryn n-a știut ce să răspundă. Pe hartă, Sanluri părea un mic punct în interiorul insulei.

– Este vreun hotel sau han, acolo?

– Ah, da, și încă unul foarte bun, răspunse imediat Mirella.

– Dar în Oristano sunt hoteluri și mai bune, obiectă Alessandro.

În final, Alessandro cedă. Fără îndoială, avea multă experiență cu Mirella și știa când să cedeze. Kathryn era puțin dezamăgită, deoarece auzise că la Oristano se făceau covoare ce aveau ca modele peisaje superbe în culori verde deschis și roz. Spera să poată vizita orașul la întoarcere.

Drumul urca necontenit lăsând în urmă valea plină de vii, cu sate mici ce se întindeau până la Cagliari. Peisajul devenea mai sălbatic, cu pâlcuri de plute, castani și mesteceni argintii. Departe, vârfurile munților erau acoperite de o ceață mov.

Sanluri era un sat micuț, cu un hotel confortabil și cu un castel în apropiere.

– Nu vrei să vizitezi castelul ăsta? îi sugeră Mirella. Supusă, Kathryn se conformă, remarcând poziția avantajoasă pe care o avea pentru apărarea de invadatori.

În timpul cinei, luată în grădina hotelului, Kathryn aduse în discuție legenda castelului.

– Povestește-mi despre legenda vechiului Palazzo Roscano, îi ceru ea lui Alessandro.

Poate că nu era superstițios ca ceilalți membri ai familiei sau ca cei ce au avut ghinionul să lucreze lângă vechiul palat.

Mirella râse încet.

– Acum au apărut atâtea povești, încât nu știi dacă asculți versiunea adevărată.

– A, dar tu nu ești o adevărată Bertini sau o descendentă din Roscano, sublinie tatăl ei vitreg. Totul a început cu mulți ani în urmă, două sute sau

poate trei sute de ani. Roscano era o familie puternică, foarte bogată, foarte respectată. În Portomarco, îndeplineau funcția de judecători sau magistrați, dar unul dintre ei, Ferdinando Roscano, era vestit pentru severitatea sa față de criminali și de asta era foarte urât. Alessandro se opri, luă o gură de vin, apoi continuă. Într-o zi, așa se povestește, în fața lui a fost adus un bărbat acuzat de furt. Ca de obicei, Ferdinando l-a condamnat la moarte, dar acuzatul s-a rugat și a spus că este un sculptor talentat și că a observat că palatul Roscano n-are decât un singur turn și acela nu prea grozav. El ar putea construi un turn minunat, demn de palatul Roscano. De asemenea, ar putea face și alte lucruri și toate în schimbul libertății.

În fața ochilor Kathrynei apăru imaginea turnului cu una din figuri lipsă și cealaltă înclinată.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Ferdinando i-a promis că-l iartă, dar cu condiția ca acuzatul să construiască și o fântână în grădină. Și așa a fost construit turnul și apoi fântâna foarte frumoasă, cu bazin din marmură împodobit cu figurine. Apoi, când totul a fost gata, Ferdinando s-a răzgândit și bărbatul a fost spânzurat.

Kathryn scăpă o exclamație de groază față de o asemenea trădare.

Mirella zâmbi.

– Probabil că n-a fost cel mai rău dintre membrii familiei Roscano. Unii dintre ei au ucis familii întregi.

– Când acuzatul a auzit că va fi spânzurat după atâta muncă, l-a blestemat pe Ferdinando – și un blestem sard este foarte puternic – adăugă Alessandro cu un zâmbet. A spus că-l va urmări pe Ferdinando cât va trăi, că fântâna nu va avea niciodată apă și că oamenii, când vor privi turnul, se va înclina sau își vor atinge talismanul de coral ca să îndepărteze răul și ghinionul.

– Și de atunci fântâna a fost secată? întrebă Kathryn.

– A curs doar când bărbatul i-a arătat cât de talentat era. Nimeni n-a putut s-o facă să curgă. Și într-o zi, când Ferdinando trecea pe lângă turn, o parte din el a căzut, dar nu l-a nimerit, însă a omorât un servitor. Se mai spune că în fiecare noapte fantoma victimei venea și stătea lângă Ferdinando, până când acesta a fugit în munți, dar nici acolo nu și-a găsit liniștea, pentru că un tâlhar l-a confundat cu un dușman și l-a înjunghiat.

– Și blestemul a încetat? vru Kathryn să știe.

– Nu. A continuat generații de-a rândul. Ferdinando nu numai că nu și-a ținut promisiunea, dar a condamnat familia bărbatului să plătească materialele din care a fost construit turnul și marmura pentru fântână. Familia bărbatului a rămas fără adăpost și de aceea acesta s-a răzbunat.

– Dar acum, vechiul palat este o ruină, zise Kathryn. Încă mai este bântuit?

– Se spune că da, interveni Mirella, dar eu nu cred. Este bine pentru restaurant.

– Păi, două-trei sute de ani, roscanii au suferit destul, așa că au construit vila Roscano pe care o știi. Alessandro aprinse o țigară și părea că vrea să pună capăt povestirii, dar Kathryn dorea să afle mai multe.

– Cum s-a schimbat numele, din Roscano, în Bertini? întrebă ea.

– Prin căsătorie. Ultimii fii au fost uciși sau au murit fără să aibă copii. Atunci, ultima fiică Roscano s-a măritat cu un Bertini și ea este signora Leonora, *la nonna,* pe care o cunoști, deoarece este mama mea.

– Dar nu este nici o cale de a ridica blestemul? Nu poate continua la nesfârșit.

Alessandro și Mirella începură să râdă.

– În Sardinia, un blestem poate ține și o mie de ani, îi explică el Kathrynei.

– Sper că nu spre binele familiei tale, îi răspunse ea.

Afară se lăsase întunericul, liniștea nopții fiind tulburată de țârâitul greierilor, orăcăitul broaștelor și freamătul copacilor din grădină.

Într-o astfel de atmosferă poveștile deveneau credibile, aveai impresia că vezi fantome plutind în întuneric, fantomele nobililor sau bandiților sau ale țăranilor ce doreau răzbunare.

A doua zi, Mirella a trecut la volan, iar Alessandro bodogănea ori de câte ori Mirella mergea prea repede, lua o curbă cu viteză sau mergea pe mijlocul șoselei; drumul urca necontenit prin păduri, câteodată apăreau spărturi prin care se puteau vedea munții.

– Până diseară ajungem la Laconi, o asigură Mirella. Acolo vei găsi șaluri superbe și carpete.

Având în vedere că scopul acestei excursii era să ajungă la târgul de la Sassari, Kathryn nu era prea convinsă că va putea cheltui pe drum, pentru cumpărături.

Laconi era un sătuc mai mare, dar avea gară, un hotel și trenul tocmai sosise. Din mica gară tocmai ieșiră trei călugărițe și doi bătrâni cu bărbi albe și cu binecunoscutele bonete negre.

– Uite, Kathryn, zise repede Mirella. Sunt ciobani, bărbații aceia și sunt originari din zona montană Gennargentu. Costumele pe care le poartă sunt tradiționale, dar sunt din ce în ce mai puțini cei ce poartă aceste costume.

– Ah, sunt din ce în ce mai puține costume originale, zise Alessandro cu regret.

Atenția Kathrynei era îndreptată spre acei bărbați înalți îmbrăcați în bluzele lor albe cu mâneci largi, pantaloni largi și cu ceea ce semăna cu o fustiță neagră sau fustanelă ce le înconjura mijlocul.

– Iarna poartă cojoace, adăugă Alessandro, deoarece este foarte frig la munte.

– Da, dar unul cu un nume foarte frumos, răspunse Kathryn. Muntele Porți de Argint.

Îi lăsă pe Alessandro și Mirella să se ocupe de rezervarea camerelor și se duse să viziteze biserica. Când ieși din biserică, văzu o căsuță unde pe un gard erau expuse mai multe carpete. Era sigură că atunci când intrase în biserică pe gard nu era nici o carpetă. Bănui că vestea sosirii unui străin dornic să cumpere carpete se răspândise cu repeziciune.

În prag apăru o femeie în vârstă cu chipul plin de riduri, care-i făcu semn cu mâna Kathrynei, care pipăia o carpetă pentru a vedea dacă este de calitate. Prețul avea să se stabilească după o aprigă tocmeală, dar Kathryn deja se obișnuise cu acest obicei. Alesese una în nuanțe de maro cu galben-portocaliu, ce putea fi folosită drept o cuvertură de pat, covor sau carpetă de perete.

Sosi la hotel cu pachetul sub braț și intră în holul întunecos și răcoros. Se îndreptă spre recepție. Tânăra vorbea la telefon, dar nefiind cabină, convorbirea era ușor de auzit de cei din hol. Mirella vorbea în italiană, iar ea nu dorea să asculte, dar fără să vrea auzi un cuvânt sau două. Mirella voia să afle dacă cineva plecase. Era clar că nu se auzea foarte bine deoarece repetase întrebarea de mai multe ori:

– Sunteți sigur că a plecat?

Kathryn se îndreptă spre scări. Își aminti că și cu o seară înainte, în Saschiri, Mirella spusese că trebuia să dea urgent un telefon. Probabil că

voia să știe unde era Enrico. Nu era sigură dacă Mirella urma să-l întâlnească pe Enrico și restul familiei în Sassari sau dacă vor merge la vila familiei situată pe malul mării.

După masă, Alessandro era bine dispus și începu să le spună o mulțime de glume și să povestească despre călătoriile lui din America de Sud și din alte părți ale lumii. Kathryn era cucerită și asculta cu plăcere, dar Mirella părea preocupată.

Când chelnerul a adus cafeaua, Mirella îl întrebă:

– Telefonul?

Acesta clătină din cap, iar Mirella păru foarte dezamăgită.

Abia a doua zi, spre amiază, Kathryn înțelese frustrarea și nerăbdarea Mirelei. Alessandro declară cu voce tare că dacă nu vor porni imediat, el și Kathryn vor pleca și o vor lăsa acolo.

Mirella râse.

– N-are importanță, zise ea. Găsesc eu o mașină.

– Călare pe un măgar, ar fi mult mai potrivit, explodă tatăl ei vitreg. Ia spune, ce mai așteptăm? Dacă nu plecăm mai repede, ne va prinde noaptea în munți.

Mirella găsea tot felul de pretexte puerile.

Când adevărata cauză a întârzierii deveni clară, Kathryn fu uimită și dezamăgită în același timp. Obosită să tot stea în mașină așteptând ca Mirella să se hotărască, coborî și începu să se plimbe pe lângă hotel, când o mașină opri în fața hotelului. Nu se putea să fie Ryan. Erau o grămadă de mașini ca a lui pe insulă. Dar când șoferul coborî, nu mai fu nici urmă de îndoială.

Așadar, Mirella îl așteptase pe el. Kathryn nu se îndoi nici o clipă că sosirea lui aici era accidentală.

– Este clar că nu-ți amintești de mine, zise el, cu o mică plecăciune ironică.

Realiză că-l privea plină de uimire.

– Am impresia vagă că ne-am mai întâlnit undeva, răspunse ea cu răceală.

Indiferent cât de încântată o fi fost Mirella, Kathryn nu dorea să fie prea politicoasă. Fusese încântată de această excursie împreună cu Mirella și Alessandro, deoarece nu se gândea decât la afaceri și la ceea ce

vedea. Timp de două zile reușise să uite sentimentul tulburător pe care-l simțea în prezența lui Ryan. Acum, el părea hotărât să li se alăture.

Când Alessandro și Mirella apărură, reacțiile lor fură acelea pe care le presimțise Kathryn.

– Sunt surprins să te văd cu treburi în acest orășel, declară iritat Alessandro. Dar, din nefericire, noi plecăm imediat și nu putem să-ți mai ținem companie.

Kathryn se gândi că Ryan ar trebui să fie destul de nesimțit, dacă n-ar fi observat sarcasmul lui Alessandro.

Mirella îi zâmbi lui Ryan.

– O surpriză, desigur, dar una foarte plăcută, murmură ea.

Surpriză pe naiba! Dar, desigur, Mirella n-ar fi recunoscut nimic.

– Facem călătoria asta pentru Kathryn, continuă Mirella. Altfel n-ar fi cunoscut insula noastră frumoasă și s-ar fi dus acasă cu părerea că aici nu există decât mine de cărbuni.

– Altfel îmi imginez o mină de cărbuni, declară Kathryn.

– Hai, nu mai trebuie să pierdem timpul, interveni Alessandro cu nerăbdare.

Se îndreptă spre mașina Mirellei și Kathryn îl urmă.

– *Ciao!* îi strigă ea lui Ryan în timp ce se îndrepta spre mașină.

După cinci minute de așteptat în mașină, Alessandro se enervă.

– Fata aia vine sau nu?

Drept răspuns, mașina lui Ryan trecu pe lângă ei claxonând, iar Mirella le făcu semn cu mâna de lângă el.

Așadar, ăsta era aranjamentul Mirellei. Două mașini, cu perechile respective, Mirella escortată de minerul englez în ciuda dezaprobării evidente a tatălui ei vitreg.

Ei bine, îmi convine, își zise Kathryn în sinea ei. Mirella nu va accepta un schimb de parteneri în timpul excursiei, mai ales când depusese atâta efort să-l aducă pe Ryan acolo.

Drumul urca spre vârf și adesea Kathryn a văzut calea ferată ce se răsucea în jurul muntelui deasupra sau mai jos de șosea, uneori pe marginea prăpastiei.

Alessandro opri pentru prânz în Aritza, dar acolo nu dădură peste Mirella și Ryan.

– Dacă nu sunt aici, vom da peste ei în Tonara, zise el. Sunt foarte supărat că a venit cu noi, adăugă el. Ar fi trebuit să-l conving pe Enrico să vină cu noi.

Kathryn tăcu. După părerea ei, chiar dacă ar fi venit Enrico, la sosirea lui Ryan ar fi fost obligat să meargă cu Alessandro, dacă așa ar fi vrut Mirella.

– Ne vom întâlni cu Enrico? îl întrebă ea. Probabil la Sassari?

– Sper că da, mormăi Alessandro. Ar trebui ca tinerelul ăsta să se trezească, altfel o va pierde pe Mirella. Râse încântat. Ah, mi-ar plăcea să-l văd că i-o suflă de sub nas englezului. Se întoarse repede spre Kathryn. Înțelegi, signorina, n-am nimic cu conaționalii tăi, dar n-ar fi potrivit pentru Mirella.

– Poate că el n-o ia în serios, încercă ea. Nu putea să-i spună că asta aflase de la Ryan. Poate că peste puțin timp Mirella nu va mai fi atrasă de el.

– Aș vrea eu, recunoscu Alessandro plin de speranță. Dar cum pot să stau și să mă uit cum îi frânge inima?

După masă și o scurtă odihnă, Kathryn și Alessandro se îndreptară spre mașină, dar în afară de carpetă, celelalte lucruri dispăruseră.

– Sper să nu le fi furat bandiții, remarcă Alessandro cu îndoială în glas. Cine crezi că a făcut asta?

Se grăbi să intre în hotel să ceară niște explicații, dar acolo se întâlni cu Ryan și Mirella.

– Nu trebuie să-ți faci griji, îl asigură ea pe tatăl ei vitreg. Ryan a sugerat să rămânem aici peste noapte. Am putea să mai stăm două sau trei zile și să facem niște excursii pe munte.

– După aceea ne putem îndrepta spre Tonaro, propuse el. Asta dacă nu aveți nici o obiecție.

Alessandro ridică din umerii lui largi.

– Dacă aș avea obiecții, ar trebui să nu țin seamă de ele, deoarece frumoasa mea fiică a hotărât altfel.

Mirella îl luă pe Alessandro de umeri cu multă dragoste.

– Trebuie să-i arătăm lui Kathryn tot ce se poate din această zonă. Ea este oaspetele nostru.

Alessandro o privi plin de mândrie. Mirella știa toate metodele de îmblânzire a tatălui ei vitreg.

Dar în problema cu oaspetele de onoare, Kathryn avea îndoieli. Așa că hotărî, că principalul ei motiv era căutarea de artă populară și încercă să părăsească hotelul cât mai discret.

Ca de obicei, vizită biserica, apoi câteva străzi înguste din apropiere.

Se opri să privească de aproape o colecție de mici bijuterii, mici piese de bronz sau ornamente strălucitoare pe care femeile le atârnau de rozariile lor.

– Nu cumpăra de aici! șopti cineva lângă urechea ei. Pot să-ți arăt un loc mai bun.

Ryan, desigur. Cine altcineva? Refuză să se întoarcă spre el și continuă să privească piesele aranjate pe tarabă. Dar nu putea să rămână nemișcată la nesfârșit, doar el s-o hotărî să plece.

– Având în vedere că-mi sufli în ceafă, presupun că trebuie să accept sfatul tău, zise ea până la urmă și se îndepărtă de tarabă spre dezamăgirea vânzătorului, care se pregătise să înceapă tocmeala.

– Ce se întâmplă cu tine, Kathryn? o întrebă el, în timp ce pășea pe lângă ea. Ce ți-am făcut?

– Nimic, desigur. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care să nu vii cu noi.

– Dacă aș fi știut că vrei să vizitezi această parte din interiorul insulei, aș fi aranjat un itinerar mai bun.

– N-am nimic împotriva traseului ales. Alessandro și Mirella știu drumurile foarte bine.

– Ai dreptate. Recunosc, sunt străin...

– Eu doream să fac această excursie cu trenul, dar Mirella a insistat să mergem cu mașina.

Ryan râse.

– Sper că nu te gândeai la un compartiment de lux pentru tine.

– Nu, am fost avertizată că urma să împart compartimentul cu țărani și pui de găină, călugărițe și ciobani, o grămadă de bagaje și o atmosferă încinsă.

Ajunseseră la o altă tarabă pe care erau expuse mici brelocuri și ornamente de bronz.

– O să cumpăr un breloc ieftin, îi răspunse Kathryn. Vreau să-mi salvez banii pentru cumpărături în Sassari.

– Bună idee. Alege ce vrei și o să mă tocmesc eu cu negustorul.

– N-ai încredere în abilitatea mea de a mă tocmi?

– Nu prea, mai ales într-o limbă pe care n-o cunoști.

Kathryn oftă, dar curios, nu mai era atât de încordată. Și pentru moment era mai bine să fie relaxată.

Ryan se tocmi cu atâta succes pentru două broșe, încât plăti doar un sfert din prețul pe care se pregătise să-l plătească.

– Mulțumesc, îi zise ea în timp ce se îndepărtau. Nu sunt sigură că n-ai jefuit-o pe femeia aia.

– Imposibil. Se va duce diseară acasă și va povesti mulțumită cum a jumulit un englez.

Au stat la masă pe terasa unei mici cafenele.

– Ești foarte gânditoare, comentă el după o lungă tăcere.

– Și asta te supără? îl întrebă ea.

– Nu.

Urmă o altă tăcere.

– Alessandro mi-a spus legenda vechiului palat Roscano, zise ea într-un târziu.

Ryan zâmbi.

– Mă întreb care dintre versiuni. Sunt mai multe și fiecare membru al familiei povestește altă versiune.

– Atunci ,trebuie să știi ce versiune mi s-a povestit.

– Nu prea sunt apropiat de Alessandro, după cum ți-ai dat seama, deși nu prea merit criticile lui.

– Ești sigur? Ochii ei verzi-cenușii îl priviră cu neîncredere.

Ryan ridică din umeri.

– Alessandro nu trebuie să se teamă de mine.

– Atunci, de ce nu-i spui asta?

– De ce nu-i spui tu? o provocă el.

– Crezi că-mi va da crezare, când a văzut cât efort ai depus ca s-o urmezi pe Mirella în excursia asta?

– De unde știi că pe Mirella am urmărit-o? Se putea să fii tu cea urmărită.

Kathryn râse atât de tare la aceste vorbe, încât chelnerul privi în direcția ei și zâmbi ca și cum ar fi gustat această glumă.

– Ai fi un clarvăzător remarcabil! se strâmbă ea. Mirella și Alessandro s-au certat mult pe drum în legătură cu itinerariul de urmat. Recunosc că în final Mirella a avut câștig de cauză.

Ryan chicoti.

– Normal.

– Așa că, doar datorită telefoanelor Mirellei ai putut să știi drumul, altfel te-ai fi împotmolit la Oristano.

– Păi, s-ar fi putut să urmați un itinerar mai bun, dar asta este o altă poveste. Acum suntem aici și trebuie să ne descurcăm.

– Nu m-am plâns.

– Mă bucur. Anunță-mă când ești supărată.

– Și ce-o să faci? îl întrebă ea.

– O voi lua la fugă, dacă va fi posibil în direcție opusă.

– Dar când Mirella te va solicita, vei veni în goană, îl acuză ea.

El o privi lung pentru câteva secunde.

– Așadar, asta era! Cumva am sesizat o urmă de gelozie?

– Deloc. De ce aș fi geloasă?

– Doar tu știi motivul.

Era gata să-i spună că Alessandro ar privi cu bucurie cum Enrico l-ar strânge de gât, dar își aminti la timp că în felul ăsta l-ar pune în gardă pe Ryan. Oricât de neadevărate ar fi fost sentimentele lui pentru Mirella, ar juca rolul admiratorului pasionat și în final Mirella s-ar fi îndrăgostit de o umbră.

Totuși, ce dovadă avea Kathryn că atitudinea reținută a lui Ryan nu era decât o perdea de fum? Conștient de faptul că era considerat de Bertini doar un străin și de aceea inacceptabil, ar fi putut să-și construiască o adevărată strategie. Dorea să nu dea impresia unui vânător de zestre și deci trebuia să fie foarte atent.

Nu voia să admită câtuși de puțin că era geloasă, totuși doar gândul că el și Mirella vor călători împreună, în timp ce ea va merge cu Alesssandro restul drumului, îi crea o stare de neplăcere.

Pentru a doua zi Mirella, aranjase un picnic la munte. Drumul până la munte s-a făcut în mașina Mirellei, cu Alessandro pe post de șofer.

Ryan a ales un loc convenabil unde să-și ia prânzul. O coastă de deal acoperită cu iarbă și care cobora până la râu; un pâlc de copaci asigura umbra și o stâncă de granit, netedă și rotunjită de vreme, era folosită de Alessandro ca un spătar de scaun.

După ce au servit potârniche rece cu garnitură de mazăre și anghinare, brânză picantă și câteva pahare cu vin, urmat de Villacidro, lichior verde sardinian, Kathryn și-ar fi dorit să rămână lângă Alessandro să se odihnească. Dar după o jumătate de oră, Mirella a început să se foiască și a sugerat o plimbare spre vârf.

– Nu, nu, sunt prea bătrân ca să mă cațăr, protestă Alessandro. Dacă voi ceilalți doriți să vă transformați în capre, mergeți, dar aveți grijă să nu vă rătăciți.

– Eu rămân cu Alessandro, declară liniștită Kathryn.

– Ah, nu fi leneșă! protestă Ryan și, prinzând-o de cot, o trase în picioare.

– Sigur că trebuie să vii cu noi, adăugă pe neașteptate Mirella. Kathryn era convinsă că fata nu-și dorea decât compania lui Ryan. Ce era în capul italiencei? Kathryn să fie doamnă de companie?

Ryan mergea în frunte, căutând drumul cel mai ușor și ajutând fetele la nevoie. De câteva ori Kathryn se opri să admire priveliștea superbă. Vârfurile ascuțite ale munților Silver Gate se profilau clar pe cerul albastru, iar pădurile bogate păreau umbre întunecate în lumina strălucitoare. Pe platou, trei ciobani frigeau o jumătate de oaie la proțap. La început, Ryan vorbi cu ei, apoi le prezentă pe însoțitoarele lui.

Kathryn nu le înțelegea dialectul, dar chiar și Mirella făcu ochii mari auzind accentul straniu.

– Ne invită să stăm și să mâncăm cu ei, le explică Ryan.

– Dar abia am mâncat, obiectă Mirella, privind cu uimire bucata de carne.

– Se vor simți ofensați dacă nu mâncăm cu ei, spuse Ryan. Doar o îmbucătură și vor fi încântați.

Unul dintre ciobani, mai tânăr decât ceilalți, folosindu-se de un cuțit lung, tăie carnea în porții. Mirella și Kathryn acceptară bucățile cu un zâmbet și găsiră că friptura era mai bună decât își închipuiseră.

Ceilalți își tăiară niște bucăți imense și începură să mănânce. Tânărul, într-o cămașă cu mâneci lungi, albă ca zăpada și pantaloni largi cu fustiță neagră peste ei, se duse să aducă o sticlă de vin învelită în piele.

Vinul era mult mai tare decât ceea ce băuse Kathryn până atunci, așa că refuză al doilea pahar.

Tânărul cioban arătă de mai multe ori spre ea și făcu niște comentarii pe care nu le înțelese.

– Spune că părul tău este foarte frumos, îi traduse Ryan. Toate fetele pe care le cunoaște el, au părul negru.

Kathryn îi zâmbi drept mulțumire pentru compliment, și-și dădu părul pe spate.

Când plecară, lăsându-i pe ciobani să-și ia masa în tihnă, Kathryn rămase în urmă să examineze niște flori galbene ce creșteau după o buturugă. Lasă-i pe cei doi să aibă câteva minute pentru ei. Era conștientă că era în plus.

După un timp porni și ea, dar nu văzu nici pe Ryan și nici pe Mirella. Se cățără pe niște stânci, de unde putea să vadă o mai mare parte a dealului. Pe una din pante păștea o turmă mare de oi, dar nu văzu nici un cioban.

Se hotărî să strige după Ryan, dar apoi strigă după Mirella. Nici un răspuns. Ei bine, dacă vor să fie doar ei doi, atunci n-aveau decât să stea singuri. Kathryn se hotărî să se întoarcă la Alessandro.

Dar nu mai recunoștea drumul. Pe aici venise? Avusese încredere în Ryan când urcaseră și n-a fost atentă la drum. Era sigură de un lucru, că drumul înapoi trebuia să coboare, nu să urce. Se opri nehotărâtă. Dacă se rătăcise?

Deși știa că nu era corect, începu să se supere pe Ryan pentru că nu venea după ea. Se părea că în compania Mirellei uita de toate.

Se îndreptă spre niște tufișuri pe care avu impresia că le-a recunoscut, dar după ele apăru brusc tânărul cioban.

Începu să-i fie teamă. Își aminti vorbele Mirellei despre bandiții care trăiau în munți și câteodată făceau raiduri în sate sau răpeau călătorii neatenți.

Încercă să se țină tare și într-o italiană clară, îl rugă să-i arate drumul. Îi spuse de mașină și despre Ryan, care era cu ele.

Tânărul îi zâmbi înțelegător.

– *Si, signorina.*

Se părea că nu dorea s-o ajute să ajungă la prietenii ei. O prinse cu hotărâre de cot, dar cu blândețe, o conduse pe cărare până când ajunseră într-o poiană. Nu departe zări un drum, dar nici urmă de mașină sau de Alessandro.

– Nu este aici, îi spuse ghidului ei. Nu, nu aici.

El continuă să zâmbească și o conduse în altă direcție, care era convinsă că era greșită. Încercă să se opună, iar teama deveni și mai

puternică. Se gândi să-i ofere banii pe care-i avea în geantă, dar nu știa dacă n-ar fi un gest ofensator. În timp ce stătea pe loc, el scoase un cuțit mare și ea se sperie cumplit. El mormăi ceva ce ea nu înțelese și-i prinse între degete o șuviță de păr. Înainte de a putea protesta, el tăie șuvița de păr și începu s-o răsucească între degete.

Kathryn nu mai ezită. Citise destule povești în care se spunea că răpitorii tăiau o șuviță de păr și o trimiteau împreună cu cererea de răscumpărare. O luă la goană, dar era convinsă că tânărul ar fi putut lesne s-o ajungă.

Apoi, îl văzu pe Ryan. Cu un strigăt de bucurie fugi spre el și aproape că i se aruncă în brațe.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Mă întrebam unde ai dispărut.

– M-am... m-am rătăcit, mormăi ea și se lipi de el. Și apoi... el... a apărut ciobanul și...

– Ei bine, acum ești în siguranță, o consolă Ryan.

Apoi spre uimirea ei, ca și cum frica ar fi făcut-o să se comporte diferit, el o sărută. Prea surprinsă, se lăsă îmbrățișată, fără să bage în seamă spectatorii și fără să facă nici o mișcare ca să se elibereze. Apoi vocea Mirellei veni ca un șoc.

– Ah, Katrina, te-am găsit!

Kathryn se desprinse brusc de Ryan, aproape pierzându-și echilibrul. Dar chipul Mirellei nu exprima decât ușurare că și-a găsit tovarășa pierdută. Doar în ochi i se putea citi mânia.

Tânărul cioban rămase un spectator interesat de comportamentul străinilor. Când Ryan se apropie de el, își strânse cuțitul și se părea că-și cerea scuze pentru că tăiase o șuviță din părul Kathrynei. Ryan vorbi cu el, apoi îl bătu pe spate și se despărțiră zâmbind.

Tânărul se îndreptă spre Kathryn îi întinse mâna și-i făcu o plecăciune. După o clipă de ezitare, ea îi întinse mâna și simți buzele atingându-i mâna, în timp ce murmura ceva ce suna a scuză.

– Îmi pare rău.

Apoi, se îndepărtă cu pași ușori și dispăru după niște stânci.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mirella cu o răceală ce o înfioră pe Kathryn.

Ryan râdea.

– A crezut că o s-o răpească! Tot ceea ce dorea era o șuviță de păr, ca s-o arate prietenilor lui.

– Nu m-aș fi speriat, dacă aș fi fost însoțită, se apără Kathryn.

– Păi să-ți fie de învățătură – să nu te plimbi singură pe munte, o mustră Ryan. Nici nu știu de ce ai rămas în urmă. Oricum, ar trebui să-i fii recunoscătoare tânărului cioban. El te-a adus înapoi.

În timp ce coborau, Kathryn se simți ca o prizonieră prinsă între Ryan care mergea înainte și Mirella care venea în spatele ei.

Totuși, mai degrabă era prizoniera propriilor gânduri. Fusese de neiertat că se aruncase în brațele lui Ryan, iar apoi când o sărutase, ar fi trebuit să se desprindă de el mai repede nu să zacă în brațele lui.

Nu-i păsa de tânărul ce fusese martor la scenă, ci de Mirella care apăruse tocmai în acel moment.

Cum ar putea să-l convingă că doar panica o împinsese în brațele lui? De asemenea, cum putea s-o convingă pe Mirella că nu era rivala ei, în ceea ce-l privea pe Ryan? Dar mai întâi trebuia să se convingă pe ea însăși de aceste două lucruri. Deși nu voia să recunoască, îi plăcuse gestul lui Ryan, îl găsise excitant. Și nici nu putea nega că Mirella n-avea motiv să fie geloasă.

Cel mai rezonabil lucru ar fi ca Ryan să nu se îndrăgostească nici de ea, nici de Mirella și atunci nu s-ar mai simți vinovată. Totuși, era supărată că i-a dat impresia lui Ryan că ar putea răspunde sentimentelor lui. Și de acest gând nu putea să scape.

Capitolul 6

A doua zi, Kathryn a fost mulțumită că au pornit mai departe, dar și mai mulțumită că din nou călătorea cu Alessandro.

După ce au oprit la Tonara și apoi lângă un sat numit Fonni, ca să privească un ciudat *nuraghi,* au ajuns la Nuoro, un oraș mai mare și capitala provinciei.

Kathryn auzise destule despre *nuraghi* ridicate peste tot în insulă, turnuri rotunde cu temelia conică din pietre imense puse una peste alta fără a fi cimentate între ele.

– Există tot felul de opinii despre scopul sau originile lor, îi explică Ryan. Odată, s-a crezut că erau locuințe sau morminte ale unor giganți, mai degrabă turnuri de observație în timpurile atâtor invazii ale insulei. O teorie mai modernă le consideră fortărețe construite de invadatori și folosite pentru supravegherea locuitorilor. De obicei erau ridicate pe terenuri mai înalte.

Kathryn observă că atât în Tonara, unde au oprit pentru prânz și apoi în Fonni, la fel ca în Nuoro, locuitorii erau îmbrăcați în costumele tradiționale pe care le purtau cu naturalețe pe stradă, fără pic de afectare. Vestele de catifea ale bărbaților erau purtate și jerpelite; fustele femeilor în două culori, roșu și negru sau maro cu verde erau de toată ziua, la fel ca bluzele albe cu mâneci lungi și jachetele scurte din brocart cu broderii.

A doua zi, Kathryn a vizitat Muzeul Etnografic al Costumelor, o clădire destinată pentru expunerea costumelor și a artei populare din Sardinia. Poziția ei era impresionantă, deoarece era situată la marginea

dealului San Onofrio, de unde porneau pe o pantă abruptă viile. Dincolo de vale, privirile erau atrase de vârfurile munților învăluiți în ceață.

Își notă câteva exponate în ideea că le-ar putea găsi la Târgul de la Sassari. Apoi se întoarse să viziteze piațetele Plebiscito și San Giovanni. Constituiau vechile cartiere ale orașului și străzile erau pline de magazine mici, puțin luminate, așa că de vreo două ori a trebuit să se ducă la ușă ca să vadă ce voia să cumpere. Într-o băcănie se înghesuiau vreo șase femei îmbrăcate în negru, cu basmale colorate, așteptând să fie servite, iar singurul lucru strălucitor era acul cântarului. Ici și colo erau tarabe cu portocale, struguri, roșii și smochine supravegheate îndeaproape de femei.

Kathryn era impresionată de aerul pur și de lumina strălucitoare de munte care făcea ca acoperișurile clădirilor să se proiecteze clar pe cerul de un albastru turcoaz. Cele mai multe clădiri aveau culoarea nisipului și chiar la umbră reflectau o nuanță de caisă.

Hugh, cu ochii lui de pictor, ar fi apreciat acest oraș cu străluciri de aur, cu acoperișurile lui roșii, și vederea permanentă a vârfurilor muntelui Gennargento la sud și Ortobene la nord-est, a locuitorilor în straie colorate preocupați de treburile lor zilnice. Și la fel Jeffrey, deoarece era un peisagist mai bun ca fratele ei.

Cu o tresărire, realiză că de mult timp nu se mai gândise la Jeffrey. De ce și-l amintise tocmai acum? Subconștientul o îndemnase la asta, din cauza lui Ryan? Jeffrey era un tip total previzibil; nu ambiguu sau derutant ca Ryan.

Merse pe Corso Garibaldi pe lângă primăria orașului și intră în Piazza Crispi. La o masă, în fața unei cafenele, stăteau Ryan și Mirella. Era prea târziu ca să-i evite, iar ei o invitară la masa lor.

Mirella fusese la cumpărături și-și luase un material imprimat cu desene roșii, verzi și aurii.

– Îți place? o întrebă pe Kathryn.

– Foarte mult.

– Atunci, trebuie să-ți cumperi ceva asemănător – desigur nu chiar culorile astea – și să-ți faci o rochie, care să te ajute să-ți vinzi șalurile și vasele, când o să ajungi acasă.

Vocea Mirellei era destul de calmă, dar Kathryn remarcă privirea fetei, care-i spunea clar că vizita ei era doar temporară.

– Poate că o să cumpăr ceva în Sassari, îi replică ea, evitând să se angajeze direct.

Se întoarse la hotel împreună cu Ryan și Mirella și luară masa împreună cu Alessandro. După o scurtă siestă, Ryan sugeră să urce toți patru pe muntele Ortobene:

– Drumul este bun, remarcă el. Nu este departe, doar vreo zece kilometri.

Kathryn tăcu, așteptând ca ceilalți să hotărască.

– Am fost acolo acum câțiva ani și am admirat priveliștea, murmură Alessandro somnoros. Și sunt prea bătrân ca să mă cațăr pe munte.

– Nu neapărat să te cațeri, îi explică Ryan. Tu ce zici Kathryn?

– Am de făcut câteva însemnări. Voi rămâne să-i țin companie lui Alessandro.

– Nu este necesar, interveni Mirella. Trebuie să vii cu noi. Vom merge cu mașina mea și voi conduce eu, deoarece Ryan nu crede că sunt în stare să conduc pe serpentine.

– N-am spus așa ceva, protestă el.

– Nu. Dar am citit pe fața ta că nu-ți place cum conduc.

Kathryn cedă. Dacă dădea înapoi, ar fi părut că nici ea n-avea încredere în Mirella, ceea ce nu era adevărat, decât atunci când conducea cu viteză. Putea ghici de ce Mirella avea nevoie de ea ca să-i însoțească. Alessandro ar fi fost și mai încântat dacă ar fi plecat toți trei.

Kathryn urcă în cameră, își schimbă rochia și-și refăcu machiajul, pierzând mai mult timp ca de obicei în așa fel încât, dacă Mirella și Ryan voiau să meargă singuri, s-o poată face. De aceea, fu surprinsă să-l vadă doar pe Ryan așezat în spatele volanului și nici urmă de Mirella.

– Pe toți sfinții, am crezut că nu mai vii, exclamă Ryan mânios.

Îi deschise portiera să se urce lângă el.

– Unde este Mirella? întrebă ea. Am crezut că vrea să conducă.

– S-a răzgândit, se răsti el. Ah, urcă o dată pentru numele lui Dumnezeu sau mă răzgândesc și eu.

– De unde știi că nu mă răzgândesc eu? îl întrebă ea indignată.

Dădu un pumn în volan.

– Perfect. De ce ți-e frică? Că o să fii răpită de un cioban nevinovat? Asta a fost vina ta. N-ar fi trebuit să părăsești cărarea. O privi cum stătea cu

mâna pe portieră. Sau crezi că am planuri cu tine? Ar fi fost posibil cu mult timp în urmă, când bărbații puteau răpi o fată și o duceau în peștera lor.

– Sau în cortul lor din deșert, adăugă ea. Poate că ai citit ceva romane demodate.

Se trânti pe scaun și închise portiera cu putere.

– Încet, soră, te rog, se rugă el. Mașina mea este foarte sensibilă. Portiera aia are obiceiul să sară din încheieturi dacă o trântești prea tare.

Deja conducea mașina spre ieșirea din oraș.

– Ne vom opri la biserica Silitude, care este puțin mai încolo. Are o ușă foarte interesantă și poate că vreo câteva minute în biserică îți vor calma spiritul neliniștit.

Ea îi zâmbi.

– Și te vor calma și pe tine?

O privi, iar în ochii lui era o sclipire pe care o găsi încurajatoare și neliniștitoare în același timp. Încurajator pentru că între ei se stabilise o scurtă armonie, dar era neliniștită pentru că ar putea vedea în privirea ei mai mult decât prietenie.

Biserica era mică și mirosea a tămâie și lemn vechi.

– Grazia Deledda, cea mai cunoscută romancieră a Sardiniei, este înmormântată aici, îi spuse încet Ryan, în timp ce mergeau de-a lungul naosului. Buchete cu flori de câmp și de lavandă erau puse în vaze înalte pe mormântul unde se odihnea această femeie.

– A scris mult despre Sardinia? întrebă Kathryn.

– Destul de puțin, îi răspunse Ryan. A locuit mulți ani la Roma și a scris despre acea zonă, dar sunt câteva romane a căror acțiune se petrece în această zonă, în jurul orașului Nuoro și conțin descrieri superbe ale locurilor.

Când au ieșit din biserică, Kathryn a studiat ușile cu siluetele sfinților și îngerilor sculptate în relief, care înconjurau o ușă mai mică ce conținea un portret al Fecioarei cu pruncul Isus în brațe pe un fundal de copaci și dealuri.

În mașină, Kathryn s-a simțit mult mai liniștită. Ideea lui Ryan a fost bună și spera că și el profitase de atmosfera liniștită din biserică.

În ciuda neliniștii care o cuprinsese la început, Kathryn a savurat după-amiaza. Aproape de vârful muntelui Ortobene era un parc natural superb și împreună cu Ryan s-a așezat la umbra unui pâlc de peri țepoși.

Au discutat despre cărți și muzică și el i-a povestit despre unele descoperiri interesante pe care le făcuse în timpul prospecțiunilor lui.

– De obicei din întâmplare, deoarece atunci căutam cu totul altceva.

Lui Kathryn i-a părut rău că imediat ce a ajuns la hotel la Nuoro, atmosfera de pace a fost tulburată brusc.

În timp ce se îndrepta spre camera ei să se schimbe pentru cină, s-a întâlnit cu Mirella, care era furioasă foc.

– Ai fost toată după-amiaza cu Ryan? o întrebă ea.

– Da. Dar știai de asta.

– Nu, nu știam. V-am așteptat în mașină. După un timp am aflat că ați plecat de ceva timp.

Kathryn privi mirată. Erau în mijlocul coridorului și cameristele și clienții hotelului ascultau cu interes plângerile fetei.

– Hai să intrăm în cameră, sugeră Kathryn.

Mirella se supuse, dar imediat ce ușa se închise izbucni.

– Ah, ai sperat să mă calmezi. M-ai fentat în după-amiaza asta.

– Dar tu ai insistat, Mirella, să vin cu voi. Eu nu doream, dar...

– Aa, nu! Disprețul o desfigură pe Mirella. Nu voiai să-ți petreci timpul cu Ryan, dar când s-a ivit ocazia, ai zburat ca o săgeată.

Câteva clipe, Kathryn rămase tăcută.

– Îmi pare rău Mirella, dar am înțeles că i-ai spus lui Ryan că te-ai răzgândit.

– Ba, deloc! I-am spus clar, că mergeam cu mașina mea, doar m-ai auzit. Și totuși a mers cu mașina lui, și cred că tu i-ai sugerat asta.

– Nu! declară Kathryn repede. Indiferent ce discuție ai avut cu Ryan, nu este vina mea. Ar trebui să discuți cu el.

Mirella râse.

– Nu este nevoie. Pot să ghicesc adevărul și singură. Tu ai dorit să rămâi singură cu Ryan. La început, ai un prieten în Anglia. Acum vrei să mi-l furi pe Ryan.

– Ți-am mai spus că Ryan nu este genul de bărbat pe care o fată să-l poată fura de la alta. Este prea independent pentru așa ceva. Foarte bine, Mirella, voi avea grijă să nu mă mai apropii de Ryan cât voi mai sta în Sardinia. Dar să nu mai ai pretenția să te însoțesc, de ochii lui Alessandro și apoi să-mi spui să rămân acasă. Doar pentru că am vrut să vă las singuri pe munte, m-am rătăcit...

Mirella aproape că izbucni în râs.

– Așa că ai pretins că te-ai aflat în pericol! Dădu ochii peste cap. Ciobanul care era gata-gata să te omoare, așa că atunci când l-ai văzut pe Ryan i-ai căzut în brațe.

– Foarte bine, se răsti Kathryn. A fost o prostie.

Era gata să-i spună mai multe, dar își aminti la timp că încă era musafira ei și a tatălui ei vitreg.

Cină doar cu Alessandro, iar el era foarte amuzat de pățania din acea după-amiază a fiicei lui vitrege.

– Mirella a fost foarte nervoasă, îi povesti el Kathrynei.

– Englezul a plecat fără ea și când mi-am închipuit că ai plecat cu el, am fost foarte încântat. I-am spus că este clar că el preferă o englezoaică, în locul unei italience temperamentale și că bietul Enrico trebuie prevenit ce-l așteaptă.

În ciuda părerii că Alessandro nu prea avusese tact, Kathryn râse din toată inima.

– Și ea ce a spus?

Alessandro izbucni în râs, apoi luă o gură de vin ca să poată vorbi.

– Ceva foarte urât, ceva ce o fată nu poate spune tatălui ei vitreg!

Totuși, nici acum Kathryn nu știa dacă Mirella fusese o victimă a intrigilor lui Ryan sau dacă ea gândise întregul incident pentru a putea învinui pe toată lumea.

Se părea că Ryan fusese forțat s-o scoată pe Mirella la un restaurant, la un alt hotel. Kathryn se întreba dacă într-adevăr putea fi forțat să dea socoteală.

În etapa următoare a călătoriei spre orașul Macomer, Kathryn a fost mulțumită să călătorească împreună cu Alessandro și să-l lase pe Ryan în compania temperamentalei Mirella.

Drumul a fost foarte interesant, deoarece pe următorii cincizeci de kilometri se întindea o câmpie largă. Lăsând munții în urmă, drumul străbătea o pădure de plută care dădeau locului un aspect de stufăriș gri-verzui. Apoi câmpia galbenă cu doar unul sau doi copaci ici și colo spărgea monotonia. Din loc în loc de-a lungul drumului ,erau case pătrate din cărămidă, văruite, înconjurate de mici grădini, foarte îngrijite, cu oleandri și din când în când câte un palmier.

– Sunt așa-numitele *Case Cantoniere,* o informă Alessandro. Erau folosite de lucrătorii de la drumuri. Și de asemenea, pot fi folosite de cei care vor să se odihnească peste noapte.

Orașul Macomer era situat pe vârful unui platou, iar casele se înșirau de-a lungul străzilor până la câmpie. Era un centru feroviar mai important și un oraș mai mult industrial decât agrar, îi spuse Alessandro. Pe străzi stăruia un miros puternic de brânză de capră, care se împletea cu cel de vin, ce parcă înconjura fiecare cramă sau magazin.

Ryan le sugeră să ia masa la un restaurant pe care-l descoperise cu ocazia unei vizite anterioare.

– Este pe o străduță lăturalnică, dar mâncarea este bună și localul este plăcut și curat.

Mirella fu de acord, dar declară că nu dorea să rămână acolo peste noapte.

– Putem să ajungem la Sassari și să înnoptăm acolo.

Kathryn nu spuse nimic, dar fu ușurată când Alessandro consideră că era bine să continue drumul după-amiază.

Prânzul a fost neașteptat de vesel și a fost servit într-o grădină răcoroasă, sub o boltă de viță de vie.

– Dacă vrei să te odihnești după masă, îi sugeră Ryan lui Alessandro, eu și Mirella ne vom continua drumul și vom închiria camere la hotel. Tu poți să vii împreună cu Kathryn mai târziu.

Alessandro a fost de acord, deoarece îi plăcea să tragă un pui de somn după-amiază.

– De unde știm ce hotel ați ales? îl întrebă ea pe Ryan,

– Vom pune un sol la intrare în Sassari, care să te îndrume, răspunse el. Ce întrebare tâmpită!

– Nu-ți fă griji! Alessandro va face înconjurul orașului și unde va vedea un om cu un steag roșu în mână, va ști că acela este hotelul.

– Mirella! Să-mi amintești, se răsti Ryan. Trebuie să cumpărăm un steag, ca s-o mulțumim pe această doamnă posacă.

– Dar dacă vei sta în fața hoteului, Kathryn va ști unde stăm, argumentă Mirella.

Kathryn râse împreună cu Ryan. Mirella vorbea foarte bine engleza, dar nu înțelegea întotdeauna tachinările dintre englezi, cum nici Kathryn nu putea înțelege glumele dintre Mirella și italieni.

– Hai, Mirella! zise Ryan punând capăt schimbului de cuvinte. Poate vom găsi un hotel pentru Alessandro, nu pentru acritura asta. O vom pedepsi pentru impertinență și o vom lăsa să doarmă pe jos, într-un grajd, dacă vom găsi unul.

Kathryn îi privi cum pleacă. Un chelner îi întrebă pe ea și pe Alessandro, dacă mai doreau ceva.

– Da. Un fotoliu confortabil pentru siestă.

A fost adus un fotoliu mare și Kathryn îi aranjă perna lui Alessandro.

– Să vii să mă scoli peste vreo oră sau două, o instrui Alessandro.

Kathyrn îl lăsă pe Alessandro să se odihnească și ieși în oraș. Magazinele erau închise, femeile de la tarabele de fructe dormitau la umbră. Un motociclist trecu pe stradă, trezind cu zgomotul făcut câinii și ridicând praful.

După-amiaza caldă și liniștită a făcut-o să-și tragă un fotoliu alături de Alessandro și să stea și ea. Când deschise ochii, văzu cu uimire că era aproape șase. Trezită de-a binelea, îl scutură pe Alessandro, însă acesta sforăi mai tare.

– Alessandro! strigă ea. Este târziu. Trebuie să plecăm.

Drept răspuns, capul lui Alessandro căzu pe piept. Kathryn se alarmă. Oare leșinase? Sau era bolnav? Intră în restaurant și-l căută pe chelner.

– Mă duc să chem pe cineva, sugeră el. Se întoarse însoțit de doi bărbați, care-l ridicară pe Alessandro și-l duseră în restaurant, unde îl întinseră pe o canapea.

– Un doctor? întrebă Kathryn.

Chelnerii scuturară din cap, sugerând că somnul lui Alessandro se datora mai degrabă vinului, decât bolii.

Deși Kathryn se gândise că s-ar putea să fie adevărat, nu renunță la ideea de a chema un doctor. În orice caz, în seara aceea nu mai era posibilă deplasarea la Sasssari, așa că se hotărî să-l instaleze pe Alessandro cât mai confortabil cu putință.

În timp ce un chelner telefona după doctor, ea vizită camerele libere și alese două care dădeau spre curtea interioară și nu spre stradă unde era zgomot.

După ce Alessandro a fost pus în pat în așteptarea doctorului, Kathryn realiză că trebuia să-i anunțe pe Ryan și Mirella, dar habar n-avea unde. Poate că era mai bine să aștepte doctorul, în caz că Alessandro era bolnav cu adevărat.

Kathryn se așeză lângă patul lui Alessandro și începu să se impacienteze pe măsură ce minutele treceau și respirația lui devenea mai greoaie.

Kathryn coborî și, în restaurant, se întâlni cu proprietarul, care într-un discurs elaborat îi spuse că nu dorea un om bolnav în localul lui, care era posibil să moară. Cel mai bine era la spital.

– După ce vine doctorul, vom hotărî, îi spuse ea cât de bine se pricepu.

În timpul discuției, apăru doctorul. Fără alte comentarii, Kathryn îl duse pe *il medico* la Alessandro.

După o scurtă examinare și după multe clătinări din cap și o expresie ce o făcu pe Kathryn să tremure, doctorul începu un tir de întrebări la care ea abia putea răspunde. Îi solicită ajutorul proprietarului, care stătea în prag, deoarece dorea să afle dacă Alessandro rămânea sau nu peste noapte.

Doctorul se bătu peste inimă, indicând un posibil atac de cord sau doar o slăbire a acestui organ. Era clar că nu exista un pericol imediat și Kathryn înțelese că Alessandro trebuia să se odihnească o zi sau două. Acum era și mai necesar să ia legătura cu Mirella și Ryan.

Ceru unui chelner lista hotelurilor din Sassari cu numerele de telefon și după ce i-a fost adusă, începu să dea telefoane. Nici urmă de signor Carlyle sau signorina Cavallini. Ce se întâmplase? Îi trecu prin minte că cei doi s-ar fi putut hotărî să rămână undeva pe drum. Sau să-și continue drumul la Porto Conte, pe coasta de nord, unde familia lui Enrico avea o vilă.

În acest caz, trebuia să aștepte ca Ryan sau Mirella să telefoneze și să întrebe de ce nu ajunseseră și ei.

Kathryn se așeză lângă patul lui Alessandro, a cărui respirație se îmbunătățise. Mai târziu, proprietarul îi aduse o cină apetisantă și se interesă de Alessandro.

– Este mai bine, i-a revenit culoarea în obraji, murmură el, privind chipul lui Alessandro.

Era aproape miezul nopții și Kathryn ațipise, când a fost chemată la telefon.

Vocea lui Ryan era furioasă.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el. Vă așteptăm...

– Ryan, vrei să mă asculți? i-o tăie ea. În câteva cuvinte, îi explică totul.

– Cât de serios este? întrebă el.

– Doctorul nu consideră că este foarte grav, dar trebuie să stăm aici vreo două zile.

– Dar o să pierzi Cavalcada!

– N-am ce face. Bănuiesc că o să supraviețuiesc dacă n-o să văd procesiunea asta.

Se lăsă tăcerea și Kathryn a crezut că s-a întrerupt convorbirea.

– Alo? zise impacientată Kathryn.

– Lasă-mă să mă gândesc cum este mai bine să facem, veni răspunsul lui Ryan.

Îl auzi mormăind. Apoi auzi vocea Mirellei.

– Alessandro e bolnav? repetă ea. Dar este groaznic. El n-a fost bolnav niciodaă. N-a murit, nu?

– Nu, nu, taci un minut, îi spuse cu bruschețe Ryan. Kathryn, mai ești acolo? Uite. Voi veni mâine dimineață la prima oră și o să văd ce este de făcut. Dacă Alessandro este mai bine, vă aduc pe amândoi aici, la Sassari. Este bine?

– Da, perfect, zise ea, sperând din tot sufletul ca Alessandro să se simtă mai bine, ca să poată călători.

– Acum, du-te și culcă-te, o sfătui el.

Ea murmură aprobator, dar era hotărâtă să nu plece de lângă Alessandro până nu-și revenea de tot.

Când reveni în cameră, fu ușurată să constate că acesta se trezise. Clipi spre ea.

– Mi-e sete. Dă-mi să beau, te rog.

Îi dădu puțină apă minerală cu gheață.

– Așadar, am ajuns, zise el. Ciudat... nu-mi amintesc să fi condus.

– Suntem încă la Macomer, îi spuse ea. Ai avut o ușoară indigestie, așa că am rămas aici peste noapte, iar mâine va veni Ryan să ne ia.

– Indigestie? repetă el, N-am avut așa ceva în viața mea. Și am mâncat și mâncăruri ciudate la viața mea.

– Atunci, probabil că de vină a fost căldura și a fost nevoie să te odihnești, îl asigură ea.

– Cât este ceasul?

– Douăsprecece jumătate. Încearcă să dormi sau mâine n-o să poți călători.

El se strâmbă.

– Ai fi o infirmieră bună! Căscă. Aș vrea să mănânc ceva. Am luat cina?

– Nu, ai dormit.

– Păcat. Ar fi trebuit să mă trezești. Nu este bine pentru mine să ratez o masă.

Kathryn râse. Se părea că ceva nu este în regulă cu el, dacă regreta că nu luase cina.

– Este târziu pentru a cere să pregătească ceva, îi zise ea, dar poate un pahar cu lapte...

– Lapte! Disprețul lui era comic. Doar copiii beau lapte. Un pahar cu vin ar fi mult mai bun.

Kathryn dădu din cap și coborî în restaurant. Nu știa dacă era înțelept să-i dea ceva de mâncare, dar în nici un caz vin sau altceva cu alcool.

Un chelner somnoros curăța o masă după plecarea ultimului client. N-avea lapte, dar sugeră niște coniac și sifon.

Kathryn spera că n-o să-i facă rău. Dar se liniști când se întoarse în cameră, deoarece Alessandro adormise și de data asta respira normal. Puse paharul pe noptieră.

Abia când ajunse în camera ei și începu să se dezbrace, realiză cât de obosită era. Ultimele ore fuseseră epuizante și abia se întinse în pat că și adormi.

Fu trezită de niște ciocănituri puternice în ușă. Alessandro. Îi era rău. Sări din pat și-și trase capotul pe ea.

În prag apăru proprietarul hotelului, cu o haină peste pijama.

– Au venit niște persoane, zise el iar. Vor să vă vadă.

Îl urmă în hol și acolo dădu peste Mirella și Ryan.

– Nu mi-am dat seama că veniți așa devreme, începu ea, dar fu întreruptă de Mirella.

– Tatăl meu... cum se simte ? Pot să-l văd ?

– Doarme, o asigură Kathryn. Se simte mult mai bine.

– Am venit imediat, îi explică Ryan. Mirella era foarte îngrijorată.

Kathryn realiză că cei doi plecaseră din Sassari imediat după ce vorbiseră la telefon cu ea.

– Te rog, Katrina, spune-mi în ce cameră este, trebuie să-l văd.

Chipul Mirellei arăta o îngrijorare sinceră.

– Te conduc eu, dar să nu faci gălăgie, deoarece doarme.

Alessandro dormea liniștit și Mirella se liniști.

– Mulțumesc foarte mult, Katrina, că ai avut grijă de el, șopti ea, poți să te culci.

Kathryn dădu din cap și ieși din cameră, dar mai întâi trebuia să-l vadă pe Ryan.

În hol, Ryan discuta cu proprietarul.

– Cred că ești obosit, după ce ai condus atâta, îi zise ea lui Ryan. Ce dorești? Puțină cafea, sau să dormi câteva ore? Abia este ora cinci.

Proprietarul se oferi să le facă niște cafea și ieși îndreptându-se grăbit spre bucătărie.

Ryan căscă.

– Am nevoie de o cafea ca să mă țină treaz. N-are rost să mă culc la ora asta, dar tu du-te și mai dormi puțin. O prinse de încheietura mâinii. Te-ai descurcat bine, Kate. Mirella ar fi intrat în panică.

O sărută ușor pe tâmplă, atât de reținut și politicos încât aproape că o pufni râsul. Întâi Mirella, apoi Ryan; saluturile politicoase erau în vogă în acel moment.

– Am încercat să-mi folosesc bunul simț, asta este tot.

Vorbise mult mai aspru decât a dorit, pentru că el îi spusese Kate, care sunase mai mult ca o mângâiere. Încă o mai ținea ușor de mână. Dar când îi privi chipul, fu dezamăgită să vadă o expresie jumătate afectuoasă, jumătate ironică. Își trase mâna și-și înfășură capotul mai strâns, când sosi cafeaua. Se scuză și luă o cană să i-o ducă Mirellei.

– Ryan a spus că vrea să pornească în jur de ora nouă, dacă Alessandro este gata, îi spuse Mirellei.

Kathryn nu mai putu să adoarmă. Oare nu se mai învăța minte? Nu putea să înțeleagă că Ryan era un bărbat care se bucura de compania unei fete oricând dorea. Nu trebuia să se lase impresionată de un simplu compliment.

Oftă. Sassari, Cavalcada, Expoziția. Dar câteva zile și-l va lăsa pe Ryan în Sardinia. Un episod de neuitat, desigur. Cu greu poți întâlni în viață o astfel de excursie combinată cu afaceri, dar era clar că trebuia considerată un episod.

Kathryn se îmbrăcă și coborî. Aproape că-și terminase micul dejun, când apăru Ryan.

– Alessandro aproape că și-a revenit, îi spuse ea. Așa mi-a spus Mirella.

– Bine.

Kahryn zâmbi.

– Încep să cred că probabil cauza a fost prea mult vin, cum a spus un chelner, ieri.

Ryan îi aruncă o privire rapidă.

– Mirella mi-a spus că a mai avut unul sau două infarcte înainte. Probabil că asta a fost și acum. Dar nu-i spune Mirellei.

– Sigur că nu, îi promise Kathryn. Îmi pare rău.

Când erau gata de plecare, Ryan sugeră ca Alesandro să meargă în mașină cu el și cu Kathryn, iar Mirella să vină singură la Sassari.

– Ah, nu! obiectă ea imediat. Tata vine cu mine.

Ryan ridică din umeri.

– Atunci, să conduci cu grijă. Pornește tu mai întâi și noi te urmăm, așa că dacă se întâmplă ceva noi suntem în urma ta.

Kathryn se învioră, dar brusc se posomorî. Oare plăcerea de a călători cu Ryan era mai puternică decât hotărârea de a păstra distanța față de el?

Oricum, această problemă a fost rezolvată de Mirella, care realiză că dacă ea va călători cu tatăl ei, Ryan și Kathryn vor fi singuri.

– Nu, nu, m-am răzgândit, exclamă ea când erau lângă mașini. Este mai bine ca Alessandro să meargă cu Ryan. Iar Kathryn va merge cu mine, pentru că nu-mi place să merg singură în mașină. Este oribil.

– Parcă aș fi un pachet pe care-l muți de colo-colo, mormăi Alessandro. N-are importanță în ce mașină stau. Sunt capabil să conduc singur.

– Mâine sau poimâine o să poți face, Alessandro, dar nu astăzi, i-o tăie Ryan.

Așa că cele două mașini se îndreptară spre Sassari. Bărbații într-o mașină, cele două fete în cealaltă. Mirella flecări tot drumul, dar Kathryn nu-i prea dădu atenție.

Trebuia să facă față gândului că oricât de mult a rezistat, aici într-un mic orășel industrial, într-un hotel destul de prăfuit, la o oră matinală și în timp de criză, fusese cuprinsă de un sentiment care trecuse granițele unei prietenii normale. Legătura ei cu Ryan nu mai putea fi numită doar un episod romantic. Nu exista romantism într-o legătură în care doar unul simțea așa și când planurile ei urmau să se desfășoare departe de Sardinia. Și în viitor, n-avea cum să-l mai întâlnească pe Ryan.

Capitolul 7

În Sassari, Kathryn avu parte de două surprize. Enrico se prezentă în persoană, cu o politețe mișcătoare, se gândi ea.

El venise să-i invite pe toți la vila familiei care era situată în afara orașului Porto Conte.

– Aici hotelul este prea aglomerat și vei putea vedea tot ce dorești în Sassari, dacă vom veni aici în fiecare zi.

Ryan îi explică faptul că majoritatea hotelurilor erau pline și nu găsise loc la unul dintre cele mai bune.

– Atunci, este un motiv în plus să vii să stai la vilă. Și apoi, Alessandro trebuie îngrijit în continuare.

În puținele dăți în care l-a întâlnit, Enrico i s-a părut Kathrynei o persoană ștearsă, cu un înnebuitor simț al corectitudinii. Acum i s-a părut că avea o personalitate mult mai puternică. A menționa în prezența Mirellei nevoia de îngrijire atentă a lui Alessandro, i s-a părut un lucru înțelept, având în vedere țelul comun al celor doi bărbați și anume ca Mirella să devină soția lui Enrico.

Ryan a fost imediat de acord cu planul lui Enrico, Alessandro abia aștepta, așa că Mirella n-a mai putut să spună nimic.

Vila familiei Montefranco din Porto Conte era mai impresionantă decât cea din Santa Margherita. Kathryn o consideră un adevărat palat, deoarece era enormă, diversele aripi adăugate construcției principale având stiluri arhitectonice diferite, dar care se îmbinau armonios între ele. Grădinile erau luxuriante, uimind cu mulțimea florilor și copacilor

specifici climei subtropicale. De pe un imens balcon semi-circular se putea vedea marea, o întindere nesfârșită de culoarea safirului, care la orizont se unea cu un cer de o nuanță mai deschisă.

Părinții lui Enrico și o mulțime de alte rude locuiau la vilă și la cina din prima seară, Kathryn a avut parte de o a doua surpriză : era așezată între Alessandro și unul dintre numeroșii veri ai lui Enrico, un tânăr care flecărea într-un amestec de italiană și engleză.

Era la mijlocul unei anecdote amuzante, imitând în același timp și diferite dialecte sarde, când se opri brusc.

– Vito! Cât ți-a luat ca să vii! M-am angajat s-o fac pe frumoasa Katrina să râdă, dar acum mă duc la locul meu.

Tânărul se ridică, făcu o plecăciune către mama lui Enrico, ce stătea în capul mesei și se îndreptă spre locul lui.

Vito, fără să facă vreo pauză, se aplecă s-o sărute pe Kathryn, se scuză la signora Montefranco pentru întârziere și se așeză pe scaun lângă ea. Nepregătită pentru acest salut public, Kathryn își simți obrajii în flăcări. Năucită, se aplecă peste farfurie și luă o îmbucătură de pește. Când ridică privirea îl văzu pe Ryan, care stătea în diagonală cu ea, între Mirella și o roșcată superbă, cum rânjea cu gura până la urechi. Îi venea să ia fructiera de pe masă și să i-o arunce în cap.

Acum, Vito începuse conversația lui favorită, cât de mult îi lipsise, că nu putuse veni mai repede când aflase că era în drum spre Porto Conte. Avionul de Roma avusese întârziere, altfel ar fi fost la vilă ca s-o întâmpine la sosire.

Se părea că toate aceste aranjamente se făcuseră cu mult înainte. Oare Ryan fusese la curent? Cu siguranță, Mirella știuse, deoarece o dată îi pomenise în treacăt de invitația de a sta la vilă.

După cină, Vito părea hotărât s-o monopolizeze pe Kathryn, iar ea cedă, atât timp cât nu insista prea mult cu îmbrățișările și declarațiile de fidelitate.

– Ești foarte rece, Katrin, îi reproșă el.

– Nu, zău, Vito, sunt destul de caldă. Nu este prea răcoare afară.

El oftă teatral.

– Te faci că nu mă înțelegi, în mod intenționat. Vreau să spun că inima ta este de piatră. N-ai viață în tine.

– Păi, toţi suntem îngrijoraţi pentru ceea ce s-a întâmplat seara trecută cu Alessandro, aşa că sunt destul de obosită.

Vito se învioră.

– Ah, da, înţeleg. În seara asta nu poţi să-mi răspunzi, dar mâine o vei face...

Indiferent ce voia să-i declare, fu întrerupt de patru tineri, care discutau râzând şi aproape dădură buzna peste ei. Mirella îl ţinea hotărâtă de braţ pe Ryan, iar roşcata era lipită de Enrico.

– Niciodată să nu-l crezi pe vărul meu Vito, o sfătui Mirella pe Kathryn. Promite dragoste eternă tuturor fetelor, dar poate că... lăsă capul pe o parte şi privi mai întâi pe Vito, apoi pe Kathryn... dar poate că pe tine te iubeşte mai mult decât pe altele.

– Mirella! protestă indignat Vito. Nu este deloc adevărat.

Se lansă într-o tiradă rapidă în italiană.

– Ah, hai să nu ne certăm, interveni Kathryn, mai veselă decât se simţea.

Întreruperea intervenise la timp şi ea se ridică, iar Vito trebui s-o urmeze până la marginea balconului de unde se vedea marea. Felinarele aruncau pete de lumină pe marmura balconului, iar fântâna înconjurată de mici păsări şi animale din piatră susura liniştită. O atmosferă mai potrivită pentru o romantică noapte mediteraneană nici că se putea, dar Kathryn ştia că nu era în compania partenerului potrivit. Ryan discuta cu roşcata, sprijinit de balustrada balconului. Fata râdea şi Kathryn se simţi invidioasă pe ea.

– Sunt într-adevăr obosită Vito, îi spuse ea rugător. Te superi dacă intrăm?

– Sigur, scumpa mea. Te conduc cu plăcere.

În timp ce treceau pe lângă Ryan, Vito o luă ostentativ de mijloc pe Kathryn, ca şi cum ar fi sprijinit-o, dar era doar o provocare la adresa englezului. De parcă lui Ryan i-ar fi păsat!

Imediat ce a putut s-o facă, s-a refugiat în camera ei. Dormitorul era somptuos mobilat, culorile predominante fiind verde-pal şi chihlimbar. Mirella ocupa camera alăturată, balconul despărţit de a ei, printr-un paravan de sticlă, ce putea fi strâns.

Mâine, de ziua Înălţării, avea să se desfăşoare Marea Cavalcadă din Sassari. Kathryn era conştientă că avea nevoie de toată forţa ei pentru a putea lua parte la diferitele procesiuni şi parade care se vor desfăşura în mai multe locuri.

– Costumele mă interesează mai mult ca orice, îi spuse ea lui Enrico, a doua zi când se deplasau spre Sassari.

– Dacă dorești să le vezi, în bibliotecă avem o carte cu ilustrații ale costumelor populare din toate regiunile insulei, îi răspunse el. Unele nici nu mai există, dar multe există și sunt trecute de la o generație la alta.

– Când se uzează, sunt făcute din nou din aceleași materiale? vru ea să știe.

Enrico zâmbi.

– Mătasea, brocartul și catifeaua nu mai sunt de mult folosite. De asemenea, avem acasă propria noastră colecție de costume, dacă vreuna din femeile din familie dorește să le poarte. Mama mea arată foarte bine în costum popular. Când ne întoarcem la vilă, ți le voi arăta.

În acel moment sosi și Mirella. Enrico o salută zâmbitor, cu multă afecțiune. Kathryn se întrebă dacă și-o imagina pe Mirella ca soție îmbrăcată într-un costum popular.

Ca și Bertini, Montefranco asistau la festivități, având locuri rezervate. Nu era derangul lor să se amestece în mulțime. Aveau locurile rezervate la balconul mare de la primul etaj al Primăriei din Piazza Italia, unde defilau majoritatea procesiunilor.

– Acum poți să vezi frumoasele noastre costume, îi arătă Enrico lui Kathryn. Bărbații în pantaloni albi și cu jachete roșii sau negre sunt din Oristano, iar femeile cu fuste maro și șorțuri verzi sunt din insula San Pietro. Au șaluri lucrate cu foarte multă migală și poartă mai multe șiraguri de coral la gât.

Kathryn observă că multe femei purtau niște bonete brodate sau șaluri, iar altele aveau pe cap o pălărie ciudată cu fundul plat ; semăna mai mult cu o bonetă academică, dar cu boruri largi.

A făcut foarte multe fotografii. Când piața s-a mai golit, s-a sugerat să se îndrepte spre catedrală. Cum s-ar fi putut deplasa, pentru Kathryn constituia un mister, deoarece se părea că toată populația insulei se îndrepta în acea direcție.

– Bănuiesc că fără bagheta magică a familiei Montefranco nu este posibil, îi spuse ea lui Ryan, care se despărțise temporar de

noua sa prietenă, roșcata Nicola. Au părăsit clădirea prin niște coridoare și au ieșit într-o străduță strâmtă, unde s-au urcat în mai multe mașini oficiale.

Precedați de o mașină a poliției, Kathryn și ceilalți au ajuns în fața catedralei și au luat loc pe estrada de lemn ridicată acolo.

– Tatăl lui Enrico este o persoană foarte importantă în Sardinia, îi spuse Ryan.

La timpul cuvenit, statuia Fecioarei înconjurată de episcop și arhiepiscopi a fost scoasă din catedrală, înconjurată de grupuri de bărbați purtând cruci, călugări și călugărițe. Fete îmbrăcate în costume roșii și aurii cântau în timp ce se deplasau în cortegiu, alături de bărbați purtând pancarte cu numele satelor, țărani, copii și preoți.

Scena era copleșitoare și Kathryn spera ca mai târziu, ajutată de fotografii să fie capabilă să-și amintească în pace toată această atmosferă plină de culoare și mirosuri excitante.

Întrecerile erau departe de a se termina, deoarece, mai târziu după-amiază, familia Montefranco și prietenii lor au fost conduși pe un teren de sport unde călăreții făceau diferite numere de acrobație. Unul dintre cele mai spectaculoase numere era cunoscut sub numele de *Perechea* și consta în aceea că doi călăreți stăteau pe cai în picioare, apoi se prindeau de brațe și la sfârșit schimbau caii, totul desfășurându-se în galopul cailor.

După atâta zgomot și mișcare, Kathryn a fost bucuroasă să petreacă o zi liniștită în Sassari, la Sanna Museum, o clădire înconjurată de o grădină superbă pe Via Roma. A văzut picturi și vase de alabastru, dar mult mai interesată a fost de colecția de costume și artă populară, din clădirea alăturată. Aici a putut trece în revistă costume din toate zonele insulei, bluze de dantelă, jachete, fuste brodate și brocart.

După ce părăsi muzeul, se plimbă prin Piazza d'Italia, apoi se îndreptă spre zona unde urma să se deschidă a doua zi Expoziția de Artă Manuală. Aici se desfășurau pregătirile de ultimă oră.

Sassari părea un oraș plăcut, cu o temperatură mai suportabilă decât altele pe care le vizitaseră, deoarece era situat la câteva sute de metri deasupra nivelului mării și aerul era mai proaspăt și plin de mireasma florilor.

Străzile erau mărginite de palmieri sau migdali, în parcuri erau fântâni și covoare de flori în culori vii.

De asemenea, găsi interesante și magazinele, deoarece intra în magazin situat pe o stradă și ieșea în altă stradă, fiindcă multe dintre ele erau construite urmărind pante ale orașului, acesta fiind ridicat în coasta unei stânci.

În cele din urmă nimeri drumul spre Piazza d'Italia, unde cafenelele începuseră să se aglomereze. Comandă o cafea, și așezată la masă, începu să privească trecătorii.

– Cum ai ajuns aici? întrebă o voce lângă urechea ei. Fără nici o invitație, Ryan se așeză pe scaunul din fața ei.

– Cu elicopterul, îi răspunse ea cu îndrăzneală. Regreta sosirea lui, pentru că pe tot parcursul zilei reușise să nu se gândească la el. Acum era din nou prezent. Privi în jurul lui.

– Nici o însoțitoare roșcată sau de altă culoare? îl chestionă ea.

Ryan chicoti.

– Ar trebui să te simți flatată, draga mea Kate, că am profitat de această ocazie pentru a scăpa de ventuza de Nicola și chiar de întreaga armată de Bertini și Montefranco sau alte clanuri ce sunt aici în Porto Conte.

– S-ar fi putut să mă simt flatată, dacă aș fi știut că ai venit special la Sassari și m-ai fi căutat în toate cafenelele.

– Ba deloc, negă el. Ai fost adusă aici de unul dintre șoferii familiei Motefranco – de unul dintre ei, pentru că au batalioane de servitori – și fără îndoială, după ce ai vizitat muzeul, ai fi venit aici pentru a fi luată și dusă acasă.

– Foarte deștept, Sherlock! Își privi ceasul. Mi-e teamă că trebuie să te părăsesc. Așa cum ai presupus, unul dintre șoferi mă așteaptă la ieșirea din piață.

– Nu te așteaptă. Îi așteaptă pe alții ca să-i ducă la vilă. I-am spus că te-ai răzgândit și că ai găsit alt mijloc de transport să te întorci la vilă.

– Ce! exclamă ea. Cei de la mesele vecine întoarseră capul spre ei și trebui să coboare vocea. N-ai nici un drept să-mi schimbi planurile în felul ăsta. Și nici nu intenționez să te las s-o faci.

Își deschise poșeta, scoase câteva monede pe care le puse pe masă, apoi se ridică hotărâtă și se îndreptă spe trotuar.

– Kathryn stai o clipă. Trebuie să-ți dau ceva.

Îi întinse o scrisoare de la fratele ei. Scrisoarea fusese retrimisă la Porto Conte de la Vila Roscano.

– Când a sosit? întrebă ea.

– Se pare că azi. După cum vezi, a fost trimisă la Roscano.

Ezită.

– Mulțumesc, Ryan, zise și-și puse scrisoarea în poșetă. Putea s-o citească în drum spre casă.

Așteptă un moment să treacă mașinile, apoi se grăbi spre locul unde văzuse mașina parcată. Mașina plecase.

– Ah, grozav! i se adresă mânioasă printre dinți. Puteai să-mi dai scrisoarea de la Hugh înainte de plecarea mașinii.

– Am stat aici doar vreo două minute. Oricum, n-ai fost abandonată. După cum ți-am mai spus, ai o alternativă.

– Dacă îți oferi mașina ta, nici o șansă. Mulțumesc, dar pot să iau un taxi.

– Cum vrei, fu el de acord. Înțeleg că ești nerăbdătoare să te întorci la Porto Conte. Bietul Vito a fost neconsolat toată ziua. Cel puțin asta îți va spune când o să-l vezi. Ultima oară când l-am văzut, o privea plin de adorație pe Nicola.

Râse zeflemitor.

– Încerci să mă faci geloasă?

– Imposibil. Nu în legătură cu Vito. Iată taxiul tău.

Credea că o s-o însoțească, dar spre surpriza ei, închise portiera cu hotărâre. Prin geam, îi spuse:

– Acum ai posibilitatea să te calmezi și să nu mai fii o scorpie. *Ciao!* Ne vedem mai târziu.

Ce obrăznicie! Primii kilometri străbătuți nu văzu nimic din ce o înconjura. Îi spusese „draga mea Kate” cu vocea aceea caldă, indulgentă, pe care o știa. Oare într-adevăr venise la Sassari ca s-o găsească și să scape de restul familiei? Nu-i prea venea a crede.

Încet-încet reveni în prezent. Drumul șerpuia pe dealuri coborând spre coastă. Culturile de tutun, livezile de măslini și viile ce acopereau pantele erau pete diferite de verde. Într-adevăr, Sardinia era insula contrastelor, deoarece această parte era fertilă, acoperită de o vegetație luxuriantă, atât de diferită de câmpiile prăfuite din interior.

Își aminti de scrisoarea lui Hugh și cu un ușor sentiment de vinovăție, deschise plicul. Brenda nu se simțea prea bine, o înștiința el, era destul de deprimată. Sora ei, Susan, încă mai stătea cu ei și-l ajuta mult cu galeria. Oricum, era de dorit să se întoarcă acasă cât mai curând posibil.

Sigur, este și o chestiune de bani, cum știi, dar timpul este important. Nu este bine să avem prea multă marfă și să rămânem cu ea. Cred că este mai bine să nu aștepți târgul de la Sassari și să vii acasă, imediat ce ai reușit să expediezi marfa.

Ținând scrisoarea în mână, privi pe geamul mașinii. Privi data de pe scrisoare – cu aproape o săptămână în urmă. Cu greu putea să evite acum târgul, dar trebuia să mai stea doar o zi pentru a cumpăra mici atenții și apoi să se întoarcă la Vila Roscano.

Într-un fel, îi era recunoscătoare lui Hugh că o chema acasă. Putea să-i lase pe Ryan și Mirella și Enrico să-și vadă de treburile lor și ea să se reîntoarcă la viața ei de la Londra.

Se suci în scaun ca să privească la o căsuță cu acoperiș roșu și observă mașina ce venea în spatele lor. Nu se înșela. Mașina lui Ryan. Dar, desigur, de ce nu s-ar îndrepta în aceeași direcție? Și el trebuia să se întoarcă la Porto Conte.

Se aplecă și-i spuse șoferului să tragă pe dreapta deoarece vila era situată la capătul celălalt al promontoriului Porto Conte. Mașina din spate urmă taxiul și ea știa că era Ryan.

Începu să realizeze că acționase prostește că nu acceptase oferta lui Ryan de a o conduce acasă, dar nu-i plăcuse atitudinea lui dictatorială. Ar fi putut s-o întrebe mai întâi și apoi să-i dea drumul șoferului lui Montefranco.

Mașina lui Ryan opri în fața taxiului. Ryan vorbi cu șoferul, care dădu din cap zâmbind.

– Vrei să mergi cu mine ultima parte a drumului? o întrebă Ryan. Cei de la vilă nu se așteaptă să vii cu un taxi, dacă ai refuzat una din mașinile lor.

Fără să-i adreseze un cuvânt, ea dădu din cap, plăti taxiul, dând șoferului și un bacșiș gras. Cel puțin Ryan fusese destul de deștept să nu se ofere să-i plătească taxiul.

Se așeză în mașina lui, tăcută și gânditoare.

– Vești bune de la fratele tău?

– Bune... și rele, îi răspunse. Trebuie să plec cât mai repede posibil. Pot să mai stau doar o zi să vizitez expoziția. Apoi trebuie să mă întorc la Roscano, să-mi strâng lucrurile, să împachetez cumpărăturile și să plec acasă.

– Doar o zi la expoziție? Păcat.

– N-am ce face. Și așa am stat prea mult.

– Și, desigur, trebuie să te întorci la Londra și la iubitul tău.

Nu va răspunde la această provocare și scăpă deoarece tocmai intrau pe poarta vilei.

A doua zi, pe când vizita pavilionul de expoziție, realiză că Ryan îi spusese adevărul. Avea nevoie de mai mult de două ore și asta numai ca să-și facă o idee. Ca prin minune, standurile erau gata pentru deschiderea oficială. Deficiențele erau bine ascunse de ochiul vizitatorului. Tot ce a putut face a fost să viziteze standurile, să adune cât mai multe informații și prospecte și apoi să se întoarcă la câteva standuri unde putea să examineze exponatele în amănunțime.

Mirella, care o însoțea, părea foarte însuflețită în legătură cu proiectul inițial și anume să fie agentul reprezentativ al Kathrynei în Sardinia.

– Ce zici de coșurile astea? îi arătă ea. Sigur se vor vinde bine în Anglia. Doar femeile merg la cumpărături, nu?

Kathryn îi explică răbdătoare că transportul este dificil. Și așa avea un munte de bagaje, datorită cumpărăturilor pe care le făcuse în Sanluri, Larconi și în alte locuri.

– Nu știu cum o să mă descurc cu toate astea și trebuie să mă întorc la Roscano.

Mirella îi aruncă o privire plină de șiretenie.

– Este posibil ca una dintre mașini să te ducă înapoi. Am hotărât ca Alessandro să stea o perioadă aici, în nord. Clima este mai potrivită pentru el și desigur trebuie să rămân cu el.

– Sigur.

Așa că se mulțumi să cumpere câte ceva, reușind să umple o sacoșă pe care Vittorio insistă s-o care. La expoziție nu l-a văzut pe Ryan și simți absența lui, deși știa că nu era bine. Ar fi apreciat mai mult informațiile și ajutorul lui Vito și Mirella erau entuziaști, dar nu știau ce să aleagă.

– Nu trebuie să stăm mult aici, o preveni Mirella, diseară este petrecere la vilă.

– Ah? Vreo ocazie specială? Vreo sărbătoare? întrebă Kathryn, cu gândul la o posibilă logodnă între Mirella și Enrico.

– Nu. Pur și simplu ne distrăm.

Kathhryn își spuse în gând că nu fusese la dans nicăieri, de când venise în Sardinia. Ultimul ei partener fusese Vito și asta la Londra. Se întrebă cum dansa Ryan sau dacă agrea astfel de distracții.

– Trebuie să dansezi numai cu mine, Kathryn, zise Vito.

– Nu trebuie să mă monopolizezi, îi replică ea. Și apoi, nu vrei să dansezi și cu frumoasa Nicola?

Mirella chicoti și Vito râse strâmb.

– Ah, se pare că nu pot să mă uit la o fată frumoasă, fără să fiu pârât, se plânse el.

– Aaa, dar este vorba de *felul* în care te uiți la ele, îi răspunse ea cu șiretenie.

În seara aia, Ryan n-a fost prezent nici la cină, nici la petrecerea care a urmat. Vila avea o minunată sală de bal, ale cărei uși se deschideau spre terasă. Kathryn nu văzuse această parte până atunci. Sala, decorată cu coloane care sprijineau arcade cu fresce reprezentând peisaje din Sardinia pe un fond de verde jad și roz-pal, era un superb tribut datorat gustului artistic al strămoșilor familiei Montefranco.

Kathryn era îmbrăcată cu rochie din mătase de Thailanda, în nuanța chihlimbarului, și își lăsase părul liber.

– În seara asta ești o fată de aur, murmură Vito în timp ce dansau.

– Nu tot ce strălucește este aur, cită ea, apoi râse când îi văzu uimirea. Este un proverb englezesc, ceea ce înseamnă că nu trebuie să judeci interiorul unui pachet doar după ambalaj.

Într-un fel, îi făcea plăcere să danseze cu Vito, deoarece nu era implicată emoțional și știa că intențiile lui nu erau serioase. Dar ar fi schimbat această liniște pentru plăcerea de a dansa în brațele lui Ryan. Dar aceste gânduri erau absurde.

Stătu mult cu Vito pe terasă, discutând despre viitoarea expoziție, cu tema Sardinia, pe care urmau s-o deschidă ea și fratele ei la Londra.

– Trebuie să ceri o persoană importantă să vină la deschidere. În felul ăsta obții o bună publicitate.

Ea râse.

– Mi-e teamă că nu cunosc astfel de persoane.

– Poate găsesc eu pe cineva. Este posibil ca Ambasada Italiei să trimită pe cineva. Sau Departamentul care se ocupă de comerț din Londra.

Îi promise să se gândească la propunere.

– Ți-e frig? întrebă el. Noaptea este destul de răcoroasă.

– Nu. Mi-e cald, îi răspunse ea.

– Dar nu cu mine. Cu mine ești destul de rece, se plânse el, luând-o de mână.

Kathryn tremură.

– Poate că totuși este frig.

Se aștepta s-o conducă înapoi în sala de bal, unde dansul era în toi. În schimb, el se ridicase repede în picioare.

– O să rog un băiat să-i spună cameristei să-ți aducă un șal sau o jachetă.

Dispăru în sala de bal. Kathryn se ridică și se sprijini de balustrada de piatră a balconului. Aerul nopții era cald și plin de miresmele florilor. Frunzele copacilor fremătau ușor, iar lumina lampioanelor arunca umbe tremurânde în adierea ușoară a vântului.

Brusc, realiză că cineva stătea lângă ea.

– Ah, Vito... ai fost foarte rapid... vorbele îi muriră pe buze, când își dădu seama că lângă ea era Ryan.

– Îmi pare rău că te-am părăsit. Am fost la pescuit, zise el încet. Stătea sprijinit de balustradă cu mâinile ușor împreunate.

– Sper că ai pescuit ceva.

– Nici măcar un peștișor. Mi se spusese că era destul pește, dar probabil că n-am folosit momeala potrivită.

Oare cuvintele lui aveau dublu sens?

– Îți mărturisesc că pescuitul nu-mi place deloc, îi declară ea cu răceală. Mi se pare un obicei barbar.

– La fel de barbar, ți se pare să mănânci ce au prins alții, nu-i așa? Oricum, de ce trebuie să discutăm despre pescuit?

– Tu ai început.

– Ar fi trebuit să mă abțin. Ești încântătoare, așa dichisită. Ești cumva regina balului?

– Nu. Sunt eclipsată de Mirella... și Nicola. Nici una nu duce lipsă de parteneri. Bărbații fac coadă la ele.

– Și tu n-ai parte decât de Vito, presupun?

– Cel puțin, dansează bine. Mai bine ai pleca. Trebuie să sosească.

– Nu va veni, zise el sigur de sine. Și de ce trebuie să-mi fac probleme, dacă se întoarce? Poate că ar trebui să-l facă să-și amintească de asta.

Înainte să poată face vreo mișcare o luă în brațe.

– Nu țipa și nu te zbate, o preveni el în șoaptă. N-are rost. Nu este nimeni pe aici.

O sărută ușor pe buze, apoi cu o pasiune care o făcu să-i răspundă. Era plină de viață și ar fi putut sta pe vârful unui munte, fără să-i fie frig. Se lipi de el și se întrebă de ce se luptase atâta timp cu el.

– Fata mea de aur! murmură el și-și lipi obrazul de al ei. Apoi o prinse de brațe. Îmi pare rău că trebuie să pleci acasă, Kate. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, în ciuda toanelor tale.

Îngheță. Oare într-adevăr Ryan era cel care rostea aceste cuvinte convenționale de despărțire? Plăcere! Ca și cum ar fi vorbit despre un pahar de oranjadă. Acum ar fi trebuit să-i dea o palmă, dar mâna refuză să se miște. Cum ar putea face așa ceva când cu câteva minute în urmă stătuseră obraz lângă obraz?

– Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse cu o voce de gheață.

– Am ceva pentru tine, murmură el, când ea aproape se întorsese să plece. Se rugă să nu-i dea un cadou de despărțire.

Îi luă mâna și-i puse în palmă un obiect mic.

– Nu-l arunca într-o cutie, da? Este o bucată de jasp roșu.

Vru să se întoarcă în casă, dar picioarele refuzau să se miște. Ryan dispăruse în întuneric.

Tremura când Vito se întoarse lângă ea.

– Scumpa mea, n-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult. Îi dădu un șal alb de lână. Dar am fost reținut. Hai să intrăm.

Kathryn se abținu să râdă, de teamă să nu izbucnească în plâns. Sigur că Vito fusese reținut, avusese Ryan grijă de asta. Și în această scurtă perioadă, toate noțiunile ei despre dragoste, afecțiune, cinste și adevăr fuseseră spulberate de comportamentul lui Ryan.

Să vină aici în seara asta, s-o țină în brațe și s-o mângâie în așa fel încât fiecare nerv din corpul ei să-i răspundă și apoi să-i spună:

– Îmi pare bine că te-am întâlnit. La revedere.

Ceva mai groaznic nu-și putea imagina.

Îi permise mecanic lui Vito s-o conducă prin sala de bal până la scară, unde îi spuse noapte bună și se retrase în camera ei. Trebuia să fie singură.

Deschise ușa și ieși pe balcon. Apoi realiză că încă mai ținea în mână piatra pe care i-o dăduse Ryan. Vru s-o arunce în grădină, unde n-ar mai fi fost găsită, unde s-ar fi amestecat cu celelalte pietre. La fel ca prietenele lui Ryan, își zise în gând. O pietricică pe plajă. Apoi îi auzi vocea din nou. „N-o arunca într-una din cutiile tale“. Privi piatra pe care o ținea în mână. Era de mărimea unei nuci cu marginile zimțate, cu vine verzi și albe ce străbăteau piatra de un roșu închis. Probabil că o găsise pe insula San Pietro.

Puse piatra în geanta ei de voiaj. Cu siguranță, o va ține și n-o va arunca. Ori de câte ori va fi în pericol de a lăsa sentimentele s-o copleșească, va privi și-și va aminti legătura cu un bărbat numit Ryan. Da, într-adevăr, o va păstra până când vederea ei o va face să zâmbească, nu să plângă așa cum făcea în acel moment.

Capitolul 8

A doua zi când a anunțat-o pe mama lui Enrico de plecarea la Roscano, n-a întâmpinat nici o greutate.

– Ce păcat, îi zise cu simpatie femeia, că trebuie să călătorești atâta. Ai fi putut să iei avionul și de la Alghero.

– Am de luat mai multe pachete, îi explică ea.

Signora Montefranco zâmbi.

– Îți punem la dispoziție o mașină, îi promise ea.

Kathryn spera ca cel puțin Mirella să aibă un viitor fericit alături de Enrico, având în vedere că familiile lor doreau foarte mult acest lucru. Nu voia să se gândească la o posibilă unire între Ryan și Mirella. Ryan era tipul bărbatului singuratic, care niciodată n-ar fi de acord să fie legat de o femeie.

Înainte de plecare, Kathryn găsi o clipă să-i ureze lui Enrico mult noroc, sperând că o să înțeleagă încurajarea ei.

El zâmbi încrezător.

– Mirella este foarte tânără și trebuie să fii foarte răbdător cu ea. Sunt convinsă că până la urmă o să fie bine.

O filozofie admirabilă, își zise în gând Kathryn, atâta timp cât răbdarea lui nu va lua sfârșit.

– Și tu? o întrebă el. Este posibil ca tu și Vito...?

Ea negă cu hotărâre.

– Nu. Vito este un prieten bun și încântător, dar nici el nu se gândește serios la o căsătorie cu mine.

Enrico dădu din cap.

– Nu, probabil că ai dreptate. Vito este plin de viață, dar cu timpul se va căsători cu o fată drăguță din Roma sau Napoli. Englezul ține foarte mult la tine, dar probabil că ai alte planuri în Anglia.

– Da, am, îi răspunse ea repede. La revedere, Enrico. Mi-ar plăcea să spun că sper să ne mai întâlnim, dar nu cred că va fi posibil. Îți mulțumesc mult pentru ospitalitatea și ajutorul tău.

Mirella înota în piscina din spatele vilei și când o văzu pe Kathryn ieși din bazin.

– Te va conduce Vito, îi comunică ea. În felul ăsta, vei avea și cu cine vorbi pe drum. O să mergeți cu mașina mea, pe care o va lăsa la Roscano.

Acest aranjament schimba totul. Kathryn ar fi dorit un șofer politicos, dar nu putea să se opună.

– L-ai văzut pe Ryan în dimineața asta? întrebă Mirella.

– Nu.

Mirella o privi uimită.

– Curios că n-a venit de ieri de la micul dejun. N-a venit nici la petrecere. I-am trimis un mesaj în dimineața asta, dar o menajeră mi-a răspuns că a plecat.

Kathryn nu spuse nimic. Cel mai mic cuvânt i-ar putea dezvălui Mirellei că-l văzuse pe Ryan la petrecere și în mod sigur nu dorea să-l mai vadă înainte de a pleca în sud.

Mirella se înfășură într-un prosop mare verde și-și șterse mâinile.

– Dragă Katrina, murmură ea în timp ce o îmbrățișa. Mă bucur că te-am cunoscut și poate o să vii din nou pe insulă. Împreună cu fratele tău, poate?

– Nu sunt sigură. Dacă vine el, eu trebuie să rămân acasă.

Regretul din vocea Mirellei nu era potrivit cu expresia de mulțumire ce apăruse pe chipul ei.

– Păcat, pentru că mai sunt multe de văzut. Dar n-are importanță, vei vinde tot ce ai cumpărat în Sardinia și o să trimiți după alte produse, nu-i așa? Apoi îmi vei trimite instrucțiuni cu ce vrei să cumperi și o să mă ajute și Ryan.

Așadar, legătura cu Ryan încă exista, cel puțin din punctul de vedere al Mirellei.

Katrhryn reuși să-și ia la revedere de la Mirella, mulțumindu-i și transmițându-i sănătate lui Alessandro.

Drumul cu Vito se dovedi mai puțin obositor, decât se așteptase. Discutară tot felul de lucruri, iar câteodată el cântă cu o voce plăcută de tenor.

– Știi, când eram mai tânăr mă gândeam să devin cântăreț de operă și chiar am luat lecții de canto.

Ea chicoti.

– Depinde din ce punct de vedere privești problema.

– Ești foarte rea, dar câteodată te plac mai mult când ești rea, pentru că cele mai multe fete nu spun ce gândesc.

Ea suspină teatral.

– Ah, Vito, este bine să înveți să devii înțelept de tânăr.

Sosirea la Roscano fusese aranjată. Vito urma să rămână acolo peste noapte și a doua zi pleca la Napoli. Promise să-i facă o rezervare la zborul Cagliari-Roma și de la Roma la primul zbor spre Londra.

– N-o să uiți, nu-i așa, Vito? îi reaminti ea. Nu vreau să pierd acest avion.

– O să dau chiar acum telefon, îi promise el. În felul ăsta o să vezi că sunt demn de încredere.

Așteptă lângă el să termine convorbirea cu agenția de voiaj. N-aveau nici un loc liber până poimâine, îi comunică el.

– Bine. Fac rezervare pentru atunci, dar vreau să fie sigur.

Căzură de acord să nu-i spună nimic signorei Bertini despre boala lui Alessandro, dar într-un fel sau altul ea auzise câte ceva în legătură cu sănătatea fiului ei.

– Este un Bertini și seamănă cu tatăl lui, comentă ea. Nu ține seama de nici un sfat.

– Oricine poate avea o mică problemă, își apără Vito unchiul.

La nonna clătină din cap.

– Niciodată un Roscano, n-ar fi avut o astfel de problemă. Ei sunt foarte puternici.

Kathryn cină cu Vito și bunica lui. Își reaminti cele spuse de Alessandro în legătură cu descendența ei din neamul Roscano.

– Trebuie să ne povestești despre familia ta, interveni Vito. Se întoarse spre Kathryn. *La nonna* știe toată povestea.

Kathryn începuse să înțeleagă italiana, dar nu suficient de mult ca să înțeleagă tot ce spunea bătrâna. Din când în când, Vito îi traducea esența poveștii.

Signora Bertini vorbea despre răpiri, dueluri și certuri, despre morți misterioase, despre averi pierdute și jocuri de cărți care readuseseră averea jucătorului. Kathryn avea impresia că în fața ochilor i se desfășura o imensă tapiserie cu scene din viața unei familii.

– Vrei s-o întrebi despre legendă, Vito? îl rugă ea. Mai mult ca sigur că există o profeție despre cum se sparge vraja sau blestemul.

Vito traduse cele spuse de Kathryn și pentru câteva clipe bătrâna căzu pe gânduri.

– Poate că atunci când o să mor eu, blestemul va lua sfârșit, dar cine știe? Tatăl meu mi-a spus că povestea va lua sfârșit când fântâna va curge din nou în grădina din curtea vechiului palat Roscano. Atunci, fantoma va fi mulțumită.

– Așa de ușor? întrebă Kathryn.

– Ah, de multe ori s-a încercat acest lucru, dar nu s-a reușit nimic. De asemenea, trebuie să fie făcut de un bărbat dintr-o altă țară, de un străin.

Fără să vrea, gândul lui Kathryn se îndreptă spre Ryan. Un inginer ar fi putut să se pricеapă la așa ceva și în felul ăsta blestemul ar lua sfârșit?

– De unde să luăm un străin să repare fântâna? întrebă Vito nepăsător. Mai bine dărâmăm vechiul palat și construim ceva modern.

Bunica zâmbi.

– Când tatăl meu a vrut să facă așa ceva, apa a inundat vechiul palat, deși n-a fost furtună. Peste tot era apă, cu excepția fântânii. Fântâna era uscată, plină de praf și frunze. Și încă o bucată din turn a căzut atunci.

– Așa că vezi tu, Kathryn, toți suntem amenințați de fantoma asta criminală, zise Vito. Dar într-o zi se va plictisi și ne va lăsa în pace.

– Sper, zise Kathryn voioasă.

Se gândi că era posibil să nu-l vadă pe Ryan până va părăsi Sardinia, dar dacă l-ar vedea, i-ar sugera să-și încerce norocul și să repare fântâna. Îi părea rău că nu aflase mai din timp povestea, pentru că acum n-avea cum să-i mai ceară ceva lui Ryan. Despărțirea era definitivă.

– Parcă mai este ceva în legătură cu povestea asta, îi reaminti Vito. Ceva în legătură cu bărbatul care să repare fântâna. Trebuie să fie însurat cu o fată din casa Roscano, dar care nu este membră a familiei?

Signora Bertini îi răspunse repede și Vito îi traduse răspunsul Kathrynei.

– Nu este corect. Fata trebuie să locuiască la Roscano, dar să aparțină unei țări de peste mare. Vito râse. Nu trebuie să-i spunem Mirellei, altfel ar sta pe capul minerului englez să-și ia uneltele și să repare fântâna!

Kathryn tresări ușor. Descrierea se potrivea perfect Mirellei, pentru că într-adevăr locuia la Roscano, dar adevărata ei casă fusese în Italia, înainte ca mama ei să se mărite cu Alessandro.

Înainte de a adormi, Kathryn își zise că nici Sardinia, nici legenda n-aveau vreo legătură cu viața ei.

A doua zi își petrecu mult timp împachetându-și cumpărăturile pe care le făcuse în timpul ultimei excursii. Fu mulțumită să constate că Luigi, administratorul familiei Bertini, se ocupase de tot ceea ce cumpărase înainte. Spera ca toate să ajungă cu bine la Londra. Hugh fixase data deschiderii expoziției și făcuse publicitate, cel puțin așa îi scrisese în ultima scrisoare.

A doua zi dimineață, Kathryn a reușit cu abilitate să nu-l însoțească pe Vito la Cagliari.

– Am foarte mult de împachetat, se scuză ea.

– Poate o să vin eu la Londra, la deschiderea expoziției? sugeră el.

Ea râse.

– Cum reușești să-ți iei atâtea concedii? Tu nu muncești deloc?

Vito rânji.

– Câteodată, aceste vacanțe se numesc călătorii de afaceri.

După ce a terminat de împachetat și de lipit ultima etichetă, Kathryn hotărî ca înainte să coboare la cină ar putea să facă o mică plimbare până la Portomarco să-și ia la revedere de la chei și poate și de la vechiul palat Roscano.

Ușa magaziei se deschise și o siluetă apăru în prag.

– Am terminat, Luigi, spuse ea fără să se întoarcă. Totul este gata de expediat.

– Nu chiar totul.

La auzul vocii, se întoarse brusc cu cârpa și peria în mână.

– Ryan! Ai apărut din neant? Am crezut că te distrezi în altă parte a insulei – sau la pescuit!

Nu reuși să se abțină și să nu fie zeflemitoare, dar în felul acesta nu va plânge. De ce n-a stat departe încă o zi, cel puțin până pleca ea?

Ținea în mână un pachet.

– Ai uitat asta în mașina mea, zise el calm.

Era carpeta cu portocaliu și maro pe care o cumpărase în Laconi. Habar n-avea cum ajunsese în mașina lui Ryan.

– Mulțumesc. Într-adevăr, mi-ar fi părut rău că l-am pierdut.

Cum stătea printre rafturi, o rază de lumină căzu pe chipul lui bronzat și pe părul castaniu închis. Kathryn știu că de acum înainte așa și-l va aminti.

Își întoarse privirea de la el.

– O să desfac un pachet și o să pun carpeta.

Cât timp desfăcu pachetul, el nu se mișcă și simți că o privește. Când își ridică privirea, văzu în ochii lui o expresie sumbră.

– Foarte frumos din partea ta, mormăi ea cu voce tremurată. Ai bătut atâta drum ca să-mi aduci ceva ce am uitat.

– Poate că mi-am îmbunătățit tehnica de a sustrage și apoi de a returna acest lucru proprietarului. La urma urmei, Vito mi-a dat un exemplu bun.

– Vito? repetă ea, neînțelegând sensul cuvintelor lui și știind că intenționase să spună mult mai mult.

– Presupun că el te-a răpit. Dacă știam că ești atât de grăbită, te-aș fi condus eu la Roscano.

– Nici nu m-ai întrebat și nici eu nu ți-aș fi spus despre planurile mele, îi replică ea cu răceală.

Începuse să-și regăsească stăpânirea de sine și puterea de a replica.

– Nu trebuie să te simți obligată. Trebuia să mă întorc astăzi. Mâine trebuie să mă prezint la conducerea minei. Zâmbi slab. Unii dintre noi trebuie să mai și lucreze din când în când. Se pare că și Vito.

Îi aruncă o privire rapidă.

– Sărmanul Vito! Nimic din ceea ce face nu-ți place.

– Dar ție, da! se răsti el.

– Ah, mie da, câteodată.

Se apropie de ea.

– Kate, spune-mi despre bărbatul care te așteaptă în Anglia. Din cauza lui ești nerăbdătoare să părăsești Sardinia?

Simți cum sufletul amorțit începe să se încălzească. Nici în cele mai intime gânduri ale ei nu avusese curajul să creadă că Ryan ar fi putut arăta vreun semn de gelozie. Totuși, acum parcă întrezărea o speranță.

– Ți-am spus motivul. Fratele meu are nevoie de mine acasă, îi răspunse ea evaziv.

Deschisese un pachet și încerca să pună carpeta înăuntru. Când începu să-l lege, Ryan puse mâna pe sfoară și o legă strâns. Chipul lui era foarte aproape de al ei și după o privire rapidă în ochii lui de un cenușiu închis, își plecă ochii, de teamă că s-ar putea trăda.

– Dar bărbatul acela? Câtă nevoie are de tine?

Tresălta de fericire, văzându-i teama față de rivalul necunoscut, un rival care de fapt nici nu exista.

– Cât de mult te interesează? sondă ea.

El tocmai întărea nodul la pachet.

– Mai ai bucata de jasp roșu pe care ți-am dat-o sau ai aruncat-o?

– N-am aruncat-o. Își ridică ochii și întâlni privirea lui. Imperceptibil, se apropie și mai mult de el.

În acel moment, ușa magaziei se deschise brusc și Mirella apăru în prag.

– Ah, aici erai, Ryan! Luigi mi-a spus că s-ar putea să te găsesc aici, dar am crezut că ești singur.

– Plec acum, murmură Kathryn, conștientă că Mirella era furioasă. Tocmai am terminat.

– Da, noi am terminat, repetă Ryan și în vocea lui era o finalitate mohorâtă.

Kathryn se simți ca un cățeluș prins făcând ceva interzis. Se îndreptă spre ușă, dar Mirella nu se mișcă.

– N-am știut că te-ai întors, zise Kathryn.

În ochii negri ai Mirellei străluci triumful.

– Ah, era necesar să vin să-mi mai iau niște haine, așa că Ryan m-a adus cu mașina lui, deoarece Vito a luat-o pe a mea ieri.

Așadar, adevăratul motiv al reîntoarcerii lui la Vila Roscano era acesta. Aducerea carpetei era incidentală, iar Ryan încercase să-l îmbrace în altă haină.

– Bine. Mă bucur că ai avut parte de o călătorie plăcută și ai ajuns cu bine, îi zise cu duritate Kathryn.

De data asta, aproape că o împinse la o parte și ieși din magazie.

În singurătatea camerei ei, Kathryn analiză cu atenție acest incident. Abia sosise împreună cu Mirella și venise s-o caute pe ea. Oare Mirella era o companie atât de obositoare încât avea nevoie de Kathryn îndărădnica, drept antidot?

În fine, putea să-l vadă pe Ryan așa cum era în realitate. Un bărbat care putea să mintă și să înșele un batalion de femei. Începu s-o compătimească pe Mirella, care era oarbă la trădările lui, încât pentru plăcerea de a fi cu el găsise pretextul hainelor pentru a se deplasa la Roscano.

La cină au participat doar trei femei, signora Bertini, Mirella și Kathryn. Ryan, evident, n-a rămas la masă.

La sfârșit, Kathryn se scuză, spunând că mai are de împachetat. Totuși, nu-i folosi la nimic, deoarece abia ajunsă în camera ei, apăru și Mirella.

– Se va ocupa Rosina de asta... și o să aibă grijă să nu uite nimic.

Sensul cuvintelor ei nu-i scăpă Kathrynei, simțind și o amenințare ascunsă.

– Vino pe balcon să stăm de vorbă, continuă Mirella. Asta este ultima ta noapte aici și s-ar putea să avem multe să ne spunem.

N-avea cum să se opună, pentru că Mirella avea autoritate asupra servitorilor.

Mirella se întinse într-un șezlong de răchită. Cu chipul ei frumos înconjurat de o coroană de păr negru, era irezistibilă. Nu era de mirare că Ryan fusese cucerit, iar Enrico de-a dreptul fermecat!

– Crezi că a fost bine din partea mea că l-am adus azi pe Ryan aici?

– Nu știu, replică Kathryn reținută.

– Am pus unul din pachetele tale în mașina lui, când ai plecat și apoi i-am spus că îți trebuie neapărat. I-am cerut să mă conducă până aici – și pentru haine, bineînțeles – dar și pentru ca să nu lași ceva aici, din ceea ce ai cumpărat.

– Mie mi-a spus că a trebuit să vină din cauza serviciului, îi spuse Kathryn cu răceală.

Mirella râse.

– Ah, bărbații, mereu au drept scuză serviciul. Nu pot să admită că le face plăcere să se plimbe încoace și-ncolo cu o fată drăguță. Se ridică brusc. Crezi că sunt drăguță? o întrebă cu o neliniște comică.

– Ești mai mult decât drăguță. Ești frumoasă, o asigură Kathryn cu sinceritate. Mi-aș dori să fiu pe jumătate la fel de frumoasă ca tine.

Câteva momente, Mirella o privi cu atenție pe Kathryn.

– Prima oară când ai venit să stai cu noi, am fost îngrijorată. Ești foarte drăguță, într-un mod diferit de noi. Probabil că de asta te place Vito așa de mult. Dar eram îngrozită la gândul că Ryan se va îndrăgosti de tine pentru că ești englezoaică. Acum știu că n-am motive de îngrijorare. Ai stat aici câteva săptămâni și de câteva ori ai ieșit cu Ryan și asta m-a înfuriat. Dar am încredere în el, deoarece știu că mă iubește.

– Și se va căsători cu tine? întrebă Kathryn cu scepticism, care ar fi putut s-o rănească pe cealaltă fată, dacă n-ar fi fost atât de visătoare.

– Sigur.

Replica Mirellei era prea încrezătoare și Kathryn realiză că încerca să-și mascheze nesiguranța.

– Și Enrico?

Mirella ridică din umeri.

– Probabil că va găsi o altă fată drăguță, iar familia va fi de acord. Mai sunt și alte verișoare și el are multe prietene.

– Dar el te iubește pe tine, nu pe verișoarele lui sau pe prietenele lui.

– Posibil. Dar nu se compară cu Ryan.

Urmă o pauză, apoi Kathryn se aplecă spre Mirella și-i vorbi calmă.

– Mirella, eu plec în Anglia. Probabil că n-o să mă mai întorc vreodată în Sardinia și n-o să-l mai văd pe Ryan, așa că nu-mi fac probleme pentru mine. Dar tu, o să-ți placă stilul de viață al lui Ryan? Oriunde va merge, va fi în regiuni legate de minerit. S-ar putea să meargă în zone și mai sălbatice ca cele din Sardinia, de exemplu America de Sud sau Siberia sau țări din Africa. O să vrei să-l urmezi mereu?

Mirella chicoti.

– Nu înțelegi. Nu voi locui în orașe miniere. Eu voi continua să locuiesc aici sau ne vom cumpăra o vilă în Italia. Ryan va veni destul de des acasă și ne vom simți bine împreună. Sau s-ar putea să renunțe le minerit pentru mine și să se angajeze în altă parte. Ar putea fi avocat sau arhitect.

Kathryn încercă să nu râdă de această gândire naivă. Zâmbi.

– Ryan și-a ales această meserie pentru că-i place și asta și-a dorit să facă. Nu cred că va dori să-și schimbe meseria. Și amândoi va trebui să trăiți, iar Ryan nu este chiar bogat.

– Vom rezolva aceste probleme mai târziu, replică Mirella încrezătoare.

– Cu ce se ocupă Enrico... adică lucrează ceva? întrebă Kathryn.

– Nu prea, recunoscu Mirella. Familia lui este foarte bogată, dar Enrico a studiat arhitectura. De asta am spus că-l poate ajuta pe Ryan.

– Nu prea cred că va dori să ajute un alt bărbat să se căsătorească, în special cu tine, remarcă ea practică.

– Ah, Enrico nu este gelos. Pentru mine ar face orice.

– Sunt sigură de asta... dar nu ajutându-l pe Ryan.

– Dar eu nu sunt săracă, afirmă Mirella. Când voi împlini douăzeci și cinci de ani, voi putea dispune de banii lăsați de mama mea. Și mai este și *la nonna,* care a promis că-mi va lăsa o sumă de bani.

Kathryn își aminti că Alessandro îi spusese despre moștenirea Mirellei. De asemenea, menționase părerea lui și anume că Ryan ar fi genul de vânător de zestre.

– Desigur, Ryan știe că vei moșteni o considerabilă sumă de bani? întrebă ea.

– Oh, da. De ce i-aș ascunde asta?

– Enrico n-are nevoie de bani, zise Kathryn încet. Dar Ryan?

Era conștientă de îndoiala pe care o sădea în mintea Mirellei.

– Asta este o cruzime. Ryan m-ar iubi la fel de mult și dacă aș fi săracă. Totuși, asta îmi dovedește că tu nu-l iubești pe Ryan. Altfel, n-ai gândi așa ceva despre el.

Poate că era mai bine să încheie subiectul, își zise în gând Kathryn. Dar Mirella nu era de aceeași părere.

– Totuși, recunosc că mă bucură faptul că pleci acasă, zise ea cu un zâmbet dezarmant. Nu-mi place să-l împart pe Ryan cu tine.

Kathryn se ridică.

– Acum poți să-l păstrezi pentru tine, îi zise ea.

Mai devreme sau mai târziu, italianca va realiza că nu era singura de pe lista lui Ryan.

*
*   *

A doua zi, Mirella a venit la aeroport ca să asiste la plecarea Kathrynei.

Până în ultimul minut, Kathryn sperase că Ryan o va însoţi pe Mirella. Se întrebă ce rost ar fi avut. Despărţirea avusese loc în sunetul muzicii în timp ce ceilalţi dansau. Poate că sosirea bruscă a Mirellei o salvase de la repetarea unui act nesincer. *Fata mea de aur!* îi spusese el. Cum i-ar fi spus în magazie, când era îmbrăcată în halat şi nu în rochia de culoarea chihlimbarului?

În timp ce avionul zbura deasupra oraşului Cagliari, îşi luă rămas bun de la oraşul de unde rămânea cu atâtea amintiri. Dedesubt putea vedea plaja, portul şi mai departe pe coastă lângă capul Nora, ruinele romane. I se părea că aproape fiecare punct de pe insulă îi reamintea de Ryan. Hotărâtă, îşi schimbă cursul gândurilor în timp ce avionul lua înălţime şi insula se pierdea în ceaţă.

Capitolul 9

Hugh a venit s-o întâmpine pe Kathryn la aeroport și în taxi în drum spre galerie a pus-o la curent cu toate noutățile pe care nu i le comunicase în scrisori.

Kathryn a întrebat de Brenda.

– Ah, este în convalescență. Necazul este că acum are o depresie. Și-a pierdut slujba.

– Pierdut? Cum?

Brenda era expertă în bucătărie și lucra în conducerea unei reviste pentru femei, fiind responsabilă cu paginile despre gastronomie.

– Se pare că printr-o fuziune. Două reviste s-au unit într-una singură și nu vor două redacții pentru rețete și sfaturi pentru gastronomie.

– Păcat, comentă Kathryn. Știa cât de interesată era Brenda de postul ăsta, adesea petrecând mult timp în bucătărie, încercând rețete noi.

– Se pare că n-a fost chiar pe neașteptate, continuă Hugh. Bănuia ceva, dar nu mi-a spus până când n-a fost definitiv.

– Nici o altă șansă la orizont? vru ea să știe.

– Este prea descurajată ca să se gândească la o altă slujbă.

– Ei bine, nu trebuie să ne facem griji pentru viitor. Un bucătar bun valorează greutatea lui în aur, cel puțin așa știu.

– I-am spus să nu-și facă griji. De fapt, sper să n-o facă pentru un timp. Susana stă cu noi încă, și am fost foarte mulțumit de ajutorul ei.

Susan, sora mai mică a Brendei, încă nu știa ce carieră să-și aleagă. Ceva artistic, declarase ea. Teatru, scenografie sau modă: fuseseră luate la rând, dar n-o atrăseseră în mod deosebit.

– Am putut s-o las pe Brenda având în vedere că aveam multă treabă și alergătură în legătură cu expoziția. Dar Susan s-a dovedit a fi extrem de utilă la galerie. Nu m-ar surprinde dacă ți-ar lua locul. Aruncă o privire timidă surorii lui.

Kathryn se strâmbă.

– Înțeleg. Încă o persoană care o să-și piardă slujba?

– Nu încă, o asigură fratele ei. Nici chiar dacă o să vrei să te întorci în Sardinia sau Italia și să te căsătorești cu admiratorul ăla italian.

La cină au fost doar ei trei. Brenda i-a spus că Susan lua masa în oraș în seara aceea. Kathryn era mișcată de aspectul fragil al Brendei. Întotdeauna fusese slabă, arătând ca un spiriduș cu părul ei negru, pielea albă și ochii de un albastru intens.

După cină, Kathryn le-a vorbit despre călătoria ei în Sardinia, dar n-a menționat numele lui Ryan. Când a apărut în poze, le-a spus că era un englez, prieten cu Mirella și Vito.

– De ce nu petreceți o scurtă vacanță în Sardinia? sugeră ea lui Hugh.

– Mai vorbim noi, îi răspunse el. Mai mult ca sigur că Brenda are nevoie de o vacanță.

– Numai că eu n-am chef să merg nicăieri, murmură Brenda.

Kathryn abandonă subiectul. Hugh o conduse până la apartamentul ei, situat la cinci minute de casa lui. Susan stătea împreună cu Hugh și Brenda.

– Ești sigur că Susan se întoarce în seara asta? o întrebase pe Brenda, înainte de a pleca.

– Sigur, zâmbise Brenda. Vine acasă pe la miezul nopții, nu ca tine... care te distrai cu prietenul tău italian până în zori!

Kathryn se plimbă prin micul ei apartament. Era curat, cu flori proaspete în vaze. Cineva avusese grijă să-i facă venirea plăcută. Probabil Susan, care de multe ori declarase că-i plăcea să facă treabă în casă, dar când are chef, nu din obligație.

Kathryn se așeză pe pat. Era bine să fie acasă, înconjurată de familie și prieteni. Se gândi la Jeffrey. Când îi întrebase pe Brenda și Hugh de el, îi spuseseră că era bine și vesel, ba chiar vânduse câteva tablouri.

– Păi, asta face un artist să fie vesel, răspunsese ea.

Jeffrey avea nevoie doar de un succes modest și de cineva cu care să sărbătorească. Își aminti de seara dinaintea plecării în Sardinia. Îi vânduse trei tablouri mici și el îi sugerase să ia masa în oraș.

– Trei tablouri este aproape un triumf, îți mulțumesc.

Îl refuzase cu blândețe, pentru că avea întâlnire cu Vito.

– Da, sigur, strălucitorul Romeo italian.

Poate că acum, Jeffrey, având mai mult succes, va fi mai încrezător. Mult timp a crezut că era destul de îndrăgostit de ea, dar finanțele lui nu erau prea grozave și apoi mai trebuia s-o întrețină și pe mama lui, care locuia în Sussex.

Dacă i-ar cere să se căsătorească, ce i-ar răspunde? Se ridică nerăbdătoare. Era un gând necinstit. Ar trebui să-l uite pe Ryan pentru totdeauna, dar din cauza asta să accepte alt bărbat, ar fi monstruos. Jeffrey merita ceva mai bun.

A doua zi, la galerie, controlă facturile pentru ceea ce cumpărase.

Hugh era șocat și dezamăgit de marea cantitate de articole.

– N-o să recuperăm banii niciodată, mârâi el.

– Nu fi pesimist! obiectă ea. Nu puteam să facem o expoziție despre Sardinia doar cu câteva carpete și două-trei ulcioare.

Hugh se scărpină pe frunte.

– Știu. Dar când mi-ai spus că pentru unele articole nici n-ai plătit, am fost șocat. Nu mi-am închipuit că o să arunci banii chiar așa.

– Nu i-am aruncat pe nimicuri! replică ea. Nu-ți dai seama că în afară de două zile, n-a trebuit să plătesc hotel? Am fost găzduită de familia lui Vito și de prietenii familiei și nici n-am putut să le fac cadouri. Sunt prea bogați. I-am luat Mirellei o pereche de cercei din cristale și a fost încântată.

– Oh, îmi dau seama că ai făcut economie în sensul ăsta. Ce mă îngrijorează este contul meu din bancă, sau lipsa lui.

– Da, înțeleg, Hugh. Cheltuielile cu Brenda.

El ridică din umeri.

– Mă rog, vom supraviețui, sper. Acum, spune-mi despre taxele vamale. Cât ne vor costa?

– Foarte puțin. Am făcut formele în trei exemplare. Nu trebuie să plătim pentru articolele pe care le-am adus cu mine. Mâine trebuie să mă duc la aeroport să iau restul pachetelor care au venit cu charterul.

*

*   *

Au despachetat împreună și au verificat costurile produselor, pentru a putea stabili prețul lor.

Susan era dornică să ajute și au lucrat din greu următoarele trei zile, sortând lucrurile și hotărând care să fie expus. Susan semăna cu sora ei, dar coloritul ei era mult mai puternic. Părul roșcat și ochii verzi făceau o combinație atrăgătoare.

– Ce știi despre Brenda? o întrebă Kathryn într-o după-amiază când lucrau împreună.

– Adică la ce te referi? La sănătatea ei?

– Da, la sănătatea și starea ei de spirit. Ea și Hugh trebuie să plece în vacanță.

– Am fost cu ea și cu mama în Cornwall pentru câteva zile, dar își făcea griji pentru că-l lăsase singur pe Hugh, așa că a trebuit să ne întoarcem mai devreme.

Kathryn despachetă câteva coșuri din paie pe care le cumpărase în Sassari.

– Voi face tot ce pot să-l conving pe Hugh, iar tu trebuie s-o convingi pe Brenda. Trebuie să plece în vacanță împreună, nu separat.

Ochii verzi ai Susanei străluciră.

– Vom insista. Apoi se întristă. Dar nu pot să plece decât după expoziție.

– Sigur că nu. Dar putem să-i convingem să-și facă planuri și să plece imediat după ce se închide expoziția.

Susan se dovedi utilă și în altă direcție, pentru că își asumase sarcina de a scrie etichetele produselor, de a desena posterele și de a se ocupa de publicitate. Hugh avea deja mai multe pliante tipărite, la tipografia unui prieten, iar Susan a convins patronii câtorva magazine locale să le distribuie.

– Ah, ce piesă superbă de coral! exclamă Susan, când despachetă una dintre cutii.

– Atinge-o și spune-i cuvinte frumoase, o sfătui Kathryn. Se presupune că aduce noroc.

– Noroc, repetă, în timp ce mângâia ușor piesa sculptată, ce reprezenta un cuib de păsări într-un copac.

– Ce mai face Jeffrey? întrebă în treacăt Kathryn. Nu l-am văzut de când am venit acasă, dar am auzit că picturile lui se vând bine.

Susan tocmai căuta într-un pachet mare.

– Da, este bine, mormăi ea și continuă să scotocească în pachet.

– Ce ai pierdut? întrebă Kathryn.

– Nimic! Susan se ridică puțin. Voiam să văd dacă n-a mai rămas ceva acolo.

Atunci, Kathryn observă chipul îmbujorat al Susanei. Faptul că stătuse aplecată peste pachet nu explica îmbujorarea.

Se auzi ușa de la intrare dechizându-se și Kathryn se ridică.

– Presupun că a intrat un client. Te duci tu, Susan?

Susan se grăbi să întâmpine clientul. Se auzi un murmur de voci, apoi Susan se întoarse.

– Nu este un client. Este Jeffrey.

Kathryn se grăbi să-l întâmpine, în timp ce Susan urcă scările spre etaj.

– Jeffrey! Mă bucur să te văd după atâta timp!

O prinse de umeri și după o clipă de ezitare o sărută pe buze, un sărut cald, plin de afecțiune. Era prima oară când o saluta în felul ăsta.

Dragul de Jeffrey! De neclintit și credincios în afecțiunea lui.

– Și cum a fost excitanta aventură din Sardinia? o întrebă el.

– Multe deplasări, petreceri și vile luxoase. Destul de nepotrivit pentru mine, care duc o viață sobră, aici la Londra.

– Poate că prietenul tău, italianul, s-a asigurat că trebuie să te acomodezi cu o viață mai trepidantă, o tachină el cu o sclipire în ochi.

– Aaa, Vito! Nu l-am luat prea în serios nici aici, iar în Italia are nenumărați prieteni. Oricum, țin mult la Vito. A făcut multe pentru noi. Fără el nu ne-am fi gândit la expoziția asta.

Jeffrey chicoti.

– Hugh crede că o să piardă destul de mulți bani.

– Nu-i adevărat. O să fie un mare succes, îl asigură ea.

– Ai dreptate, Kathryn. Dacă tu ai încredere în el, nu poate da greș.

– Am auzit că ai vândut recent câteva tablouri. Felicitări.

– Mulțumesc. De fapt, Susan le-a vândut... așa că am ieșit de câteva ori cu ea la restaurant.

Kathryn râse, apreciind ușoara ironie, deoarece ea îi refuzase invitația, în favoarea lui Vito.

– Trebuie să urc și să mai lucrez puțin cât timp lumina este bună, îi zise îndreptându-se spre scară. Trebuie să-i mai dau Susanei câteva exemplare din opera mea, altfel îi scade stocul.

Urcă grăbit scările, iar Kathryn își reluă treaba de despachetare a articolelor aduse din Sardinia.

Jeffrey era mai încrezător în puterile lui, își zise ea în gând. Se datora oare recentelor lui succese or mai era un motiv? Se hotărî să nu facă nimic care ar clătina această încredere în el.

Două zile mai târziu, Hugh fu în culmea fericirii când primi o scrisoare de la Departamentul Italian al Comerțului.

– Ascultă! O prinse pe Kathryn de braț. Niște oficialități de rang înalt vin la deschiderea expoziției noastre. Niciodată nu m-am gândit să invit pe cineva.

Ochii Kathrynei străluciră.

– Vito! Nu l-am crezut când mi-a spus că va rezolva problema asta.

Hugh o luă de umeri.

– Căsătorește-te cu bărbatul ăsta și devenim în scurt timp milionari.

– Nici chiar așa! Îți vinzi sora pentru un pumn de bani?

– De ce? Cine stă în calea îmbogățirii mele?

– Cine știe? Eu și Vito suntem... doar prieteni buni, cum se zice, și apoi el are o mulțime de prietene.

– Păi, scrie-i și mulțumește-i pentru ajutor.

– Sigur, îi promise ea. Și asta mi-a dat o idee. Ar trebui să invităm câte o personalitate nu numai la deschidere, ci în fiecare zi pe parcursul expoziției. Cel puțin în felul ăsta am beneficia de publicitate și de vânătorii de autografe.

– Este cam târziu, mormăi Hugh. Trebuia să ne fi gândit mai din vreme.

Susan a fost cea care a făcut rost de o duzină de personalități, care urmau să vină o oră sau două în diferite zile pe parcursul expoziției. Susan își petrecuse ore la telefon, călărise taxiurile și în final obținuse participarea unei actrițe de televiziune, a unui autor de cărți de călătorii care scrisese despre Sardinia, a unui patron de agenție de voiaj și a altor *nume* care atrăgeau publicitate în presă.

– N-am putut să obțin participarea unor persoane pe care le doream, recunoscu Susan. Voiau să fie plătiți pentru apariția lor.

Kathryn râse.

– Nu te subestima, Susan dragă. Vei fi un agent de publicitate clasa întâi. Poate că ar trebui să te gândești la o carieră în acest domeniu.

Susan o privi gânditoare.

– Mda. Cele două ar putea merge împreună.

– Ce altceva? o iscodi Kathryn.

Susan clătină din cap.

– Gândeam cu voce tare. Vreau să zic publicitate și… ăăă… postere, și altele.

Peste câteva minute se scuză pe motiv că avea câteva idei noi pentru un poster.

– Aș putea să fac publicitate acestor personalități care atât de binevoitori au acceptat să vină la expoziție.

– Multă treabă, comentă Kathryn. Asta înseamnă că va trebui să mergi în fiecare zi la panourile publicitare și la magazinele unde ai pliante. Pot să te ajut?

– Nu, mulțumesc foarte mult, replică ea în grabă. Mă duc în studioul lui Jeffrey. Toate lucrurile mele sunt acolo.

Kathryn o privi pe Brenda, care stătea în colțul opus al camerei. Chipul ei nu exprima nimic.

– Susan… vreau să zic… ea și Jeffrey? Kathryn se trezi bâlbâindu-se.

Brenda zâmbi.

– Habar n-am. Nu-mi face confidențe.

Kathryn recunoscu faptul că nu va afla nimic. Când ajunse în apartamentul ei se gândi la această problemă, trecând în revistă toate semnele pe care le citise pe chipul și în comportarea Susanei… obrajii îmbujorați, retragerea bruscă la apariția lui Jeffrey, când Kathryn era aproape, apoi la faptul că împărțeau același studio de la etaj. Kathryn îl vizitase foarte rar și numai când știa că Hugh lucra acolo.

Totul conducea la ideea că Susan se îndrăgostise de Jeffrey. Dar el? Kathryn nu știa încă, dar îi părea rău pentru tânăra care ar putea bate la o poartă închisă.

Din fericire, apropierea deschiderii expoziției cerea atenția tuturor aproape douăzeci și patru de ore și Kathryn nu mai avea timp de introspecții.

*

*   *

Ziua deschiderii expoziției a fost un succes imens. Oficialii italieni au fost încântați de primirea care li s-a făcut, de steagurile italiene și de panglica inaugurală în culorile roșu, alb și verde ce urma să fie tăiată la momentul potrivit.

Fotografii de presă s-au înghesuit la galerie și au fotografiat pe toată lumea. Cele trei fete își cumpăraseră ținute noi, iar Kathryn era încântată să vadă că Brenda, într-un costum nou de culoare crem, cu o eșarfă portocalie, era mult mai animată decât fusese în ultimul timp.

– Parcă seamănă cu Brenda dinainte, murmură Kathryn la urechea fratelui ei.

– Da, îi place foarte mult atmosfera asta... reporterii, fotografii, mulțimea și un pahar de șampanie.

– Plecați cât mai curând în vacanță, Hugh. Oriunde dorește ea. Eu și Susan vom avea grijă de toate, aici.

Hugh aprobă din cap.

– Voi face tot ce pot, Thryn.

O bătu frățește pe umăr și se îndreptă spre niște prieteni.

Kathryn a fost felicitată de reprezentanții italieni pentru dibăcia și gustul de care dăduse dovadă în alegerea articolelor din Sardinia și ea reuși să le mulțumească în italiană și să poarte o scurtă conversație în aceeași limbă, ceea ce i-a făcut pe oficiali să plece încântați la mașinile lor.

La sfârșitul zilei, când în sfârșit ușile au fost închise, Hugh o felicită pe Kathryn, care făcuse o treabă bună când cumpărase toate acele produse, deși el fusese nepermis de pesimist.

– Dacă și celelalte zile vor fi la fel ca asta – ceea ce abia îndrăznesc să sper – atunci într-adevăr ne vom îmbogăți. Și apoi, trebuie să ne pregătim să facem rost de alte articole pentru restul anului.

– Am putea organiza o săptămână spaniolă și o expoziție suedeză și altele de acest gen, sugeră Susan.

– Doamne ferește! Dacă vâri astfel de idei în capul Kathrynei, o s-o vedem colindând tot continentul, risipind profitul!

– Zgârie-brânză! Kathryn se uită chiorâș la el, în timp ce-și scotea pantofii. Picioarele mele! Nu mai pot să fac un pas.

Era încă îmbrăcată în rochia albă ,cu jacheta verde deschis. Acum își scoase pălăria cu boruri largi brodate cu galben și o aruncă pe un scaun în sufrageria casei lui Hugh.

– Sper să am putere să rezist astea două săptămâni. După câteva clipe de tăcere, continuă: Hugh, ce se va întâmpla dacă vindem articolele și oamenii vor dori să le ia cu ei? Vom rămâne cu foarte puține exponate.

– Este dificil, îi răpunse el. Cumpărătorii nu vor să vină înapoi după ce au cumpărat, iar dacă nu plătesc, nu se mai deranjează.

– De ce nu pui o mică etichetă cu vândut pe ele? interveni Susan. Așa se întâmplă cu tablourile în expoziții. Apoi și le iau la sfârșit.

– Bună idee, fu de acord Kathryn. Și apoi, omul având o natură invidioasă, când va vedea vândut pentru cineva, va dori o piesă similară.

– Voi face mici etichete cu *vândut,* s-a oferit Susan.

Se părea că dorința de a se face utilă a Susanei n-avea limită.

– De asemenea, am convins încă două actrițe să vină săptămâna viitoare, adăugă Susan. Starlete, dar au prins din zbor ideea de publicitate și cred că ar putea fi remarcate la TV, dacă au noroc.

Kathryn se sprijini de spătarul scaunului și râse.

– Zău, Sue, ești grozavă! De unde cunoști starletele astea?

Susan strâmbă din nas.

– De ici, de colo. Școala de actorie, apoi știu câțiva bărbați de la studioul de desen și fotografi obișnuiți cu lumea mondenă. I-am amăgit.

– Ai o calitate în plus față de noi, recunoscu Hugh.

– Suntem o familie talentată, zise Brenda, plină de importanță.

Pe perioada expoziției, comportarea Brndei s-a îmbunătățit. Deși era încă slabă, nu mai avea cearcăne, era mai animată și-și petrecea cea mai mare parte a timpului la galerie, prezentând cele mai valoroase și exclusive produse aduse din Sardinia.

Câteodată gătea diferite specialități pentru familie; gulașul unguresc, păstrăvul tirolez păreau desprinse din paginile revistelor la care lucrase Brenda.

Eforturile ei erau foarte apreciate, pentru că indiferent ce talente poseda Susan, aceasta nu gătea, deși încercase în timpul bolii Brendei.

La îndemnul Kathrynei, Hugh aduse vorba de vacanță și de data asta Brenda a răspuns pozitiv.

– Fără prea multe plimbări sau ceva obositor, o avertiză el.

– Ce zici de Scoția? sugeră ea imediat. N-am mai fost acolo din copilărie.

– Foarte bine, fu de acord Hugh. Mergem cu mașina, stăm o zi sau două ici și colo, unde dorim.

Aproape imediat ce expoziția luă sfârșit, Hugh și Brenda au plecat, lăsându-le pe Kathryn și Susan să aibă grijă de galerie. Erau destule de făcut, de la curățenie la stabilirea stocului rămas, la împachetarea și expedierea articolelor vândute.

Jeffrey a lucrat din greu în studio și a terminat câteva tablouri pentru vânzare sau pentru a fi expuse în vreo expoziție dacă avea noroc.

Kathryn urma să stea cu Susan în apartamentul lui Hugh.

– Sigur, aș putea să merg la mine acasă în fiecare seară, sugeră Susan, dar ar însemna să fac drumuri în plus.

Părinții Susanei locuiau în Windsor și Susan ar fi pierdut mult timp pe drumuri.

– Sigur că nu. Nu este nevoie, o asigură Kathryn.

*

* *

Într-o seară, Susan se grăbea să-și termine treaba.

– Nu te superi dacă te las pe tine să închizi? o întrebă ea pe Kathryn.

– Ieși undeva?

– Da. Cu Jeffrey.

În tonul ei era o notă sfidătoare.

– Bravo. Distracție plăcută.

Privirea pe care i-a aruncat-o Kathrynei era un amestec de uimire și mulțumire.

– Nu te superi?

Kathryn zâmbi.

– Nu. De ce aș face-o?

Susan o zbughi pe scări.

Când sosi Jeffrey, Kathryn stătea la masă. Se ridică și-i deschise ușa, lăsându-l să intre.

– Probabil că Susan este aproape gata. Vrei s-o strig?

– Nu, nu este nevoie, o reținu el. O s-o aștept.

– Nu te superi, dacă verific socotelile?

El își trase un scaun și se așeză lângă ea. Îl simțea cum își căuta cuvintele, pentru că era ceva ce dorea să-i spună.

Lasă-l să-și găsească cuvintele, se gândi ea, deși dacă nu se grăbește, Susan va veni în fugă.

– Kathryn, începu el, vreau să știi ceva.

Ea lăsă pixul și-l privi.

– Poate că deja am ghicit. Susan?

El dădu din cap, răsuflând ușurat pentru că nu-i cerea explicații.

– Știu că înainte de a pleca în Sardinia am crezut că eram îndrăgostit de tine. Eram gelos pe ceilalți prieteni ai tăi, dar acum Susan este... și știu că este adevărat. Nu vreau să te supăr Kathryn, dar...

Ea îi puse o mână pe braț.

– Nu-ți face griji. Înțeleg și sunt foarte bucuroasă.

– Încă te admir foarte mult, îi mărturisi el.

– Este o imensă diferență între admirație și dragoste.

El își întoarse privirea.

– Sigur, nu sunt foarte sigur de Susan... dacă mă iubește... dar...

Kathryn zâmbi.

– Dacă nu știi, mai bine întreab-o, îl sfătui ea. Cred că-ți va răspunde direct.

La etaj se auzi o ușă închizându-se cu zgomot și Susan strigă:

– Jeff! Vin!

– Ceart-o pentru că te-a lăsat s-o aștepți, îi spuse Kathryn.

Chipul lui se înduioșă.

– Nu. Nu pot să fac asta. Nu când am avut șansa să lămuresc lucrurile între noi.

Susan coborî ultimele trepte, îi zâmbi lui Jeffrey și aruncă o privire întrebătoare către Kathryn.

– Noapte bună, murmură ea.

Kathryn se concentră asupra cifrelor, dar cifrele îi dansau în fața ochilor. Ce ironie! Se întorsese acasă gata să-l accepte pe Jeffrey. Acum, hotărârea ei nu mai era necesară. Fusese înlăturată, cum o tachinase Hugh.

Totuși, nu simțea nici un fel de regret; ci doar un sentiment de libertate, o slăbire a legăturilor care o făcuseră să se învârtească între fratele ei, Brenda și galeria cu problemele ei. Într-un fel misterios, prezentul se lărgise. Totuși, nu-și va permite să considere că Ryan ar putea face parte din viitorul ei.

Starea de pace și seninătate care o cuprinsese, fu brusc distrusă a doua zi.

În timpul după-amiezii, Kathryn era singură la galerie, împreună cu o clientă care studia o cutie cu încrustații, dar dorea să mai vadă și alte articole.

Kathryn se aplecă să deschidă un sertar plin cu stampe. Auzi ușa deschizându-se, dar nu se întoarse până când nu puse câteva stampe în fața clientei.

Rămase cu gura căscată. Avea halucinații, sau chiar Ryan era în fața ei? Clipi de câteva ori, neîncrezătoare.

– Bună ziua, zise nou-venitul cu o voce gravă și se îndreptă spre masa unde erau expuse ulcioare din Sardinia și câteva rogojini din pai.

Kathryn a înțeles că va aștepta până când clienta va pleca și acum era nerăbdătoare ca femeia să se hotărască o dată. Până la urmă cumpără cutia cu încrustații.

– Și stampa?

– Nu, nu cred.

Kathryn împachetă cutia, dădu restul și o conduse până la ușă. Apoi, se răsuci spre Ryan.

– De ce ai venit aici? îl întrebă ea cu violență.

El ridică din sprâncene.

– Am înțeles că oricine poate intra în magazin. Sau se face o selecție?

– Atunci, ce dorești să vezi?

O privi și toată furia ei dispăru. Încă mai avea putere asupra ei.

– N-am o părere prea bună despre tine ca vânzătoare, comentă el. Ai fi putut cu ușurință s-o convingi să cumpere o stampă sau chiar două.

– Ce păcat! Nu te pot convinge să stai aici pe post de asistent. Ai putea să ne dai lecții.

Ryan râse.

– Limbă ascuțită! Povestește-mi despre expoziție, asta dacă poți purta o conversație normală.

– S-a închis. Ai venit prea târziu.

– Prea târziu? Ah, asta este soarta mea. Ei bine, cum a fost?

– Un mare succes. Vito a reușit să trimită niște oficialități italiene la deschidere și după aceea totul a mers șnur.

– Ai comandat și alte articole în Sardinia?

– Ah, da. Asta fac acum. Fratele meu și soția lui sunt acum în vacanță.

– Și tu ești singură? o întrebă el, cu ochii sclipitori.

– Nu, se răsti ea. Sora Brendei stă cu mine. Câteodată vine și Jeffrey. Are închiriat studioul de la etaj. Este pictor.

Ryan aprobă din cap.

– De succes?

– Câteodată. Acum este în plin avânt.

– Înțeleg. Așadar, el este magnetul de acasă, bărbatul pe care l-ai lăsat aici. Sper că își apreciază norocul.

– Poate că apreciază asta. Țin foarte mult la Jeffrey.

– Doar ții? Este de-ajuns?

Ryan o prinsese în corzi. Cine știe? Considerase că este legată de Jeffrey, iar ea nu dorea să-i schimbe părerea. Niciodată n-ar recunoaște în fața lui Ryan că în viața ei nu exista un alt bărbat care să-i răscolească simțurile așa cum o făcea el.

– Eu și Jeffrey nu ne grăbim, îi zise deliberat. Poate că nici unul din noi nu agreem atracția violentă.

Ryan își țuguie buzele.

– Într-adevăr, foarte înțelept. Foarte înțelept.

Se lăsă o tăcere adâncă.

Cineva intră în galerie și ea aproape că alergă spre el, cu brațele deschise.

– Jeffrey! Sunt atât de bucuroasă că ai venit. Să-ți prezint un prieten din Sardinia.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– În vacanță? vru să știe Jeffrey.

– Nu, lucrez aici... fac cercetări în domeniul minier. Sunt la Londra în una din vizitele mele periodice la minister.

Kathryn nu se gândise să-l întrebe pe Ryan care era motivul adevărat al prezenței lui acolo.

– Am auzit o mulțime despre Sardinia, de la Kathryn, zise Jeffrey. Pare un loc foarte interesant. Trebuie să merg o dată acolo.

– Da, vei găsi o mulțime de subiecte interesante, interveni Kathryn, aruncându-i o privire piezișă lui Ryan.

După câteva minute, Jeffrey se scuză și urcă în studio.

– Nu este prea vizitată, nu? zise el la întâmplare.

– Din fericire, nu în după-amiaza asta. Altfel n-aș fi avut timp să discut cu tine.

– Poate că niciodată nu vei avea timp să discuți cu mine, mormăi el. Se răsuci brusc spre ea. Ce zici să ieși cu mine acum? Putem să luăm masa mai târziu.

Kathryn vru să aprobe din toată inima. Totuși, mândria ei ridică un zid între ei.

– Nu, nu pot să închid galeria înainte de vreme. Susan este ocupată sus.

– Ai deja stabilită o întâlnire?

Se gândise și ea la asta.

– Da.

– Înțeleg. Cu harnicul pictor. Foarte bine Kate, nu te mai rețin. Pur și simplu m-am gândit... să vin și să te văd.

Se îndreptă spre ușă. Va ieși din magazin și din viața ei și nu putea face nimic să-l oprească. Nimic?

– Ce face Mirella? îl întrebă disperată, să-l mai rețină câteva clipe.

Se întoarse zâmbind.

– La fel de fermecătoare și imprevizibilă. Cu Enrico la dans, probabil. S-a întors cu el la vila familiei lui. Cât despre Vito, nu mai știu nimic despre el de când s-a întors la Napoli sau Roma sau oriunde altundeva.

Îi ținu ușa, în timp ce el ieșea în stradă.

– La revedere, Kate!

Îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă. Nici nu se uită în urmă. Tocmai se încheiase un capitol din viața lui.

Se întoarse încet în magazin și se așeză pe un scaun.

Aproape imediat se auziră pași ușori și Susan apăru lângă ea.

– N-ai fost cinstită cu mine, nu-i așa? o acuză ea furioasă.

– Cinstită? Despre ce?

– Jeff. M-ai lăsat să-mi fac speranțe. Acum vrei să te agăți de el. Îmi pare rău Kathryn, dar nu m-am putut abține să nu trag cu urechea. Tocmai coboram pe scări și te-am auzit când i-ai spus bărbatului ăla că iei masa cu Jeff.

– Nu, Susan, nu tocmai. L-am lăsat să presupună asta. Este o cacealma...

Susan se uită la ea cu lacrimi în ochi.

– Cacealma? Vrei să spui că a fost o scuză, deoarece nu doreai să ieși cu el?

– Exact.

– Şi e adevărat… e adevărat că nu-l vrei pe Jeff?

– Jeffrey a fost întotdeauna un prieten bun, dar niciodată nu l-am privit ca pe un viitor soţ. Pe tine te iubeşte. Dacă vrei să-ţi mărturisească asta, du-te Susan, nu poate fi aşa de dificil.

Susan strălucea de fericire.

– Ah, Kathryn! M-ai făcut atât de fericită! Fii binecuvântată!

O îmbrăţişă cu putere şi fugi când în magazin intrară trei cliente.

Kathryn o lăsă pe Susan să se ocupe de cliente. Când fata veni să ia de pe un raft o farfurie de sticlă, se apropie de ea.

– De ce n-ai vrut să ieşi cu el? şopti ea.

Kathryn se hotărî.

– Are pe cineva în Sardinia. O cunoştinţă.

– Arată foarte bine, fu părerea Susanei.

– Nu este genul meu.

Susan se grăbi să se întoarcă la cliente, iar Kathryn ar fi vrut să râdă isteric. Nu este genul meu! Şi-ar fi dorit din toată inima să fie cu el în clipa aia.

Şi apoi? Ce-ar face? El se va întoarce în Sardinia sau în altă parte.

Era mai bine „La revedere, Kate!“ spusese el cu hotărâre, cu o finalitate ce nu dădea loc la îndoială. Totuşi, Kathryn era dezolată.

Capitolul 10

Kathryn a fost încântată să observe că starea Brendei se îmbunătățise considerabil după vacanța petrecută împreună cu Hugh. Brenda vorbea de faptul că dorea să-și caute o nouă slujbă în domeniul ei.

– Nu este nevoie să fie la o revistă sau la un ziar, zise ea după cină, într-o seară când erau în apartamentul lor.

– Ai putea să-ți găsești o slujbă de bucătar la un conac sau la un castel, sugeră Hugh. Plată bună și un trai minunat și civilizat.

– Și tu ce ai putea să faci la un castel? întrebă ea.

– Să am grijă de Rembrandt-urile și Gainspourgh-urile lor, presupun.

– Aiurea! Ce știi tu despre restaurare? Ar trebui s-o iei de jos.

Kathryn râse.

– Și între timp, galeria Comelian se conduce singură?

– Eu și Susan ne-am gândit să continuăm cu publicitatea, zise Brenda cu seriozitate. Este păcat să pierdem tot ce am câștigat. Trebuie să devenim cunoscuți întâi în Londra și apoi în împrejurimi ca locul unde se găsesc articole din Sardinia. Am selectat vreo două articole și aș putea să cer fotografilor să facă niște poze speciale pentru ziare. Și apoi, mai avem toate pozele făcute la expoziție. Le-am putea folosi.

– În acest caz, avem nevoie de o sursă permanentă de produse, sublinie Kathryn. Mirella a fost de acord să fie reprezentantul nostru și să ne trimită comenzile neîntârziat, dar până acum n-au sosit cu regularitate.

– N-a avut prea mult timp, comentă Hugh. Eu zic s-o mai lăsăm puțin.

– Nu prea mult, îl preveni Brenda, sau o să ne-o ia altcineva înainte și ne pomenim că deschide Galeria Sardă sau ceva asemănător.

– Posibil, fu de acord Hugh. Ne vom gândi la asta.

La sfârșitul săptămânii a sosit un mic pachet ce conținea niște covorașe de pai și câteva coșuri, dar celelalte bunuri comandate n-au fost trimise nici la sfârșitul celei de-a doua săptămâni.

Brenda se impacientă.

– Hugh, trebuie să facem ceva. Nu putem aștepta luni întregi ca Mirella să acționeze. Și apoi, fata n-are nici un interes. Are propria ei viață, iar Kathryn ne-a povestit că n-are nevoie de bani, iar ceea ce plătim noi este foarte puțin.

– Și atunci, ce propui? o întrebă Hugh.

– Las-o pe Kathryn să se întoarcă în Sardinia și să rezolve lucrurile, răspunse imediat Brenda și Kathryn simți cum i se oprește inima. Deja îi cunoaște pe producători, poate să discute cu ei și să trimită produsele acasă. Cât despre galerie, eu și Susan ne vom ocupa de publicitate și ne vom ocupa și de clienți.

Asta era Brenda cea dinainte, energică și capabilă, își zise Kathryn în sinea ei, dar era încă buimăcită la gândul că va trebui să se întoarcă în Sardinia.

– Tu ce zici, Hugh? De ce nu pleci tu? Poți merge împreună cu Brenda.

– Prea cald pentru mine, în august, îi răspunse Brenda cu hotărâre. Mi-ar plăcea să merg în primăvară.

Așa că pentru a doua oară în decurs de câteva luni, Kathryn și-a făcut bagajele în grabă. În colțul unei valize a găsit bucata de jasp roșu pe care i-o dăduse Ryan. Era gata s-o arunce într-un sertar, o bucată de piatră nefolositoare, prea zimțată ca să poată fi folosită ca ornament. Totuși, s-a oprit brusc, când și-a amintit vorbele lui Ryan: „N-o arunca într-un sertar”... O înveli în șervețel și o puse la loc în valiză. Dacă îl va mai întâlni pe Ryan privind piatra, își va reaminti cât nedemn de încredere era el.

Brenda și Susan au însoțit-o la aeroport. În timp ce-și luau rămas bun, Susan îi șopti:

– Mă logodesc în curând cu Jeff. Tata a spus că trebuie să aștept să sărbătoresc ziua mea de naștere în octombrie.

– Grozavă veste. Cele mai bune urări de bine, pentru amândoi.

Kathryn văzu ochii Susanei strălucind și știu că de data asta a făcut tot ce-a putut ca să contribuie la fericirea a două persoane la care ținea foarte mult.

De data asta a luat avionul direct către Alghero, așa că a putut să viziteze din nou expoziția permanentă a meșteșugarilor din Sassari.

– O să-mi iau o cameră într-o mică pensiune pentru o noapte sau două, îi spusese lui Hugh. Nu este nevoie să stau într-un hotel mare. Oricum în această perioadă sunt foarte aglomerate.

Primul lucru și cel mai important era să ia legătura cu Mirella și cum a ajuns a telefonat la vila de la Porto Conte. Nu, *signorina* nu era acolo, i se comunică, este plecată într-o excursie cu un iaht împreună cu alți membri ai familiei. Când se întoarce? Nu se știa.

Kathryn era într-o mare încurcătură. Deja îi telegrafiase Mirellei de la Londra s-o anunțe că vine. Fără îndoială Mirella nu primise telegrama. Ea nu putea să comande diferite articole fără să știe ce comandase Mirella producătorilor.

După o îndelungă meditație, Kathryn se hotărî s-o elimine pe Mirella ca agent. Dacă Mirella trimisese ceva în Anglia, atunci Hugh și Brenda vor face ce vor putea ca să vândă produsele. Kathryn hotărî că responsabilitatea ei era să înceapă să facă din nou comenzi.

Având în vedere că era puțin probabil s-o întâlnească pe Mirella, Kathryn decise să se mute la Sassari, unde se cază într-o pensiune ieftină pentru trei sau patru zile.

Găsi voluntari care-i dădură informații despre producători și produse. După mai multe vizite în satele și orășelele din împrejurimi, făcând comenzi sau cumpărând eșantioane, consideră că avea dreptul la o zi de odihnă. Se hotărî să se deplaseze cu autobuzul până la Porto Conte sau Alghera unde să admire marea de culoarea safirului sau schimbătoare de la smarald la turcoaz.

La sosirea la Porto Conte ezită dacă să sune la vila Montefranco ca să afle dacă Mirella se întorsese, iar în caz că nu, să-i lase un mesaj.

Vila părea părăsită, dar până la urmă o fată în casă îi deschise ușa. Kathryn reuși să înțeleagă că familia încă nu se întorsese din excursie. Pe când stătea la o măsuță în hol și scria un bilet pentru Mirella, dinspre grădină apăru Alessandro.

O salută plin de entuziasm și vru să știe de ce se întorsese în Sardinia și de ce nu stătea la Porto Conte.

– De data asta este vorba doar de afaceri, îi zise ea. Nu de vacanță. N-ai plecat cu ceilalți pe iaht? continuă ea.

– Nu. Îmi plac voiajele lungi cu o navă, nu să mă învârt în jurul coastei.

– Când se întorc? vru ea să știe.

El ridică din umeri, apoi râse.

– Dacă este furtună, vor veni foarte rapid. Dacă nu, vor sta la soare.

Insistă s-o servească, o luă cu el în grădină și ceru unei servitoare să aducă vin, prăjituri și cafea.

– Și englezul? întrebă el. Nu l-ai văzut în Anglia?

Ea ezită.

– Da. A sunat... o dată. S-a întors aici?

Alessandro păru surprins.

– Nu ți-a spus că s-ar putea să nu se mai întoarcă?

Kathryn clătină din cap.

– Ah, am fost bucuros când am auzit vestea. De dragul Mirellei, înțelegi. Enrico are mai multe șanse, dacă englezul nu-i mai stă în cale.

Kathryn intenționase să stea puțin la vilă și apoi să meargă să viziteze Grota lui Neptun, vestită pentru stalactitele ei. Dar a stat de vorbă cu Alessandro și timpul a zburat. Abia mai avea timp să prindă autobuzul înapoi. Grota lui Neptun rămânea pentru altă dată.

A doua zi dimineață a plecat cu trenul spre Oristano. Peisajele se schimbau constant pe măsură ce trenul cobora dinspre Sassari. Merii și perii erau încărcați cu fructe, culturile de tutun au făcut loc chiparoșilor și apoi câmpiilor.

În fața gării staționa un șir de autobuze. Kathryn se urcă într-unul și dădu adresa unui hotel, unde spera să se cazeze peste noapte.

Oristano părea un orășel plăcut, cu un aer medieval. Erau multe case construite din piatră, cu balcoane de fier forjat tivite cu flori, străzile erau străjuite de copaci și erau multe biserici foarte frumoase.

Totuși, Kathryn nu prea avea timp de excursii, deoarece avea întâlnire seara cu un meșteșugar, la câțiva kilometri de oraș. Spre dezamăgirea ei, clădirea părea închisă, dar după ce a bătut de mai multe ori la ușă, un îngrijitor a venit să deschidă.

Nimerise greșit. După un timp a ajuns la adresa corectă, dar se întunecase și a trebuit să examineze vase de lut și pături, covoare și bijuterii la lumina lămpii cu gaz.

În final, a fost bucuroasă când s-a reîntors la hotel.

Întreaga vizită în Sardinia, care prima oară i s-a părut o încântare, acum părea plictisitoare și tristă. Voia să se grăbească să ajungă la Cagliari, să cumpere din locurile pe care le știa și apoi să plece acasă. Hugh ar fi fost foarte încântat dacă făcea economie.

Cum a ajuns la Cagliari, orașul a cucerit-o. Era o atmosferă plină de viață și modernă în același timp, însă plină de istorie. Străzile înguste se răsuceau în jurul fortificațiilor ca niște cozi de șopârlă.

Credea că amintirea lui Ryan va fi copleșitoare, dar când vizită locurile unde fuseseră împreună remarcă plăcerea de a se plimba și bucuria revederii.

Își rezolvă repede treburile și făcu din nou comenzi, după ce controlă dacă Mirella nu trecuse pe acolo. Mai trebuia să se deplaseze la un atelier de olărit din apropiere de Iglesias. Dacă avea timp, ar fi putut să treacă pe la vila Roscano și să-și ia rămas bun de la signora Bertini.

Își termină treburile înainte de prânz, se opri să ia prânzul în Iglesias și apoi luă un taxi până la Portomarco.

Când se apropie de vila Roscano, opri taxiul în fața porții.

– Nu stau decât câteva minute, promise ea.

Signora Bertini o primi cu afecțiune și-i spuse că hotelurile nu erau sigure pentru fete singure.

Kathryn îi mulțumi pentru ospitalitate, dar refuză să mai stea acolo. Promise însă că va veni a doua zi să ia prânzul la vilă.

– Alessandro a telefonat de mai multe ori în ultimele zile, îi spuse signora. A întrebat dacă l-ai întâlnit.

– Pe cine?

– Nu știu. Vito?

Kathryn clătină din cap. Nu prea se înțelegeau, având în vedere că signora vorbea prost englezește, iar Kathryn foarte puțin italiana, așa că nu prea pricepu ce voia să spună.

Îi spuse „Arrivederci” și promise să vină din nou a doua zi.

La poartă mai era o mașină și un bărbat vorbea cu șoferul. Când șoferul o văzu, îi zâmbi și porni înainte ca ea să poată spune ceva.

– Dispărut fără urmă. Se întoarse să se uite la cel ce vorbise și nu-i veni să creadă că Ryan era în fața ei.

– Ah, la naiba...! începu furioasă.

– Am plătit șoferul și l-am trimis la Cagliari la familia lui. Era foarte mulțumit să aibă liber restul zilei.

– Ce coincidență să apari la momentul potrivit! zise ea zeflemitor.

– Exact! fu el de acord. Și nu te flata singură, crezând că am venit tocmai din Iglesias după tine. Eram în drum spre chei, ca să aranjez barca.

– Atunci nu te rețin, zise ea cu o voce de gheață, deși dorea să-i cadă în brațe.

– Ah, nu. Urcă și hai să mergem.

– Având în vedere că nu mai am mijloc de transport, presupun că n-am altă alternativă.

– Corect, n-ai mașină. Și nu poți face drumul ăsta fără taxi.

Tăcută, urcă în mașină pe bancheta din spate.

– Supărată?

Nu răspunse. Când ajunseră în port, rămase în mașină.

– Mai bine coboară. S-ar putea să am chef să merg până la San Pietro și Dumnezeu știe când mă întorc.

– Pot să merg până la Portomarco și să iau o mașină.

– Sigur. Bună idee.

Se îndreptă spre chei și ea rămase în mașină. Apoi își aminti cuvintele signorei Bertini.

– Alessandro a telefonat... a întrebat, dacă l-ai văzut... Dacă l-ai văzut...

Coborî din mașină, trânti ușa, dar el nici nu întoarse capul. Se opri la pontonul unde era legată barca.

– Păcat să o vând, murmură el, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși.

– Vinzi barca?

Se întoarse ușor, ca și cum ar fi fost uimit s-o vadă lângă el, dar ea înțelese că o tachina.

– Da. Dacă plec în... America de Sud sau Australia, nu voi mai avea nevoie de ea.

– Ah, da. Pleci în altă parte.

– Poate. Oftă. Ce zici să mă însoțești într-o ultimă excursie la San Pietro?

Ultima excursie pentru cine? Pentru barcă sau pentru ea?

Fără să aștepte consimțământul ei, se urcă la bord, apoi se întoarse s-o ajute și pe ea.

Mecanic, se urcă la bord. În câteva minute, barca se îndreptă spre San Pietro.

– De ce ți-ai numit barca *The Owe* – Bufnița? strigă ea ca să se facă auzită.

– *La Civetta?* Așa se numea când am cumpărat-o. Cred că aparținea unui contrabandist, care ieșea noaptea în larg.

Ea vizitase insula doar o dată și atunci împreună cu Vito. Acum mergea încet paralel cu stâncile și putea vedea extraordinarele culori de lila și roz ale stâncilor ce se ridicau vertical din apă.

Departe la apus, cerul își schimbase culoarea din violet în purpuriu, de la galben la verde auriu; soarele făcea marea să arate precum culoarea aurului.

Ryan acostă la Carloforte, printre bărcile pescarilor de corali.

O conduse printr-un labirint de străduțe.

– Dacă încerci să mă pierzi în orașul ăsta necunoscut, să știi că ai venit foarte bine.

– Dacă n-ai simț de orientare, o meriți. Indiferent pe unde o iei, ajungi în port.

– Mulțumesc de explicație.

– Am ajuns. O conduse printr-o arcadă într-un restaurant mic, luminat de lumânări și mirosind a mâncare bună și vin.

Dacă era ultima excursie, atunci ar face bine cel puțin să pară că se bucură.

El comandă cina: pește, urmat de friptură de vițel și anghinare. În timpul mesei n-a fost prea vorbăreț, iar când au părăsit localul a devenit tăcut.

– Ar trebui să mă întorc la Cagliari, zise ea.

– Nici o grijă. Te duc eu.

Tăcu iar și ea observă că se îndreptau în partea opusă portului. În curând au ajuns pe o terasă pavată, semicirculară, situată deasupra stâncilor, străjuită de o balustradă de fier.

El își sprijini coatele de balustradă și privi în jos.

– Atunci, plec în America de Sud?

– Tu trebuie să hotărăști asta. Vocea ei era calmă.

– Nu. Asta depinde de tine. De ce crezi că am străbătut toată insula?

– Ca să vinzi barca, așa mi-ai spus.

Se întoarse spre ea.

– Nu mă îndoiesc că sunt un prost, dar am vrut să-mi dau încă o șansă să achiziționez ceva mai mult decât o barcă.

Începu să o cuprindă bucuria.

– Și ai reușit?

– Femeile și bărcile sunt imprevizibile. Urmă o lungă pauză. Kate, te-ai gândit, din întâmplare, că te-am așteptat la vila Roscano?

– Nu sunt sigură.

– Ba ești al naibii de sigură, nu-i așa?

O prinse de mijloc și o trase spre el.

Kathryn se trase puțin înapoi și puse mâinile pe umerii lui.

– Ryan, știu că atmosfera este foarte romantică – noapte de vară caldă, lumina lunii și restul, dar...

– Crezi că sunt Vito? o întrerupse el cu asprime. Te-am căutat în Anglia și m-ai alungat cu o poveste despre prietenul pictor. Minciuni! Numai minciuni! El o să se însoare cu o altă fată.

– De unde știi? întrebă ea.

– Deoarece am întrebat. Am sunat la galerie... Unii bărbați nu se satură să încaseze pumni... și cumnata ta mi-a spus. De asemenea, mi-a spus că în urmă cu o săptămână ai sosit la Alghero și că dacă mă mișc repede s-ar putea să te mai prind.

– Brenda a spus asta?

– Așa că am căutat în toate hotelurile din Alghero, ca să aflu că ai plecat la Sassari. Nu te-am găsit acolo, așa că te-am căutat la vila Montefranco. Alessandro aproape că m-a dat afară și mi-a spus într-o mie de feluri, toate însemnând „enervant”. Dar când a înțeles că iubita lui Mirella nu era fata pe care o căutam, m-a bătut pe spate, a deschis o sticlă de șampanie și pe jumătate treaz mi-a urat numai fericire.

Din tot acest discurs, Kathryn n-a reținut decât că ea era „fata pe care o căuta”...

– Așa că am luat-o din loc, dar din nou m-ai înșelat. Te-ai oprit la Oristano, pe când eu m-am dus direct la Cagliari. Te-am căutat până când un prieten mi-a spus că te-ai întors. Când am ajuns la hotel, plecaseși la Iglesias. De acolo mi-a fost ușor, deoarece am bănuit că te-ai dus la olărie.

– Acum m-ai prins, ce urmează? îl întrebă ea.

– Ești *năucă* fato! Crezi că am străbătut atâta drum, doar ca să te plimb cu barca? Trezește-te, Kate. Te cunosc destul de bine. Vrei să mă faci să vorbesc.

– Atunci, vorbește! comandă ea plină de curaj.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Ești satisfăcută?

– Nu, nu când reciți așa.

– Ai dreptate. Acțiunea este mai bună.

O sărută și ea se predă.

Se trase ușor de lângă el, deși capul ei se sprijini de umărul lui.

– Ryan, asta este o altă despărțire? Îmi pare bine că te-am cunoscut... ciao!

– Dragă Kate! Merit asta, dar trebuie să mă ierți. În seara aia eram nebun de gelozie, deși era vorba doar de Vito. Special n-am venit la petrecere ca să nu te văd dansând în brațele unui alt bărbat. Dar mi-am dat seama că era o greșeală și eram furios că am pierdut dansul. Atunci am venit la Roscano și am aflat de bărbatul din Anglia. Voiam să știu că urma să fii fericită cu el. M-am întrebat dacă aveam dreptul să rup legătura dintre voi.

– Între mine și Jeffrey n-a fost nimic. El mă plăcea. Poate că dacă aș fi vrut ne-am fi căsătorit o dată și o dată.

– Cum ai fi putut să te căsătorești cu el, când mă iubești pe mine?

– Cine ți-a spus povestea asta?

El râse.

– Tu. În ziua când am venit să te văd la Londra. Ah, am vrut să sparg câte ceva din galerie. Ai ridicat un zid de gheață între noi ca să te aperi și nu era nevoie dacă nu ți-ar fi păsat de mine.

– Ce înțelegător! îl tachină ea, apoi își sprijini fața de a lui. Dar mă bucur!

Călătoria înapoi a fost prea scurtă, deoarece Kathryn dorea ca orele magice să se prelungească la nesfârșit. O lăsă la hotel în Cagliari.

– Mâine mergem din nou la San Pietro să vedem dacă mai găsim jasp roșu, îi zise el.

A stat trează mult timp și când în fine a adormit a visat marea luminată de lună. A doua zi după ce s-a îmbrăcat, a pus bucata de jasp roșu în poșetă.

A doua zi Ryan a luat-o pe alt drum, urmând calea ferată și trecând pe lângă minele castelului Aquafredda, datând din secolul al treisprezecelea, acum doar o scoică goală din piatră.

– N-am mai fost pe aici, remarcă ea.

– Acum poți să vezi munții care conțin zăcămintele de plumb, cupru și zinc. Vreau să-ți arăt un peisaj pe care o să-l vezi mulți ani de acum înainte.

Ea zâmbi.

– Așadar, nu este America de Sud?

– Nu încă. Am preferat să-mi reînnoiesc contractul cu firma la care lucrez și să mai stau puțin pe aici. Nu va trebui să locuim într-o zonă minieră.

Era încântată auzindu-l vorbind despre viitorul lor.

Conduse de-a lungul coastei și ajunse la Portomarco și spre surpriza ei opri în centrul orașului, aproape de vechiul palat Roscano.

– Vino cu mine. Am o mică treabă aici... dacă pot s-o fac. Nu sunt sigur că o să mă descurc.

Uimită, îl urmă în grădina de la Trattoria Roscano. Era evident că grădina neîngrijită din spatele zidului fusese curățată.

Ryan își scoase haina și alese câteva scule.

Îl privi nemișcată. Fântâna! Ryan voia să repare fântâna! Legenda, fantastica profeție îi reveni în minte. Un străin va repara fântâna și apoi se va căsători cu o fată aparținând casei Roscano.

– Ryan! exclamă ea.

El înălță capul.

– Da?

Apoi făcu semne unei persoane din spatele Kathrynei. Se întoarse repede și o văzu pe Mirella.

Acum înțelese adevărul. Scena aia dulce și romantică era o minciună. Se întoarse și fugi traversând terasa cafenelei și piața, îndreptându-se spre țărm. În grabă, căzu pe câteva trepte. Deși o durea rău glezna, străbătu șchiopătând restul drumului și în port se așeză pe un bolovan. Nu putea să gândească clar. Nu vedea decât chipul triumfător al Mirellei.

I se păru că a trecut o veșnicie, când Mirella apăru lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? De ce ai fugit?

Kathryn clipi.

– Nu mă întreba. Nu vorbi cu mine.

– Dar, tremuri. Nu te simți bine?

Kathryn nu răspunse.

– Ar fi trebuit să stai cu noi să vezi fântâna. Este minunată din nou și acum nu va mai exista blestemul strămoșilor Roscano.

– Nu vreau să mai aud cuvântul „fântână” niciodată, mormăi Kathryn.

– De ce ești așa de tristă? o îmboldi Mirella. Ar trebui să fii foarte fericită. Îl ai pe Ryan. Ți-l cedez bucuroasă pe englez.

Cuvintele începură să pătrundă în mintea Kathrynei.

– A fost vreodată al tău, ca să-l cedezi? se auzi spunând.

– Nu. N-a fost! se auzi o voce bărbătească. Ce s-a întâmplat, Kate?

– Nimic. Te rog, du-mă înapoi la Cagliari, să plec acasă și să nu vă mai deranjez vreodată.

– Ba mergem la vila Roscano, zise el amenințător. Vom vedea atunci dacă ai nevoie de un doctor sau dacă nu ți-ai pierdut mințile.

– Nu vorbi așa de urât! îl admonestă Mirella.

– Hm! Data viitoare când o mai iei așa la goană, Kate, te voi duce în munți și te voi da primului cioban. Asta te va face să fugi!

– Oo, este o brută, remarcă Mirella cu tristețe. Nu ca Enrico al meu. Nu ți-am spus, Katrina, cât am suferit pe iaht. Închipuiește-ți! Enrico a căzut peste bord și aproape că s-a înecat. Mi-am văzut toată viața distrusă, pentru că fără Enrico n-ar fi avut rost.

– Din fericire, a fost salvat! adăugă sec Ryan. Deși poate că dacă se îneca, era salvat de o soartă mai crudă, nu știu.

Kathryn simți că începe să-și revină. Oare Mirella voia să spună că ea și Enrico... în fine...? Ah, deștept Enrico, să se arunce în mare și să se asigure că Mirella vedea toată tărășenia!

Când se ridică, glezna o duru cumplit, dar încercă să îndure durerea fizică.

La vila Roscano, o cameră fu pregătită pentru ea și chiar simți că-i este foame, când văzu masa pusă în grădină.

– Alessandro ți-a trimis un mic cadou. Mirella îi înmână o cutiuță. A apreciat felul în care l-ai îngrijit când a fost bolnav.

Kathryn fu încântată când scoase din cutiuță un pandativ din coral prins de un lănțișor subțire de aur.

– Trebuie să-ți aducă noroc, o informă Mirella.

– Este fermecător, zise ea moale. Trebuie să-i mulțumesc lui Alessandro!

Îl privi pe Ryan și ochii lui sclipiră.

– Cum îndrăznește Alessandro să-ți facă un cadou? întrebă el cu o furie prefăcută.

Kathryn zâmbi fără să răspundă. Bănui că micul cadou nu avea de-a face cu sănătatea lui, ci era un semn de mulțumire că o salvase pe Mirella din ghearele lui Ryan.

– Și fântâna? întrebă signora Bertini pe Ryan.

– Păi, mai am puțin de furcă, recunoscu el râzând. În momentul în care i-am dat drumul, cineva a venit în fugă de la etajul superior să-mi spună că apa curgea pe scări.

– La fel a pățit și tatăl meu, zise signora.

– Mă întorc mai târziu acolo, promise el. Sunt hotărât s-o repar. N-o să las o fantomă să-și bată joc de mine.

Signora Bertini zâmbi.

– Un străin, murmură. O fată din casa Roscano.

– Ce este? întrebă Ryan.

– Nimic.

Dar Kathryn auzi și acum înțelese.

– Vin cu tine Ryan, când mergi acolo.

– Să nu mai fugi, de data asta. Îmi distragi atenția.

– Voi rămâne, promise ea.

Câteva ore mai târziu, Ryan făcu fântâna să curgă, fără să mai inunde casa.

– Curios, mormăi el, în timp ce-și lua uneltele. Presupun că bazinul s-a revărsat.

Kathryn clătină din cap.

– Nu. Atunci n-am fost sub acoperișul casei Roscano. Cele două părți ale legendei erau adevărate și tu erai doar o jumătate – străinul care trebuia să repare fântâna.

Îi spuse legenda.

– Am crezut că fata este Mirella. De aceea n-am putut să stau.

– Mă rog, probabil că unul din noi crede în legende și superstiții.

– Trebuie să curățăm statuile alea și să le reparăm, zise Ryan. Ce ai făcut cu jumătatea de jasp pe care ți-am dat-o?

– Uite-o. O scoase din poșetă în timp ce el scoase cealaltă jumătate din buzunar.

– Uite! Vezi cum se potrivesc cele două jumătăți? O bucată de jasp roșu între noi, scorpia mea iubită.

– Ai rupt originalul în două?

El dădu din cap.

– Probabil că atunci când am rupt bucata. O parte nu se potrivește prea bine.

– Poate că înseamnă că fiecare trebuie să-și păstreze felul de a fi, zise ea moale.

Brusc, o bucată de zid se desprinse și căzu pe terasă. Instinctiv, Ryan și Kathryn priviră spre turn.

– Am crezut că am fixat bucățile alea. Sper că acum fantoma este mulțumită, zise Ryan.

Kathryn atinse coralul și privi fântâna. Pentru o clipă, jeturile de apă aproape că se opriră, apoi izbucniră din nou cu putere sporită. Speră că era o prevestire, că dragostea dintre ea și bărbatul de lângă ea nu se va stinge niciodată.

– Roscano, murmură ea fericită, lângă umărul lui Ryan. Să-l lăsăm în pace.

Spera ca fantoma să-și găsească pacea acum. Pentru că ea și Ryan nu vor avea tot timpul liniște, dar era gata să accepte această armonie plină de agitație.

Sfârșit